Wilhelm Busch:

Isus destinul nostru

Isus destinul nostru -
a fost tema generală a pastorului
Busch în vestirea sa.

El era cu mare bucurie pastor pentru tineri în Essen, dar ca pasionat vestitor al Evangheliei era şi mult pe drum. Mii de oameni veneau şi îl ascultau.

El era convins că Evanghelia lui Isus e cel mai emoţionant mesaj din toate timpurile.

Vreţi să ascultaţi acest mesaj?
O puteţi! Staţi jos în duh la amvonul lui şi veţi observa foarte repede: „Isus destinul nostru" - aceasta este tema generală a lumii şi a vieţii noastre.

dlv

Ravensberger Bleiche 6 · 33649 Bielefeld
0521 947240 · info@clv.de · **clv.de**

Christliche Literatur-Verbreitung
Bücher, die weiterhelfen

Jesus unser Schicksal - rumänisch

Wilhelm Busch

Taschenbuch, 224 Seiten
Artikel-Nr.: 255139
ISBN / EAN: 978-3-89397-139-8

Jesus unser Schicksal – das war das von Pastor Wilhelm Busch gewählte Generalthema seiner ganzen Verkündigung. Er war mit großer Freude Jugendpfarrer in Essen, aber als leidenschaftlicher Prediger des Evangeliums auch immer wieder unterwegs. Tausende kamen und hörten ihm zu. Er war überzeugt, dass das Evangelium von Jesus die wichtigste Botschaft aller Zeiten ist.

Wenn Sie ein "echtes" Buch bevorzugen oder diesen Artikel verschenken möchten, können Sie diesen Download-Artikel ggf. auch käuflich erwerben, solange verfügbar.

Artikel ansehen auf clv.de

Wilhelm Busch

Isus destinul nostru

Predici după inregistrări pe bandă de magnetofon

Christliche Literatur-Verbreitung e. V.
Ravensberger Bleiche 6 · 33649 Bielefeld

1. Auflage 1990
2. Auflage 1991
3. Auflage 1992
4. Auflage 1993
5. Auflage 1996
6. Auflage 2004
7. Auflage 2012
8. Auflage 2015
9. Auflage 2021

© der deutschen Ausgabe
Aussaat-Verlag
47506 Neukirchen-Vluyn · Deutschland
Originaltitel: Jesus – unser Schicksal

© der rumänischen Ausgabe
CLV · Christliche Literatur-Verbreitung
Ravensberger Bleiche 6 · 33649 Bielefeld · Deutschland
Internet: www.clv.de

Druck und Bindung: CPI books GmbH, Leck

255139
ISBN 978-3-89397-139-8

Isus destinul nostru

„Isus destinul nostru" - aceasta a fost tema generală aleasă de pastorul Busch pentru o mare evanghelizare organizată la Essen, Germania, în 1938.

El a lucrat cu multă plăcere printre tinerii din Essen, dar ca predicator pasionat al Evangheliei era mereu pe drumuri. A chemat pe multe persoane la Isus în numeroasele conferinţe pe care le-a ţinut în oraşe şi sate, în est şi în vest, în Europa şi în toată lumea.

Ce fericit era cînd vedea mulţimile adunîndu-se ca să-i asculte predicile! El era convins că Evanghelia lui Isus este mesajul cel mai extraordinar din toate timpurile.

Oamenii veneau cu miile ca să-l asculte. Şi totuşi, fiecare din ascultătorii lui avea impresia că Wilhelm Busch i se adresa lui personal. Era una din trăsăturile caracteristice ale predicării lui. Graţie benzii magnetice, el n-a încetat să vorbească individual cu fiecare cititor al cărţii lui, continuîndu-şi astfel sarcina de mesager al lui Isus Cristos, Cel răstignit şi înviat.

„Isus destinul nostru" - aceasta a fost tema generală a întregii lui vestiri a Evangheliei. Vrei să asculţi acest mesaj? E de-ajuns să te aşezi în duh printre ascultătorii lui, şi nu vei întîrzia să descoperi că „Isus destinul nostru" este un subiect de o importanţă capitală pentru lume şi pentru viaţa noastră.

Editorii

Cuprins

	pag.
Pe Dumnezeu Îl vreau, dar la ce mi-ar trebui Isus?	9
De ce sînt pe pămînt?	22
Nu am timp!	34
Atenţie, pericol de moarte!	47
Ce trebuie să facem?	60
De ce tace Dumnezeu?	73
Dreptul nostru la dragoste	86
Se poate vorbi cu Dumnezeu?	98
Cum să trăim cînd nu mai putem crede?	109
Cum să trăim dacă ne însoţesc neîncetat greşelile şi lipsurile?	122
Cum să trăim cînd alţii ne calcă pe nervi?	134
Trebuie să se schimbe totul, dar cum?	145
Fără mine!	156
Există siguranţă în lucrurile religioase?	165
Este creştinismul o chestiune personală?	179
Cînd va fi sfîrşitul lumii?	192
La ce bun să trăieşti cu Dumnezeu?	207

Pe Dumnezeu Îl vreau, dar la ce mi-ar trebui Isus ?

Vedeţi: Un pastor bătrîn ca mine, care a lucrat toată viaţa lui în marile oraşe, aude repetîndu-se de-a lungul anilor aceleaşi refrene. Iată unul: „Cum poate Dumnezeu să îngăduie aceasta?" Un altul sună: „Cain şi Abel au fost fraţi. Cain l-a omorît pe Abel. De unde a putut Cain să-şi găsească nevastă?" Iar unul din cele mai i[illegible]e refrene era acesta: „Domnule pastor, dvs. vorbiţi totdeauna despre Isus. Ăsta-i fanatism. Este de o importanţă minoră ce religie ai. Important e să ai respect faţă de Cel Preaînalt, Cel nevăzut".

E clar ca lumina zilei, nu-i aşa? Goethe, ilustrul meu compatriot - era din Frankfurt ca şi mine - spusese deja ceva asemănător: „Sentimentul e totul; numele nu este decît sunet şi fum...". Că spunem Alah, Buda, destin sau „Fiinţa supremă", asta n-are nici o importanţă. Ceea ce contează e să crezi în ceva. Şi ar fi fanatism să vrei să precizezi acel ceva. Asta o cred cel puţin jumătate din voi, nu-i aşa? O revăd încă în faţa mea pe doamna aceea în vîrstă care îmi spunea: „O, pastore, ne sufocaţi cu vorbăria despre Isus. Nu a spus El Însuşi: ‚În casa Mea sînt multe locuinţe'? Toată lumea va găsi acolo un loc!" Prieteni, iată o foarte mare greşeală!

Mă aflam odată în Berlin pe aeroportul „Tempelhofer Feld". Înainte de a ajunge la avion, a trebuit să fim supuşi încă o dată controlului paşapoartelor. Înaintea mea era un domn masiv - îl revăd încă - semăna cu un dulap, cu o pătură enormă sub braţ, care a întins grăbit paşaportul către funcţionar. Atunci acesta a spus: „O clipă! Paşaportul este expirat!" Domnul a răspuns: „Ei, nu fiţi aşa de chiţibuşar. Esenţialul e că am un paşaport!" „Deloc", a spus funcţionarul cu un ton ferm şi hotărît. „Esenţialul e să aveţi un paşaport valabil".

La fel e şi cu credinţa. Ce contează la urma urmei nu e faptul că am o credinţă, că cred orice. Căci toţi cred ceva - fiecare în felul lui. Recent îmi zicea cineva: „Cred că dintr-un kilogram de carne de vită se poate face o supă bună". Şi asta e un soi de credinţă, chiar dacă e una mai subţire -

înţelegeţi ce vreau să spun? Nu, ce contează nu e să ai o credinţă oarecare, ci adevărata credinţă, cea care te face să trăieşti cînd în jurul tău totul este întuneric, care te ajută cînd eşti pe cale să cazi în ispită, care te sprijină în clipa morţii. Moartea e un test bun al autenticităţii credinţei tale.

Ori, nu există decît o singură credinţă adevărată, singura care îţi îngăduie să trăieşti şi să mori corect. Este credinţa în Domnul Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Isus Însuşi a zis: „În casa Tatălui Meu sînt multe locuinţe". Dar există o singură uşă care duce acolo: „Eu sînt uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit".

Isus e uşa! Ştiu bine că oamenii nu vor să audă aceasta. Despre Dumnezeu sînt gata să discute ore întregi. Unul şi-L închipuie într-un fel, altul altfel. Dar Isus nu este un subiect de discuţie. Vă repet: Numai credinţa în Isus, Fiul lui Dumnezeu, e cea care salvează şi mîntuieşte, cea care te face să trăieşti şi să mori în pace.

Cît de absurdă pare această credinţă oamenilor, o va arăta o mică întîmplare care vă va face să zîmbiţi. Asta s-a întîmplat în Essen, acum mulţi ani. Mergînd prin oraş, întîlnesc doi oameni care se opriseră pe trotuar, probabil mineri. Unul din ei mă salută: „Bună ziua, domnule pastor!" Apropiindu-mă, îl întreb: „Mă cunoaşteţi?" Atunci începe să rîdă şi îi explică celuilalt: „Este pastorul Busch. Un băiat simpatic!" „Mulţumesc", spun eu. Dar el continuă: „Numai că - din păcate are o păsărică!" Indignat, mă supăr un pic: „Ce am, o păsărică? Cum adică am o păsărică?" Atunci el repetă: „Pastorul Busch e într-adevăr un băiat simpatic! Numai că vorbeşte totdeauna despre Isus!" „Omule!" i-am răspuns eu bucuros, „asta nu-i nici o păsărică! Într-o sută de ani veţi fi în veşnicie. Atunci totul depinde dacă L-aţi cunoscut pe Isus sau nu. Asta va hotărî unde veţi merge - în cer sau în iad. Spuneţi-mi: Îl cunoaşteţi pe Isus?" „Vezi", se adresă el rîzînd celuilalt, „iar începe!"

Tocmai asta vreau s-o fac şi acum. Există un cuvînt în Biblie pe care aş dori să-l folosesc ca motto. Iată-l: „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viaţa". Poate aţi auzit vorbindu-se despre Isus la catehism, dar nu-L aveţi personal în viaţa voastră. „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu are - auziţi, Îl are! - „acela are viaţa" - aici şi în veşnicie! „Cine nu are pe Fiul

lui Dumnezeu, nu are viaţa". Asta spune Cuvîntul lui Dumnezeu! Cunoaşteţi zicala: „Cine are, are!" Exact asta vrea să spună acest verset biblic. De aceea, aş vrea să vă conving - în interesul vostru - să-L primiţi pe Isus şi să-I daţi viaţa. Căci, fără El, viaţa e nenorocită.

Acum o să vă spun de ce nu contează decît Isus, de ce credinţa în El e singura credinţă adevărată. Sau mai degrabă, daţi-mi voie să mă exprim într-un mod mai personal: aş vrea să vă spun de ce trebuie să-L am pe Isus şi să cred în El.

1. Isus este revelaţia lui Dumnezeu

Cînd îmi spune cineva: „Eu cred în Dumnezeu! Dar la ce mi-ar trebui Isus?", atunci îi răspund: „Aceasta e prostie. Dumnezeu este un Dumnezeu ascuns. Şi fără Isus nu ştim absolut nimic despre El!"

Desigur că oamenii pot să-şi fabrice un Dumnezeu: „bunul Dumnezeu" sau „Dumnezeu drăguţul" de pildă, care nu va renunţa la un neamţ brav, care bea doar cinci halbe de bere în fiecare zi. Dar nu aşa e Dumnezeu! Alah, Buda - nu sînt decît proiecţii ale dorinţelor noastre. Dar Dumnezeu? Fără Isus nu ştim nimic despre Dumnezeu. Isus Îl revelează, Îl descoperă. În Persoana lui Isus a venit Dumnezeu la noi.

Aş vrea să ilustrez aceasta în felul următor: Imaginaţi-vă o pînză groasă de ceaţă. Înapoia acestei pînze e Dumnezeu. Şi pentru că oamenii nu pot trăi fără El, încep să-L caute. Ei încearcă să pătrundă prin pînza de ceaţă. Aceasta fac diferitele religii. Toate religiile sînt o căutare a oamenilor după Dumnezeu. Ele au toate în comun faptul că s-au rătăcit în ceaţă şi nu L-au găsit pe Dumnezeu.

Dumnezeu e un Dumnezeu ascuns. Un om cu numele de Isaia L-a înţeles şi a strigat din adîncul inimii: „Doamne, noi nu putem veni la Tine. Ah, dac-ai despica cerurile, dac-ai risipi ceaţa şi ai veni la noi!" Şi închipuiţi-vă: Dumnezeu a auzit acest strigăt! El a risipit ceaţa şi a venit la noi - în Isus. Cînd îngerii de pe cîmpiile Betleemului au strigat în cor: „Astăzi vi S-a născut un Mîntuitor. Glorie lui Dumnezeu în cele preaînalte!", Dumnezeu a venit la noi. Iar acum Isus spune: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl".

Fără Isus n-aş şti nimic despre Dumnezeu. El este singura Persoană prin care pot să capăt siguranţă asupra lui Dumnezeu. Cum ar putea îndrăzni cineva să spună: „Sînt în stare s-o scot la capăt fără Isus!"?

Trebuie să vă spun toate acestea doar pe scurt şi să las multe la o parte. Aş putea să vă spun atîtea lucruri despre Isus! Dar acum vreau doar să arăt cele mai importante puncte la întrebarea: „La ce mi-ar trebui Isus?"

2. Isus este dragostea eliberatoare a lui Dumnezeu

Trebuie să vă explic aceasta. Acum cîtva timp am avut o discuţie cu un ziarist care mi-a luat un interviu şi m-a întrebat: „De ce ţineţi de fapt asemenea conferinţe?" I-am răspuns: „Le ţin pentru că mi-e teamă că oamenii o să ajungă în iad". Atunci a rîs şi a replicat: „Ei, dar aşa ceva nu există!" Şi atunci i-am spus: „Se va vedea. Într-o sută de ani veţi vedea dacă dvs. aţi avut dreptate, sau Cuvîntul lui Dumnezeu. Spuneţi-mi", l-am întrebat eu, „vi s-a întîmplat să vă temeţi de Dumnezeu?" „Nu!" a răspuns el. „De ‚bunul Dumnezeu' n-ai de ce să-ţi fie teamă!" Atunci i-am explicat: „Nu vă daţi seama ce spuneţi. Dacă v-aţi face o idee justă despre Dumnezeu, aţi şti că nu există nimic mai teribil ca Dumnezeul sfînt şi drept, Judecătorul păcatelor noastre. Credeţi că o să închidă ochii asupra păcatelor dvs.? Dvs. vorbiţi despre ‚bunul Dumnezeu'. Biblia vorbeşte cu totul altfel despre El. Ea spune mai degrabă: ‚Grozav lucru este să cazi în mîinile Dumnezeului celui viu'.

Ţi s-a întîmplat să te temi de Dumnezeu? Dacă nu, atunci nici măcar n-ai început să vezi clar teribila realitate a Dumnezeului celui sfînt şi a vieţii tale păcătoase. Dar cînd începi să te temi de Dumnezeu, atunci nu vei întîrzia să-ţi pui întrebarea: „Cum o să pot sta înaintea lui Dumnezeu?" Cred că cea mai mare prostie a epocii noastre este faptul că oamenii nu se mai tem de mînia lui Dumnezeu, ba chiar este efectul unei împietriri îngrozitoare cînd un popor nu mai ia în serios pe Dumnezeul cel viu şi mînia Lui împotriva păcatului.

Profesorul Karl Heim a povestit odată cum în cursul unei călătorii în China a ajuns la Peking. Acolo a fost dus pe un munte unde se afla un altar numit „altarul cerului". I s-a ex-

plicat că, cu ocazia „nopţii împăcării", acest munte e plin de sute de mii de oameni purtînd toţi lampioane. Apoi împăratul se urcă şi el acolo - pe vremea aceea China era guvernată încă de împăraţi - şi aduce jertfa de împăcare pentru poporul lui. Cînd profesorul Heim ne povestea asta, a continuat: „Aceşti păgîni au ştiut ceva despre mînia lui Dumnezeu şi că omul are nevoie de împăcare".

Iar europeanul cultivat crede că poate vorbi liniştit de „bunul Dumnezeu" şi că acesta Se mulţumeşte să vadă pe oameni plătindu-şi impozitele bisericeşti! Să începem mai degrabă să ne temem de Dumnezeu! Căci toţi am păcătuit! Tu nu? Bineînţeles că da!

Cînd vom fi învăţat din nou să ne temem de Dumnezeu, ne vom pune întrebarea: „Unde e oare salvare de mînia lui Dumnezeu? Cine ne va izbăvi de ea?" Atunci ni se vor deschide ochii şi vom înţelege că Isus e dragostea izbăvitoare a lui Dumnezeu. „Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie mîntuiţi". Dar El nu poate fi nedrept. El nu poate închide ochii asupra păcatului. De aceea ne-a dat El pe Fiul Său - spre mîntuire, spre împăcare.

Haideţi cu mine la Ierusalim. Acolo, în afara oraşului, este un deal. Vedem aici mii de oameni. Iar peste capetele tuturor se înalţă trei cruci. Omul de pe crucea din stînga este un păcătos ca şi noi. Cel din dreapta la fel. Dar priviţi la Cel din mijloc. Omul acesta, încoronat cu spini, nu e altul decît Fiul Dumnezeului celui viu!

„O, frunte-nsîngerată
'Naintea Ta mă-nchin;
O, frunte chinuită
sub ramura de spin".

De ce atîrnă El acolo? Această cruce e altarul lui Dumnezeu. Iar Isus e Mielul lui Dumnezeu care poartă păcatul lumii şi o împacă cu Dumnezeu. Vedeţi: cîtă vreme nu L-aţi găsit pe Isus, staţi sub mînia lui Dumnezeu, chiar dacă nu o ştiţi, chiar dacă o negaţi. Numai cel care a venit la Isus se bucură de pacea lui Dumnezeu. „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut asupra Lui".

Aş vrea să vă ilustrez aceasta printr-un exemplu banal: În primul război mondial am fost artilerist. Pe atunci aveam tunuri cu apărători. Într-o zi, ne-am aflat în linia întîi fără

nici un batalion de infanterie în față. Şi tocmai atunci am suferit un atac de tancuri. Ca grindina loveau gloanţele infanteriei inamice în apărătorile tunurilor noastre. Dar acestea erau aşa de groase încît noi eram la adăpost în spatele lor. Şi în acea clipă m-am gîndit: „Ar fi de ajuns să scot mîna ca ea să fie ciuruită de gloanţe şi să fiu astfel pierdut, căci mi s-ar scurge tot sîngele. Dar aici, în spatele apărătorii, sînt în siguranţă!"

Şi vedeţi, cam aşa a devenit Isus pentru mine. Eu ştiu că fără Isus aş fi nimicit de judecata lui Dumnezeu. Fără Isus, orice aş face, n-aş avea niciodată pace în inimă. Fără Isus, n-aş putea muri niciodată fără să simt o spaimă îngrozitoare. Fără Isus, m-ar aştepta pierzarea veşnică. Şi nu e nici o umbră de îndoială că există această pierzare veşnică, aşteptaţi un pic şi veţi vedea! Dar cînd m-adăpostesc în spatele crucii lui Isus, sînt în siguranţă ca şi în spatele apărătorii tunului. Şi pot să ştiu că El este Cel care mă împacă cu Dumnezeu, Mîntuitorul meu. Da, Isus e dragostea izbăvitoare a lui Dumnezeu.

Ascultaţi-mă bine: „Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie mîntuiţi". De aceea L-a dat pe Fiul Său, pentru izbăvirea, pentru împăcarea ta cu Dumnezeu.

Şi acum nu te lăsa pînă nu ai această pace a lui Dumnezeu, această mîntuire!

La ce mi-ar trebui Isus?

3. Isus este singurul care poate rezolva cea mai mare problemă a vieţii noastre

Ştiţi care e cea mai mare problemă a vieţii noastre? Ah, desigur, oamenii mai în vîrstă se gîndesc la fierea, la rinichii sau la altă parte bolnavă a corpului lor. Grozave probleme! La cei mai tineri e „fata" sau „băiatul". Altfel, fiecare cu problema lui. Dar, credeţi-mă, cea mai mare problemă a vieţii noastre este vinovăţia noastră înaintea lui Dumnezeu!

Zeci de ani am lucrat printre tineri. Şi tot mereu eram în căutarea de noi ilustraţii ca să fac pe tineri să înţeleagă aceasta. Aş vrea să folosesc aici una din imaginile pe care le-am folosit atunci. Le-am zis: „Închipuiţi-vă că am avea de la natură un inel gros de fier în jurul gîtului. Şi de fiecare

dată cînd păcătuim se sudează la el o za de lanţ. Am un gînd murdar, e o za. Dacă sînt obraznic cu mama mea, e o altă za. A trecut o zi fără să mă fi rugat, ca şi cum Dumnezeu n-ar exista, şi e o nouă za. Am fost necinstit, am minţit, şi mai e o za.

Încercaţi să vă închipuiţi lungimea lanţului pe care l-am trage după noi - cel al vinei noastre, desigur. Chiar dacă acest lanţ nu se vede, vinovăţia noastră înaintea lui Dumnezeu este o realitate. Şi ea e enormă! Şi o tîrîm peste tot cu noi. Adesea mă întreb de ce nu pot fi oamenii mai veseli şi mai mulţumiţi. Lucrurile nu merg totuşi prea rău. N-ar trebui să fie fericiţi? Dar nu sînt. Şi nu pot fi, pentru că trag pretutindeni după ei lanţul greu al vinei lor. Şi de el nu-i poate scăpa nimeni, nici un pastor, un preot sau vreun înger. Nici chiar Dumnezeu nu li-l poate scoate, pentru că El este drept: „Ce seamănă omul, va şi secera".

Dar aici este acum Isus. El e singurul care poate rezolva cea mai mare problemă a vieţii noastre, pentru că El a murit pentru vina mea. El a plătit-o cînd a murit. De aceea e El în stare să-mi ia lanţul vinei. El e singurul care o poate face!

Aş vrea să vă spun din experienţă că este o eliberare să-ţi ştii păcatele iertate. E cea mai mare eliberare care se poate experimenta. Şi asta nu numai în faţa vieţii, ci şi a morţii. Pentru voi, cei bătrîni, e ceva să mori şi să-ţi ştii păcatele iertate, şi e altceva să intri în veşnicie cu toată povara vinei tale. E groaznic să te gîndeşti la asta!

Cunosc oameni care au spus toată viaţa lor: „Eu sînt bun. Eu fac ce este drept". Iar într-o zi mor şi sînt siliţi să dea drumul mîinii iubite. Ei descoperă atunci că barca vieţii lor e dusă de curentul veşniciei - spre întîlnirea cu Dumnezeu. Ei n-au putut lua nimic cu ei: nici casa, nici contul în bancă, nici livretul C.E.C. Doar vina lor. Şi se vor înfăţişa astfel înaintea lui Dumnezeu! Este îngrozitor! Dar asta e soarta oamenilor. Iar dacă zici: „Aşa mor toţi!", ei vor muri efectiv aşa cu toţii. Dar tu nu ai nevoie să mori aşa! Isus dă iertarea păcatelor. Este cea mai mare eliberare pe care ai putea-o experimenta - şi asta încă de acum!

Aveam 18 ani cînd am experimentat ce este iertarea păcatelor. Lanţul meu s-a rupt şi a căzut! Cum spune cîntarea:

„Păcatele tale sînt iertate/ Prin Domnul Isus Cristos/

O, ce cuvînt de viaţă/ Pentru duhul tău chinuit!"

Îţi doresc să afli şi tu acest cuvînt de viaţă. Vino la Isus chiar azi! El te aşteaptă. Spune-I: „Doamne, viaţa mea e ratată. Am comis o grămadă de greşeli, dar n-am vrut niciodată s-o mărturisesc. Dimpotrivă, am vorbit totdeauna bine despre mine însumi. Acum Îţi aduc greşelile mele. Şi vreau să cred că sîngele Tău îmi şterge toată vina". Ce lucru minunat este iertarea păcatelor!

În secolul XVII trăia în Anglia un om cu numele de Bunyan. Mulţi ani a fost în temniţă din pricina credinţei. Acest fel de situaţie a fost în toate timpurile. În afară de Cuvîntul lui Dumnezeu, închisoarea e lucrul cel mai stabil care poate exista în lumea aceasta. Acolo, în celula sa, Bunyan a scris o carte minunată care este actuală şi astăzi. În ea, viaţa unui creştin este comparată cu o călătorie plină de aventuri şi primejdii. Ea începe astfel: Un om trăieşte în oraşul Lumea (sau cetatea Pierzării). Deodată devine neliniştit şi spune cam aşa: „Ceva nu-i în ordine. N-am pace şi sînt nefericit. Trebuie să plec de aici". El vorbeşte despre toate acestea cu soţia lui, şi ea îi zice: „Nervii tăi sînt la pămînt. Ai nevoie de odihnă". Dar asta nu-l ajută cu nimic. Neliniştea rămîne. Într-o bună zi se hotărăşte: „Nu e nimic de făcut. Trebuie cu orice preţ să părăsesc oraşul". Şi apoi pleacă fugind. Dar nu ajunge departe că simte apăsarea unei poveri pe umeri. Ar vrea să scape de ea, dar nu poate. Cu cît înaintează, cu atît îl apasă mai tare. Pînă atunci nu-şi simţise atît de mult povara. I se părea foarte firesc s-o poarte pe umeri. Dar cînd s-a îndepărtat de oraşul Lumea, povara i s-a făcut şi mai grea. În cele din urmă de-abia mai poate să meargă. Iar apoi urcă chinuit o potecă de munte. Nu-şi mai poate duce povara. Atunci ajunge la o cotitură a drumului şi vede deodată ridicîndu-se o cruce înaintea lui. Aproape fără cunoştinţă se prăbuşeşte în faţa crucii, se prinde de ea şi-şi ridică ochii în sus. Chiar în clipa aceasta simte cum îi cade povara de pe umeri şi o vede dispărînd zgomotos în prăpastie.

Este o frumoasă ilustrare a experienţei făcute de cel ce se apropie de crucea lui Isus Cristos:

„Aici ridic privirea şi văd în duh Mielul lui Dumnezeu./
Cum a sîngerat El şi a murit pe cruce pentru mine./

Atunci trebuie să recunosc cu ruşine:
două minuni au loc aici,/
„Minunea iubirii Lui imense şi ale păcatelor mele multe!"
Eu am iertarea păcatelor, pentru că Mîntuitorul meu a plătit în locul meu. Lanţul vinei mele a fost scos. Am scăpat de povară. Da, numai Isus ne poate da un asemenea dar: iertarea păcatelor noastre! La ce mi-ar trebui Isus? Trebuie să vă mai spun încă un lucru care mă face să cred în Isus.

4. Isus este Păstorul cel bun

Fără îndoială că toţi aţi simţit în unele clipe ale existenţei voastre cît de groaznic de singur se poate simţi cineva şi cît de lipsită de sens pare atunci viaţa. Şi atunci vă vine deodată gîndul: „Îmi lipseşte ceva. Dar ce?" O să vă spun: Vă lipseşte Mîntuitorul cel viu.

Tocmai v-am povestit că Isus a murit pe cruce pentru a ne ispăşi vina. Reţineţi fraza: „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut asupra Lui". Apoi a fost pus într-un mormînt săpat în stîncă, iar la gura lui a fost rostogolită o piatră mare. Şi pentru ca să fie cu totul liniştit, guvernatorul roman a pecetluit piatra şi a pus o gardă de legionari romani să-l păzească. Îmi închipui că erau printre ei bărbaţi viguroşi şi puternici care luptaseră în toate ţările lumii: în Galia (Franţa actuală), în Germania, în Asia şi în Africa. Erau acoperiţi de cicatrici. Ei se aflau deci acolo în zorii dimineţii a treia, cu scutul sub braţ, cu lancea în mîna dreaptă şi cu coiful pe cap. Te puteai încrede într-un legionar roman că o să păzească bine. Dar deodată totul devine luminat ca ziua. Biblia spune: „Un înger din cer a dat piatra la o parte". Şi Isus a ieşit din mormînt! Era un spectacol atît de înspăimîntător, că soldaţii au leşinat. Cîteva ceasuri mai tîrziu Isus întîlneşte o fată necăjită. Biblia spune că Isus scosese din ea şapte demoni. Fata aceasta plînge. Atunci Isus Se apropie de ea. Iar fata nu leşină. Dimpotrivă, se bucură recunoscînd pe Domnul Isus înviat, şi strigă: „Învăţătorule!" Ea e mîngîiată, căci ştie că Isus, Păstorul cel bun, e viu şi e lîngă ea!

Vedeţi voi, din aceeaşi pricină mă ţin eu de Isus. Am nevoie de cineva care să mă ia de mînă. Viaţa m-a aruncat în ape adînci. Din cauza credinţei mele am fost aruncat în închisorile naziste. Atunci au fost ceasuri cînd mă gîndeam:

„Încă un pas, şi o să te cufunzi în întunericul nebuniei - şi nu vei putea să scapi de acolo". Şi atunci a venit Isus! Totul a reintrat în ordine. Pot să aduc mărturie. Am trăit o seară în închisoare în care ai fi zis că s-a dezlănţuit iadul. Sosise un transport de deţinuţi care trebuiau transferaţi într-un lagăr de concentrare. Aceşti oameni nu mai aveau nici o speranţă. Printre ei erau criminali şi nevinovaţi, evrei. Într-o sîmbătă seara a pus stăpînire pe ei disperarea şi au început toţi să urle în acelaşi timp. Nu vă puteţi închipui scena. O clădire plină toată de oameni pradă deznădejdii, care urlă şi bat în pereţi şi în uşile celulelor. Gardienii încep să se enerveze, trag lovituri de revolver în plafon şi fug de la o celulă la alta, dînd lovituri în dreapta şi în stînga. Iar eu şed în celula mea şi mă gîndesc: „Aşa va fi iadul". Este greu de zugrăvit o asemenea situaţie. Dar în acea clipă îmi vine gîndul: „Isus! Doar e aici!" Credeţi-mă, tot ce vă povestesc eu sînt lucruri trăite de mine. Apoi, în celula mea, am rostit încetişor: „Isus! Isus! Isus!" Şi în trei minute s-a făcut tăcere. Am strigat la El, vedeţi, şi nimeni nu m-a auzit în afară de El - iar demonii au trebuit să bată în retragere! Pe urmă, în ciuda interdicţiei, am cîntat cu voce tare:

„Isuse, bucuria mea, Păşunea inimii mele,
Isus, podoaba mea/ Cît de lung, adesea
Mi-e inima înspăimîntată/ Şi Te doreşte pe Tine!"

Şi toţi deţinuţii au ascultat această cîntare. Gardienii n-au suflat un cuvînt, chiar cînd am continuat apoi:

„Pot să treacă valuri,/ Să se zguduie pămîntul,/ Tu eşti ocrotitorul meu". Prieteni, atunci am putut să experimentez ce înseamnă să ai un Mîntuitor viu.

După cum am amintit deja, toţi va trebui să trecem odată printr-o clipă extrem de grea, cea a morţii. Cineva mi-a reproşat într-o zi: „Voi pastorii totdeauna le inspiraţi teamă oamenilor prin faptul că le vorbiţi despre moarte". La care am răspuns: „Nu e nevoie să inspir teamă cuiva, pentru că din fire la toţi ne e teamă de moarte!" Şi ce mîngîiere, ca în clipa morţii să poţi ţine mîna bunului Păstor! Dar mi se zice - şi e adevărat: „Omul de azi are mai puţină teamă de moarte decît de viaţă. Viaţa este mai rea pentru el decît moartea". Totuşi, prieteni, vă asigur că Isus vă va ajuta şi să trăiţi!

Nu mă pot împiedica să vă mai povestesc încă o istorioară de care m-am slujit adesea ca ilustraţie. Este de necrezut, dar adevărată totuşi. Făcusem cunoştinţă în Essen cu un industriaş, o persoană bine dispusă care îmi spunea binevoitoare: „Domnule pastor, aveţi dreptate că-i încurajaţi pe tineri să se poarte bine. Poftiţi o bancnotă de o sută de mărci pentru lucrarea dvs.“. Însă cînd i-am spus: „Dar dvs.?“ „Nu, nu, domnule pastor, ştiţi, eu mi-am făcut o concepţie personală despre lume...“. Vedeţi genul de oameni: cumsecade, dar la fel de departe de Dumnezeu ca răsăritul de apus.

Într-o zi, a trebuit să conduc un servici de căsătorie, ceea ce nu e un lucru prea vesel într-o biserică uriaşă şi goală. Au venit tinerii miri, însoţiţi de vreo zece persoane. Aceştia păreau ca pierduţi în uriaşa biserică. Industriaşul meu bine dispus era unul din martori! Bietul om îmi făcea cu adevărat milă. El stătea acolo, îmbrăcat cu un frac foarte elegant, cu pălăria-cilindru în mînă, şi habar n-avea cum să se comporte într-o biserică. I se citea pe faţă că tocmai îşi zicea: „Trebuie să îngenunchez? Sau să fac semnul crucii? Sau ce e corect?“ Am încercat să-l ajut puţin luîndu-i pălăria din mînă şi punînd-o deoparte. Apoi s-a cîntat o cîntare pe care desigur că n-o cunoştea, dar s-a făcut cel puţin că se alătură celorlalţi. Puteţi să vă imaginaţi acest domn? Un om capabil să se poarte perfect în oricare cerc monden! Iar apoi s-a petrecut ceva foarte curios. Mireasa se ocupase de copii la Şcoala duminicală, astfel că în cursul ceremoniei vreo treizeci de fetiţe au intonat pentru ea o cîntare de la galerie. Cu glăscioarele lor dulci de copii au intonat un cîntecel simplu, pe care poate că-l cunoaşteţi:

„Eu sînt oaia lui Isus/ Fericit mă simt nespus.
Sufletu-mi voios tresaltă/ Prins de-o bucurie-naltă,
Căci de Domnul sînt iubit/ Şi de Isus mîntuit“.

M-am uitat dintr-o parte la omul meu şi m-am gîndit brusc: „Ce se întîmplă cu el? Se simte rău?“ El era zguduit, îşi acoperise faţa cu mîinile şi tremura. Mi-am spus: „I s-a întîmplat ceva. Trebuie să chem repede un medic!“ Dar am observat apoi că omul plînge în hohote. Iar copiii continuau să cînte:

„El, Păstorul bun şi sfînt,/ Îmi alege pe pămînt

O păşune minunată/ Ce nu piere niciodată
Iar de apă cînd mi-e dor,/ El mă duce la izvor
Cum să nu mă veselesc/ Fericit dacă trăiesc?"

Şi acest om, acest mare industriaş, şedea acolo pe bancă şi plîngea! Am înţeles dintr-o dată ce s-a întîmplat în biserica rece. El trebuie să-şi fi zis deodată: „Copiii aceştia au ceea ce eu nu am: ei au un Păstor bun. Dar eu sînt un biet om singuratic, un om pierdut!"

Voi bărbaţilor - şi femeilor -, nu veţi reuşi în viaţă dacă nu veţi putea zice ca aceşti copii: „Sînt fericit că fac parte din turma lui Isus Cristos, că Îl am ca Mîntuitor şi ca Păstor". Nu, nu veţi reuşi în viaţă. Faceţi tot ceea ce trebuie ca s-o puteţi spune la rîndul vostru! De ce cred eu în Isus? Pentru că El e Păstorul cel bun, cel mai bun Prieten, Mîntuitorul meu viu.

La ce mi-ar trebui Isus? Aş vrea să vă mai arăt în încheiere un lucru:

5. Isus este Prinţul vieţii

Cu ani în urmă am organizat o tabără în pădurea Boemiei. După plecarea tinerilor, a trebuit să aştept toată ziua ca să vină cineva să mă ia cu maşina, şi am fost nevoit să-mi petrec noaptea într-un vechi pavilion de vînătoare care aparţinuse pe vremuri unui rege. Acum nu mai locuia aici decît un pădurar. Casa era pe jumătate în ruină. Nu exista lumină electrică. Dar era o imensă sufragerie cu un cămin în care se făcuse puţin foc. Mi s-a pus o lampă cu petrol pe masă şi mi s-a urat: „Noapte bună!" Afară urla furtuna. Ploaia cădea torenţial printre brazii care înconjurau casa. Era cel mai potrivit loc pentru o istorie cu tîlhari. Şi tocmai atunci n-aveam nimic de citit la mine. Iată însă că pe marginea căminului am găsit o broşurică. Am început imediat s-o citesc la lumina lămpii. Niciodată nu mai citisem ceva atît de înfiorător. Un medic îşi pusese în scris toată mînia lui împotriva morţii. Pagină după pagină, se putea citi cam aşa: „O, tu moarte, duşmanul omenirii! Am luptat o săptămînă întreagă ca să-ţi smulg o viaţă de om, şi cînd credeam c-am reuşit, te-ai ridicat rînjind la căpătîiul patului lui şi l-ai înjunghiat, şi totul a fost zadarnic. Eu pot vindeca oameni, dar ştiu că la sfîrşit totul e zadarnic, cînd vii cu mî-

na ta scheletică. O moarte, ești o înșelătoare, un dușman!" Pagină după pagină era numai ură împotriva morții! Apoi a venit pasajul cel mai îngrozitor: „O, moarte, punct final, semn de exclamație!" Citez literal: „Blestem! Dacă n-ai fi decît un semn de exclamație! Dar cînd mă uit la tine, te preschimbi într-un semn de întrebare. Și mă întreb: Este moartea un sfîrșit, ori nu este? Iar dacă nu, ce vine după aceea? O, moarte, nenorocit semn de întrebare!"

Asta este! Și pot să vă asigur că cu moartea nu s-a sfîrșit totul! Isus, care știa ce spune, a zis: „Largă este calea care duce la pierzare și îngustă e calea care duce la viață!" Zarurile sînt aruncate aici pe pămînt. De aceea mă bucur că am un Mîntuitor care încă de acum îmi dă viață, care e viața și care duce la viață. Iată de ce îmi place atît de mult să-L vestesc altora.

Vedeți: În primul război mondial ne-am luptat săptămîni întregi la Verdun, unde s-a dat una din cele mai groaznice bătălii. Între cele două linii de apărare erau grămezi de cadavre. Toată viața mea n-am putut scăpa de mirosul acestor cadavre. Și de fiecare dată cînd mă aflu în fața unui monument dedicat eroilor „care au căzut pentru patrie", respir din nou mirosul de la Verdun, mirosul cadavrelor. Și de fiecare dată cînd îmi zic: „Într-o sută de ani noi toți nu vom mai fi aici", atunci simt din nou în nări această duhoare a morții. Nu o simțiți și voi?

Dar, în această lume a morții, este Unul care a înviat dintre cei morți! Și El ne spune: „Eu trăiesc și voi veți trăi. Credeți în Mine! Veniți la Mine! Întoarceți-vă la Mine! Deveniți proprietatea Mea! Și Eu vă voi duce la viață!" Nu este minunat aceasta? Cum se poate trăi în această lume de moarte fără acest Mîntuitor minunat care e viața și care duce la viață?

În zilele acestea am citit o scrisoare veche pe care profesorul Karl Heim a tipărit-o. Este scrisoarea unui soldat căzut în al doilea război mondial în Rusia, un creștin. În ea se spune cam așa: „Ce se petrece în jurul nostru e ceva groaznic! Cînd trag rușii cu aruncătoarele de proiectile sîntem toți cuprinși de panică. Și ce frig! Și toată zăpada asta! E înspăimîntător! Dar mie nu mi-e deloc teamă. Dacă ar trebui să mor, ar fi ceva minunat. Dintr-odată aș intra în glorie.

Viscolul ar lua sfîrşit, L-aş vedea pe Domnul meu faţă în faţă şi strălucirea Lui m-ar învălui. Nu, n-aş avea nimic împotrivă să cad aici pe cîmpul de luptă". Scurtă vreme după aceea a căzut. Citind această scrisoare, nu m-am putut împiedica să gîndesc: „Ce lucru minunat că un bărbat tînăr nu are nici o teamă de moarte, doar pentru că Îl cunoaşte pe Isus!"

Da, Isus e Prinţul, e Domnul vieţii! Şi El dă alor Săi siguranţa vieţii veşnice!

Cu ocazia unui Sinod în Leipzig, s-a dat o recepţie la Primărie. Somităţile administrative şi demnitarii bisericii erau adunaţi acolo. S-au ţinut discursuri care nu se angajau la nimic, ca nu cumva să calce pe cineva pe bătătură. Heinrich Giessen, care era pe atunci secretar general al Sinodului Evanghelic German, trebuia să încheie ceremonia. Nu uit niciodată cum Heinrich Giessen s-a ridicat în picioare şi a spus: „Ne întrebaţi, domnilor, ce fel de oameni sîntem noi. O să vă spun într-o frază: Noi sîntem oameni care se roagă: Doamne, fă-mă evlavios ca să pot intra în ceruri!" Apoi s-a aşezat. Era de necrezut cît de mult au fost tulburaţi dintr-o dată oamenii.

În timpul războiului de treizeci de ani, Paul Gerhardt a compus aceste versuri:

„Pe drumul vieţii sînt de-acum un pelerin
Căci nu mai vreau să stau în acest cort străin
Eu merg pe străzi ce duc spre patria de sus
Unde Tatăl meu iubit mă aşteaptă nespus".

Îţi doresc ca şi tu să-ţi poţi urma aşa drumul prin lume. La ce ţi-ar trebui Isus? Totul, absolut totul atîrnă de legătura ta cu El!

De ce sînt pe pămînt?

Totul se învîrte în jurul acestei întrebări: De ce sînt în această lume? Care este sensul vieţii mele?

Un industriaş din Essen mă cheamă foarte agitat într-o zi la telefon: „Domnule pastor, veniţi!" Mă duc imediat la el. La sosire, mă întîmpină cu cuvintele: „Fiul meu s-a împuşcat cu un foc de revolver". Îl cunoşteam pe băiat. Era stu-

dent. Avea tot ce-i poftea inima. Era sănătos, bine clădit, chipeş, tînăr şi bogat. Poseda de mult propriul lui automobil. Şi nici nu fusese vreodată implicat într-o afacere dubioasă. Şi acest tînăr îşi trage un glonte în gură! Într-o scrisoare, pe care a lăsat-o în urmă, stă scris doar: „Nu văd ce rost are să trăiesc mai departe. De aceea, pun capăt vieţii mele, căci e fără sens!" O mărturie tulburătoare, nu-i aşa ?

Vedeţi: Chestiunea sensului vieţii este extraordinar de importantă, e primordială. Cu atît mai mult, cu cît nu avem decît o viaţă de trăit. V-aţi gîndit vreodată ce înseamnă faptul că avem de trăit o singură viaţă?

Cînd am mers la şcoală, nu eram un as la matematică. Profesorul nu arăta nici o înţelegere pentru modul meu de a rezolva problemele. Iar cînd îmi făceam temele, atunci - fără să recunoască talentul meu pentru rezolvări greşite - simţea uneori o plăcere deosebită să-mi mîzgălească caietul cu cerneală roşie. Era groaznic la vedere. Cînd un asemenea caiet era plin de corecturi roşii, adesea îl aruncam, chiar dacă nu era complet scris, şi-mi cumpăram unul nou, frumos şi curat. Atunci puteam să încep din nou de la zero. Dacă s-ar putea face tot aşa şi cu viaţa! Puteţi să mă credeţi: milioane de fiinţe omeneşti, în clipa morţii, îşi zic: „Ah, de-aş mai putea începe încă o dată de la început! Aş face lucrurile cu totul altfel!"

Poţi să-ţi cumperi un caiet nou şi să începi totul de la zero, dar nu poţi să faci la fel cu viaţa. Noi nu avem decît o singură viaţă de trăit. Cît de îngrozitor trebuie să fie s-o fi ratat, pentru că am trăit-o rău! Noi n-avem decît o singură viaţă. Dacă am pierdut-o, e pierdută pentru veşnicie! Ceea ce am să vă spun trebuie luat în modul cel mai serios. Este o chestiune de viaţă sau de moarte!

Azi dimineaţă a trecut o lungă cireadă de vite prin faţa hotelului în care stau. Cum tocmai cugetam la ceea ce urma să spun la conferinţă, m-am gîndit: „Ce fericite sînt aceste vaci că n-au nevoie să se întrebe pentru ce sînt pe această lume. Pentru ele, lucrul e clar: să dea lapte, iar la sfîrşit să dea carne. Înţelegeţi ce vreau să spun: animalul nu trebuie să cugete la sensul vieţii. Prin aceasta se deosebeşte omul de animal. Din nefericire, există o mulţime de oameni care trăiesc - şi care mor - fără să-şi fi pus măcar o dată între-

barea: „În fond, care e scopul vieţii mele?“ Ei nu se deosebesc de animal. Astfel, graniţa dintre om şi animal e repede trecută. Da, un om nu e cu adevărat om decît cînd se întreabă: „De ce sînt pe pămînt? De ce sînt om? Care e scopul vieţii mele?“

1. Răspunsuri superficiale şi pripite

Acum, prieteni, la întrebarea: De ce trăiesc? există îngrozitor de multe răspunsuri superficiale şi pripite. Cu mulţi ani înainte, mi s-au pus toate aceste întrebări superficiale şi pripite dintr-odată. Era în 1936, deci în plină perioadă hitleristă. Nişte studenţi din Münster mă rugaseră să le vorbesc despre tema: „Care este sensul vieţii noastre?“ M-au făcut să înţeleg de la început că nu vroiau să audă o expunere, ci să discute cu mine pe această temă. „Bine“, am spus, „atunci daţi-i drumul! Care e sensul vieţii noastre? De ce trăim?“

Deoarece discuţia - cum am mai spus - avea loc în perioada hitleristă, s-a ridicat imediat un tînăr şi a explicat: „Eu sînt aici pentru poporul meu. E cam ca frunza cu copacul. Frunza nu e nimic, copacul e totul. Eu trăiesc pentru poporul meu!“ La aceasta i-am răspuns: „Bine. Dar, ia spune-mi, copacul, respectiv poporul, pentru ce este pe pămînt, ce rost are?“ Pauză! Asta n-o ştia. În loc să rezolve problema, a înlăturat-o, a pus-o pe planul al doilea. Am reluat: „Prieteni, nu trebuie să daţi acest gen de răspunsuri care nu fac decît să înlăture, să amîne problema!“

„Acum: care este sensul vieţii noastre? De ce sîntem pe pămînt?“ întreb eu din nou. Atunci un altul a explicat: „Eu sînt în lume ca să-mi fac datoria!“ „Omule!“ am spus eu, „tocmai aici e problema: care e datoria mea? Pentru mine, eu cred că datoria mea este să vă vestesc Cuvîntul lui Dumnezeu. Mathilde Sudendorff crede că datoria ei este să nege existenţa lui Dumnezeu. Ce este datoria?“ Un înalt funcţionar mi-a spus odată: „Domnule pastor, între noi fie zis, de dimineaţă pînă seara nu fac decît să semnez documente. Dar ştiu că dacă într-o zi ar fi puse toate pe foc, lumea ar merge mai departe. Sufăr că trebuie să fac o activitate aşa lipsită de sens“. Ce înseamnă datoria? Mii de SS-işti au omorît în al treilea Reich sute de mii de oameni. Iar cînd

sînt trași la judecată, ei spun: „Ne-am făcut datoria. Ni s-a poruncit să facem așa". Credeți că datoria unui om este să omoare pe alți oameni? Eu unul nu pot s-o cred. Am spus deci studenților: „Tocmai aici e problema: care este datoria mea? Cine poate să mi-o spună? Iată-ne din nou în impas!"

Acum tinerii aceștia au luat un aer gînditor. Apoi s-a ridicat unul și a declarat cu mîndrie: „Eu aparțin unei vechi familii nobile. Pot să trasez linia strămoșilor mei pînă în urmă cu șaisprezece generații: nobili de spiță cea mai pură. Nu ai avea cu ce umple o viață, dacă vrei să perpetuezi un așa nobil neam?" Nu i-am putut răspunde decît: „Îmi pare rău. Dacă nu se știe pentru ce au trăit aceste șaisprezece generații, nu văd de ce s-ar merita să adaugi o a șaptesprezecea!"

Vedeți bine; există așa multe răspunsuri superficiale și pripite. La noi se citește adesea în ziare, cînd se fac anunțuri de deces, formula aceasta care te înfioară:

„Doar muncă a fost viața ta,/ La nimic nu te-ai gîndit,/
Pentru ai tăi te-ai cheltuit,/ Datoria ți-ai împlinit".

De fiecare dată cînd citesc aceste rînduri, mă revolt. Nu pot să nu mă gîndesc: „Acesta-i un anunț de deces pentru un cal!" Nu-i așa? Un cal nu face altceva decît să muncească. Dar nu cred că un om se află pe lume ca să muncească din greu. Ar fi jalnic. Dacă numai acesta ar fi sensul vieții noastre, mai bine ne-am sinucide de la vîrsta de zece ani. „Doar muncă a fost viața ta..." Asta mă înfioară! Nu, nici acesta nu e sensul vieții noastre.

Un alt student îmi explică în cursul discuției noastre: „Vedeți, vreau să devin medic. Și dacă pot salva vieți omenești, nu e aceasta o frumoasă rațiune de a trăi?" Atunci i-am replicat: „Bine! Dar dacă nu știi de ce trăiește omul, atunci n-are nici un sens să salvezi vieți omenești. Mai bine ai da oamenilor o injecție ca să moară imediat". Să nu interpretați greșit ceea ce am spus adineauri. Și mai ales nu mergeți și povestiți că eu încurajez eutanasia! Ce vroiam să spun este că răspunsul dat nu era, la urma urmei, o soluție la problema noastră, problema sensului vieții.

Înconjurat de toți acești studenți, am luat cunoștință cu groază de faptul că tocmai omul cultivat din vremea noastră trăiește mai departe fără să știe în fond pentru ce o face.

Permiteţi-mi să fac o observaţie. Poate vă supără felul meu de vorbire. Aş putea folosi şi propoziţii extrem de prelucrate, cu multe neologisme, dar atunci aţi adormi precis într-o jumătate de oră. Fiindcă mă tem de aceasta, vorbesc aşa cum se vorbeşte pe stradă. Cred că înţelegeţi! Mulţumesc!

Vedeţi, cînd ai trăit toate aceste lucruri, eu le-am amintit numai, eşti tentat să răspunzi, ca unii studenţi din Münster: „Viaţa nu are de fapt nici un sens adînc. E o pură întîmplare că m-am născut, nu trebuie să se mai caute după un motiv. Să ne bucurăm la maximum de viaţă: iată ce putem face cel mai bine". Aceasta este poate ispita cea mai puternică care poate veni peste un om cînd îi trece deodată prin minte: Viaţa mea e absurdă. N-are nici un sens. Dacă părinţii mei nu s-ar fi căsătorit, nu aş fi fost conceput şi nu m-aş fi născut. E cu totul întîmplător că exist. În fond, viaţa mea e cu totul absurdă. Iar dacă acest om are greutăţi în viaţă, nu este decît un pas pînă la sinucidere. „De ce să continui să trăiesc? Dacă totul nu e decît hazard şi absurditate, atunci mai bine să sfîrşesc cu ea!"

Ştiţi că numărul de sinucideri în Germania Federală e mai mare ca numărul de accidente mortale rutiere? Ştiţi că circa 50% dintre victime sînt tineri sub treizeci de ani? Este dovada cea mai tulburătoare că în epoca noastră nu mai găsim sensul vieţii.

Adesea am vorbit cu oameni care mi s-au plîns: „Viaţa e aşa de absurdă. O voi ruina prin plăceri şi distracţii, sau îi voi pune capăt prin sinucidere". Atunci am întrebat: „Dar dacă viaţa ar avea totuşi un sens?! Şi dvs. aţi trăi ca şi cum n-ar avea? Ajuns la capătul vieţii, ce credeţi că vi s-ar întîmpla?"

Există în Biblie un cuvînt care poate să ne înspăimînte. El spune aşa: „Căci oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata". Vedeţi: trebuie să cunoşti acest cuvînt al Bibliei, ca să-ţi pui în mod foarte serios întrebarea: „De ce sînt pe pămînt?" Cum să murim şi să ajungem în faţa judecăţii lui Dumnezeu, dacă ne-a scăpat însuşi sensul vieţii? E clară acum chestiunea? Atunci merg un pas mai departe:

2. Cine poate să ne dea un răspuns ?

Cine în lumea aceasta poate să-mi dea un răspuns la întrebarea pe care mi-o pun: „De ce trăiesc?" Cine? Biserica? Nu! Preotul sau pastorul? Nu! El este în aceeaşi situaţie ca şi mine. Savanţii? Filozofii? Nici ei nu pot da un răspuns la întrebarea: „De ce trăiesc?"! Numai Unul singur poate să ne spună de ce trăim: anume Cel căruia Îi datorăm viaţa, Cel care ne-a creat: Dumnezeu.

Voi lua un exemplu foarte simplu: Intru într-o zi într-un apartament. Un băiat stă pe scaun şi meştereşte ceva cu un conductor electric şi cu nişte becuri. Îl întreb: „Spune-mi, ce maşină infernală eşti pe cale să fabrici? Ce va ieşi de aici?" El încearcă să-mi explice, dar mărturisesc că nu pricep nimic. Şi mă gîndesc: „Nimeni nu poate ghici ce va ieşi de aici. Doar cel ce îl construieşte poate să-i cunoască scopul şi utilitatea".

La fel e şi cu viaţa noastră: numai Cel ce ne-a creat poate să spună pentru ce ne-a creat! Asta înseamnă că răspunsul la întrebarea: „De ce trăiesc?" îl primim doar prin revelaţie, prin descoperire. Dumnezeu trebuie să ne-o spună! Dacă n-aş fi deja un cititor asiduu al Bibliei, această întrebare m-ar obliga să o citesc. Căci n-aş suporta să nu ştiu de ce trăiesc în acestă lume blestemată. Expresia „lume blestemată" vi se pare cumva prea dură? Ea se află în Biblie. Ar fi de ajuns să petreceţi şase luni cu un pastor dintr-unul din marile noastre oraşe ca să înţelegeţi ce vreau să zic cînd pretind că lumea stă sub un blestem groaznic. Şi n-aş suporta să trăiesc în ea dacă n-aş avea răspunsul dat prin revelaţia lui Dumnezeu. Da, în Biblie ne dă Dumnezeu răspunsul la întrebarea noastră asupra sensului vieţii. De aceea este Biblia de o importanţă capitală. Cunosc oameni care îşi iau un aer de superioritate şi spun: „Ei, dar noi nu citim Biblia!" Nu pot decît să le răspund: „Pentru mine aceasta înseamnă, şi pot să v-o dau şi în scris, că nu aţi cugetat niciodată cu adevărat serios la întrebarea: De ce trăiesc?"! Dar prostia este o boală foarte răspîndită - şi dacă ar durea, lumea întreagă ar fi plină de vaiete. Vreau să vă dau răspunsul Bibliei într-o frază: Dumnezeu ne-a creat ca să devenim copiii Lui!

După cum unui tată îi place să se regăsească în fiul lui, la fel Dumnezeu a făcut pe om „după chipul Său". Dumnezeu

vrea ca noi să devenim copiii Lui, care să-I vorbească şi cărora să le vorbească, care să-L iubească şi pe care să-i iubească. Vă rugaţi voi oare? E o grea încercare pentru un părinte cînd copilul lui nu vorbeşte ani de zile cu el! Iar un om, care nu se roagă, nu vorbeşte cu Tatăl lui ceresc! Vedeţi: Dumnezeu ar vrea ca noi să fim copiii Lui, care să vorbească cu El, pe care să-i iubească şi care să-L iubească. Din pricina aceasta sîntem pe lume. Înţelegeţi-mă bine: nu vorbesc de biserică, de dogme, de religie, ci vorbesc despre Dumnezeul cel viu. El te-a creat ca să devii copilul Lui! Eşti tu deja copilul Lui?

Acum mai fac un pas. Noi trebuie să devenim copii ai lui Dumnezeu - căci de la natură nu sîntem copiii lui Dumnezeu. La începutul Bibliei, se spune: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său". Iar apoi Biblia relatează despre o foarte mare catastrofă. Omul fusese creat ca să fie deplin liber, capabil să aleagă - şi omul s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. A mîncat din fructul oprit. Era modul lui de a zice lui Dumnezeu: „Vreau să fiu autonom! Pot să trăiesc fără Tine!" Înţelegeţi: Adam nu s-a îndoit niciodată de existenţa lui Dumnezeu, dar a vrut să scape de autoritatea Lui: „Vreau să-mi conduc viaţa cum doresc eu!"

Trebuie să vă povestesc aici o istorioară. Deunăzi m-a întrebat cineva pe stradă: „Pastore Busch, dvs. vorbiţi totdeauna despre Dumnezeu. Dar eu nu-L văd. Spuneţi-mi cum pot să-L găsesc!" Atunci i-am răspuns: „Luaţi aminte la ce o să vă spun! Imaginaţi-vă că există o maşină care face ca timpul să dea înapoi şi că cu ajutorul ei putem derula timpul pînă la începutul istoriei omenirii. Mă plimb într-o seară prin grădina Eden. Cunoaşteţi fără îndoială istoria căderii. Ei bine, în dosul unui tufiş îl întîlnesc pe Adam, primul om. ‚Bună seara, Adam!' îl salut eu. ‚Bună seara, pastore Busch!' îmi răspunde el. ‚Te miri că mă vezi aici?' îi zic eu, şi-i explic: ‚Din greşeală, printr-o eroare de funcţionare a decorurilor teatrului acestei lumi, am ajuns în grădina Edenului!' ‚Da', spune el, ‚pari gînditor. La ce meditezi?' Atunci îi răspund lui Adam: ‚Ştii, tocmai mă gîndeam la o întrebare pe care mi-a pus-o un om, anume: Cum pot să găsesc pe Dumnezeu?' Adam izbucneşte în rîs şi-mi răspunde: ‚Adevărata problemă nu e cum să-L găsesc pe Dumnezeu! Căci

El e aici. Fii sincer, pastore Busch, ceea ce vă preocupă pe voi ceilalţi e mai degrabă cum să puteţi scăpa de El. Căci marea problemă este că nu poţi scăpa de El!"

Are dreptate Adam? Dumnezeu e aici. Poţi să-L găseşti. Dar nu te poţi debarasa de El. Cînd mă gîndesc la evoluţia gîndirii omeneşti în cursul acestor ultime trei secole, constat că s-a încercat totul ca omul să scape de Dumnezeu, dar nu s-a reuşit. În fond, prieteni, cu toţii credeţi că Dumnezeu există, dar nu-L vreţi. Voi faceţi ca cei mai mulţi oameni: lăsaţi problema lui Dumnezeu în suspensie. Voi nu-I negaţi existenţa, dar nici nu-I aparţineţi. Nu Îi eşti nici duşman, dar nici prieten. Şi astfel omul lasă nerezolvată cea mai importantă problemă a vieţii lui.

Un medic elveţian afirmă într-o carte că orice om suferă mari pagube psihice, adevărate traumatisme dacă nu-şi rezolvă marile probleme ale vieţii. Şi el continuă: „Noi occidentalii suferim de lipsa de Dumnezeu. Noi nu-I negăm existenţa, dar nici nu sîntem ai Lui, da, nici nu-L vrem. De aceea suferim noi de lipsa lui Dumnezeu". Şi eu cred tot aşa.

Cînd aud pretutindeni: „Omul modern nu se interesează de Dumnezeu", nu pot decît să răspund: „Starea omului modern e gravă. Şi eu sînt unul, totuşi mă interesez de Dumnezeu. Şi nu cred că sînt demodat. Dar cînd omul modern nu se interesează serios de mîntuirea lui, e foarte alarmant.

Voi folosi încă o dată un exemplu foarte simplu: Imaginaţi-vă un ucenic bucătar. Într-o zi, şeful bucătar spune despre el: „Băiatul ăsta nu se interesează absolut deloc de bucătărie". Îl întreb: „Dar ce-l interesează atunci?" Iar şeful răspunde: „Discoteca şi fetele". „Da", spun eu, „va trebui să vă puneţi la nivelul acestui băiat şi să nu-i vorbiţi în viitor decît de muzică uşoară şi de fete". „Nu, nu", răspunde şeful. „Dacă el nu se interesează de bucătărie, şi-a greşit chemarea".

Vedeţi unde vreau să ajung? Chemarea, menirea noastră este să devenim copii ai lui Dumnezeu. Cînd omul modern nu se interesează de aceasta, el îşi greşeşte chemarea de om. Este inutil în acest caz să discuţi orice lucruri posibile şi imposibile, chiar dacă subiectul îl interesează. Ce trebuie făcut este să-i tot spui: „Nu vei reîncepe să fii om, decît cînd vei fi devenit copil al Dumnezeului celui viu!"

3. Răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea întrebărilor

Repet: De la natură noi nu sîntem copiii lui Dumnezeu, dar ne aflăm pe pămînt pentru a deveni ai Lui. De aceea, trebuie deci să se petreacă ceva în viaţa noastră. Acesta este obiectivul acestei conferinţe. Nu mă aflu aici ca să mă întreţin un pic cu voi. Nu, singurul meu scop e să ajut pe cei a căror inimă e dispusă să găsească un sens pentru viaţa lor.

Deci noi nu sîntem copii ai lui Dumnezeu, nu-L iubim pe Dumnezeu, Îi încălcăm poruncile, nu ne interesăm de El, nu ne rugăm - doar cînd sîntem la ananghie, atunci ni se întîmplă să tragem semnalul de alarmă! De aceea, e de o importanţă vitală să răspundem la întrebarea întrebărilor: „Cum să devin un copil al Dumnezeului celui viu?" Mi-ar fi plăcut să vă dau la toţi hîrtie şi creion şi să vă cer să scrieţi cum devine cineva, după părerea voastră, copil al lui Dumnezeu. Cred că unii ar zice: „Fiind bun", iar alţii: „Crezînd în ‚bunul Dumnezeu'". Dar toate acestea nu sînt de ajuns! Întrebarea întrebărilor rămîne pusă: „Cum devin un copil al Dumnezeului Celui viu?"

Răspunsul la această întrebare capitală pot să-l aflu numai prin revelaţie. Trebuie ca Dumnezeu Însuşi să-mi spună cum mă primeşte ca pe copilul Său. Nici chiar un pastor nu-şi poate imagina răspunsul. Ori, Biblia dă un răspuns foarte clar. Iată-l: Numai prin Isus! Prieteni, cînd ajung să vorbesc despre Isus, inima îmi bate mai tare, pulsul e mai rapid, căci e tema vieţii mele. Da, ca să devin un copil al lui Dumnezeu, pot s-o fac numai prin Isus!

Există un cuvînt în Biblie care tradus literal sună aşa: „Isus a venit din lumea lui Dumnezeu în această lume". În zilele noastre ni se repetă neîncetat că Biblia este întemeiată pe o imagine depăşită despre lume: cerul este sus, pămîntul este jos. E greşit! Biblia nu are această viziune despre lume. Ea spune despre Dumnezeu: „Tu mă înconjori pe dinainte şi pe dinapoi". Este cu totul altceva. Chiar dacă aş fugi sub pămînt, Dumnezeu ar fi şi acolo. Biblia are ceea ce am putea numi în limbaj modern o viziune multidimensională. Noi trăim într-o lume cu trei dimensiuni. Există lungime, lăţime şi înălţime. Dar există şi alte dimensiuni. Şi Dumnezeu Se află în alte dimensiuni. El este foarte aproape, lîngă noi. El ne însoţeşte. Ne vede cînd sîntem pe căi rătăcite. Dar ne

este cu neputinţă să trecem zidul care ne separă de cealaltă dimensiune. Numai Dumnezeu poate s-o facă. El l-a trecut şi a venit la noi în persoana lui Isus.

În Noul Testament un alt text, tradus literal, spune despre Isus: „El a venit în proprietatea Sa - lumea, într-adevăr, Îi aparţine - şi ai Săi nu L-au primit". Iată întreaga istorie a Evangheliei pînă în zilele noastre: Isus vine - iar omul închide uşa. „El a venit în proprietatea Sa, şi ai Săi nu L-au primit deloc". În mod normal, după aceasta ar fi trebuit să existe un punct final; văzut omeneşte, aceasta trebuia să pună capăt legăturilor lui Dumnezeu cu omul. Dar, fapt uimitor, există o urmare. Şi ce urmare! „Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu". Deci primindu-L pe Isus devine cineva copil al lui Dumnezeu. Ai deschis deja uşa vieţii tale lui Isus? „Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu".

Eram tînăr ofiţer în primul război mondial, şi trăiam departe de Dumnezeu. Pe atunci am descoperit acest lucru, şi I-am deschis lui Isus inima şi L-am primit. Experienţa pe care am făcut-o mi-a schimbat toată viaţa. Dar n-am regretat nici o clipă. Totuşi, ca să-L urmez pe Isus, a trebuit să merg pe drumuri grele. Am făcut închisoare. Am suferit mult din pricina lui Isus. Dar chiar dacă aş avea o sută de vieţi de trăit, de îndată ce aş putea să gîndesc, m-aş prinde tare de acest cuvînt: „Tuturor celor ce L-au primit, El le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu". Căci în clipa în care am devenit copil al lui Dumnezeu, viaţa mea a primit un sens.

Puţin contează ceea ce sînt: pastor sau măturător de stradă, director general sau lăcătuş, menajeră sau învăţătoare - viaţa mea nu are sens decît din clipa cînd sînt copil al lui Dumnezeu. Deci, trebuie să-L primiţi pe Isus! Numai atunci va avea sens viaţa voastră! Şi numai atunci!

E foarte interesant să studiezi din această optică personajele din Noul Testament. Unul dintre ele era de exemplu o femeie cu numele de Maria din Magdala. Viaţa ei era total lipsită de sens. Se spune despre ea - singura aluzie la trecutul ei - că era stăpînită de şapte demoni. Eu însumi cunosc mulţi oameni care sînt posedaţi de doisprezece demoni! Tre-

buie să fi fost o viaţă groaznică, dominată de simţuri, o viaţă de rob. Şi biata femeie a trebuit să suporte trăirea unei vieţi aşa de absurde. Şi iată că, într-o zi, Isus Mîntuitorul, Fiul lui Dumnezeu, intră în viaţa ei şi alungă demonii. El vrea şi poate s-o facă. Din clipa aceea, Maria Îi aparţine lui Isus. De acum, viaţa ei are un sens. Dar vine clipa în care trebuie să asiste la răstignirea şi moartea lui Isus pe cruce. Atunci pune groaza stăpînire pe ea: „O să înceapă iarăşi existenţa absurdă de odinioară!" În dimineaţa zilei a treia după răstignirea lui Isus, ea plînge în genunchi în grădina unde e mormîntul lui Isus. Căci, cînd venise la mormînt, acesta era gol, şi piatra fusese prăvălită la o parte. Dar trupul Lui nu mai era acolo. De aceea plînge ea. Pot s-o înţeleg bine pe femeia aceasta. Dacă L-aş pierde astăzi pe Isus, aş ajunge în adîncimile unei vieţi lipsite de sens. Da, o înţeleg: „Mîntuitorul nu mai e aici! Acum viaţa mea a devenit iarăşi fără sens". Dar iată că aude deodată un glas în spatele ei: „Maria!" Ea se întoarce şi-L vede pe El, Isus Cel înviat. O văd parcă înaintea mea cum pe faţa ei nu mai curg acum lacrimi de deznădejde, ci de fericire şi bucurie, iar din străfundul inimii ei ţîşneşte un strigăt: „Rabuni! Domnul meu!"

Exemplul acestei femei îmi confirmă faptul că nu are nimeni nevoie de marile idei ale filozofiei ca să afle răspunsul la întrebarea după sensul vieţii. Chiar omul cel mai puţin cultivat ştie că viaţa lui nu are sens. Şi el îşi pune întrebarea: „De ce trăiesc de fapt?" În clipa cînd această Maria Magdalena L-a primit pe Isus, problema sensului vieţii ei s-a rezolvat, ea a devenit un copil al Dumnezeului celui viu, viaţa ei s-a aflat în lumina unui sens profund şi măreţ.

De aceea, aş vrea să vă rog şi pe voi: Primiţi-L pe Isus ! El vă aşteaptă! Cînd mergeţi acasă, puteţi să vorbiţi cu El. El este lîngă voi.

Ar fi minunat dacă vreunul din voi I-ar spune azi pentru întîia dată: „Doamne Isuse! Viaţa mea este fără sens. Vino la mine cum ai venit la Maria Magdalena!"

Cînd primim pe Isus, în viaţa noastră are loc o mare revoluţie: el mă face părtaş morţii Lui, pentru ca omul cel vechi să moară. Eu pot să învii cu El spre o viaţă cu totul nouă ca şi copil al lui Dumnezeu. El îmi dă Duhul Său, şi-mi schimbă astfel gusturile şi modul de a gîndi. Primi-

ţi-L pe Isus, şi veţi cunoaşte toate aceste adevăruri din experienţă! Da, e adevărat, cel care Îl primeşte pe Isus începe o existenţă cu totul nouă. A deveni copil al lui Dumnezeu nu înseamnă numai schimbarea gîndirii, ci o existenţă cu totul nouă.

În secolul trecut trăia în Westfalia un cizmar cu numele de Rahlenbeck. Fusese poreclit „pastorul pietist" din pricina rîvnei lui de a merge pe urmele lui Isus. Era un om cu o mare bogăţie duhovnicească, un om binecuvîntat de Dumnezeu. Într-o zi, îl vizitează un tînăr pastor. Rahlenbeck îi spune: „Domnule pastor, studiile teologice nu vă garantează că sînteţi un copil al lui Dumnezeu. Trebuie să-L primiţi pe Mîntuitorul!" Atunci pastorul răspunde: „Da, pe Mîntuitorul Îl am. Am chiar şi un tablou cu El agăţat pe perete în biroul meu". Atunci bătrînul Rahlenbeck îi răspunde: „Da, pe perete Isus rămîne paşnic şi liniştit. Dar dacă L-aţi primi în inimă şi în viaţă, aceasta ar face zgomot!"

Îţi doresc ca şi în viaţa ta să fie zgomot. Fie ca să poţi trage o linie peste trecut şi să-L lauzi pe Tatăl tău ceresc că a făcut din tine copilul Său, că a dat astfel vieţii tale un sens şi că-ţi îngăduie de acum înainte să-L cinsteşti prin faptele, cuvintele şi gîndurile tale.

Aţi înţeles sper că ceea ce vă vorbesc nu e nici manie religioasă, nici opinia personală a unui pastor, ci o chestiune de viaţă sau moarte, de viaţă veşnică sau moarte veşnică.

Domnul Isus spune: „Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la El şi voi cina cu el şi el cu Mine". Domnul Isus îţi spune şi ţie: „Iată, Eu stau la uşa inimii tale. Deschide! Eu voi da sens vieţii tale!"

Odată a venit la mine un miner bătrîn şi mi-a zis: „Trebuie să vă vorbesc, domnule pastor!" Avea şaptezeci de ani şi mi-a povestit: „Cînd am avut 17 ani, am ajuns într-o adunare de evanghelizare. Atunci am simţit că Isus mă chema. Dar mi-am zis: Dacă iau în serios aceste lucruri şi-L primesc pe Isus, pariez că toţi tovarăşii mei îşi vor bate joc de mine. Nu, nu pot s-o fac! Şi am ieşit fugind". Şi a continuat: „Şi iată-mă la capătul vieţii. Sînt bătrîn şi recunosc că viaţa mea a fost un eşec. Ea a fost aşa pentru că atunci n-am răspuns chemării lui Isus şi nu I-am deschis uşa!"

Prietenii mei, noi nu avem decît o singură viaţă de trăit;

de aceea, întrebarea: „De ce trăiesc?“ este vitală. Dumnezeu a dat clar răspunsul la întrebare în Isus, Cel răstignit şi înviat. Şi acum, acest Isus stă în faţa inimii tale şi bate. Deschide-I viaţa ta - şi nu vei regreta niciodată!

Nu am timp!

Cînd oamenii sînt invitaţi la conferinţele mele: „Veniţi odată! Ascultaţi odată pe pastorul Busch“, ei răspund cel mai adesea: „Nu am timp!“

Aflîndu-mă odată la o casă de odihnă, la masa mea era un domn cu care mă înţelegeam foarte bine. „Ăsta ştie să se bucure de viaţă!“ gîndeam eu uneori cînd vedeam cu cîtă plăcere savura mîncărurile acest om sau cînd îl priveam dormitînd, instalat confortabil la soare. Puţin cîte puţin, caracterul superficial al discuţiilor noastre a început să mă chinuie.

Cineva îmi va zice poate: „E ceva rău în aceasta?“ Vedeţi, eu sînt convins că Dumnezeu e cea mai mare realitate a vieţii mele. Ea s-a schimbat complet cînd am înţeles ce lucrare măreaţă a făcut El: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică“. E groaznic să vezi pe cineva neglijînd o asemenea mîntuire. Şi era vădit cazul comeseanului meu. Cum se va simţi el, cînd va sta odată înaintea lui Dumnezeu?! Într-o zi, la masă, i-am dat o broşură pe care o scrisesem, spunîndu-i: „Mi-ar place mult să citiţi această cărticică. Ea vorbeşte despre experienţe făcute cu Dumnezeu. Sînt lucruri importante care te fac să meditezi!“ Ştiţi cum a reacţionat? Mi-a mulţumit călduros. Apoi mi-a zis: „Aici sînt în convalescenţă. Dar o să găsesc poate acasă o clipă liberă ca să citesc broşura dvs.!“ Şi a pus-o deoparte. Asta m-a întristat. Căci ştiam că omul acesta n-o să mai aibă niciodată mai mult timp ca aici, în casa de odihnă. De fapt, el nu vroia să-şi ia timp să se gîndească la Dumnezeu... E periculos să acţionezi aşa cu Dumnezeu. De aceea, e foarte indicat să mai vorbim despre această temă.

1. O ciudată stare de fapt

În fond, de ce n-avem niciodată timp? Mi-ar place să vă atrag atenţia asupra unui fapt care mă intrigă şi pe care nimeni nu mi l-a putut explica.

Vedeţi, acum o sută de ani, dacă un comerciant din Stuttgart vroia să trateze o afacere cu oameni din Essen, îi trebuiau ca să parcurgă drumul cu diligenţa cinci zile dus şi cinci zile întors, ceea ce făcea cu totul zece zile, şi să zicem două zile de negocieri pentru încheierea unei afaceri. Aproape o jumătate de lună trecea cu asta. În zilele noastre, ajunge ca una din părţile interesate să dea un telefon - graţie automatizării nu mai are nevoie nici măcar de operatoare - economisind astfel douăsprezece zile. Dar cînd mă uit azi la oamenii de afaceri, nu văd unul singur care să aibă douăsprezece zile libere. Dimpotrivă, fiecare îmi zice: „Nu am timp!"

Cum se face asta?

Cînd în copilărie mă duceam la bunicii mei în Suabia, mersul cu trenul de la Elberfeld la Urach era o călătorie în jurul lumii. Astăzi, datorită unui tren accelerat, se poate face acelaşi traseu în cinci ore. Oamenii ar trebui să aibă logic mai mult timp liber! Altădată, săptămîna era de şaizeci de ore, azi de patruzeci. Totuşi, nimeni nu are timp! Cum este posibil acest lucru?

În epoca noastră se face totul pentru simplificarea vieţii. Ori, mama mea citea în fiecare zi patru capitole din Biblie şi avea timp să se roage pentru ai ei. Pe atunci nu existau nici maşină de spălat, nici aparate menajere. Ea trebuia să se ocupe de cei opt copii care nu aveau lenjerie de nylon şi ai căror ciorapi trebuiau cîrpiţi. Şi ea avea timpul să citească cele patru capitole pe zi! Dar tu, ai tu timp pentru aceasta? Fără îndoială că nu! Cum se face aceasta?

Înţelegeţi: totul este pus astăzi în mişcare ca să economisim timp - şi nimeni nu are timp! Puteţi să vă explicaţi acest lucru? M-am gîndit mult la aceasta, dar n-am putut să înţeleg. Singura explicaţie care există - pe care oamenii nu vor s-o audă de fapt, dar eu nu cunosc alta - e că în spatele nostru stă unul care ne aţîţă şi ne fugăreşte. E cineva care se îngrijeşte ca omul să n-aibă timp, unul care pocneşte mereu cu biciuşca, ca un dresor de circ, ca să-i bage în viteză pe

oameni. Şi tocmai asta spune Biblia. Există cineva - şi acesta e diavolul. Şi acum stăm înaintea întrebării: există atunci un diavol? Iar eu răspund: „Da, există un diavol!" Există o „putere a întunericului".

Recent îmi spunea cineva, în cursul unei discuţii, că „a terminat-o cu creştinismul". I-am răspuns: „Ce eroare! Diavolul vă are în stăpînire. El vă va pune capăt!" Atunci el a zîmbit şi a spus: „Diavol? Diavolul nu există!"

Biblia ne povesteşte că Isus a fost dus de diavol pe un munte foarte înalt, de unde avea o privelişte largă. Diavolul a dat perdelele la o parte - şi iată că Isus poate să vadă în duh toate împărăţiile lumii şi gloria lor. Apoi diavolul Îi spune lui Isus: „Toate astea Ţi le voi da Ţie, dacă Te vei arunca cu faţa la pămînt şi Te vei închina mie, căci mie îmi sînt date, şi le dau oricui vreau". Este unul din pasajele biblice care mă captivează profund, căci Domnul Isus nu-l contrazice într-adevăr pe diavol. El admite că acesta deţine puterea asupra lumii.

Şi eu vă spun: Trebuie să fii orb sau prost ca să nu admiţi că există o putere a întunericului! Cum ai putea altfel explica lumea noastră? Vreau să dau numai cîteva exemple.

Mă gîndesc de pildă la mulţi oameni care sînt robi ai viciului lor. Într-o noapte, vine la mine directorul unei întreprinderi, la care era clar faptul că băuse prea mult alcool, dar că era încă destul de limpede la cap, şi-mi spune: „Ajutaţi-mă, vă rog! Trebuie să beau, nu pot altfel! Tatăl meu a fost băutor. Am moştenit asta de la el. Nu pot să mă opresc!" Dacă aţi şti cîţi suspină în adîncul inimii lor: „Nu pot să mă opresc!" Cine îi comandă atunci? N-aveţi decît să priviţi puţin mai îndeaproape toată mizeria epocii noastre ca să simţiţi că Biblia are dreptate cînd spune că există o putere a întunericului!

Sau gîndiţi-vă la dezordinea care domneşte în epoca noastră în domeniul sexual. Am cunoscut un om care avea o familie frumoasă, o soţie încîntătoare - şi care într-o bună zi a căzut în ghiara unei funcţionare din întreprinderea lui. M-am dus să-l văd şi i-am zis: „Dragă prietene, eşti pe cale să-ţi ruinezi viaţa şi familia, şi să pierzi respectul copiilor dumitale". Îl revăd, aşezat înaintea mea pe acest magnat al industriei, şi-l aud răspunzîndu-mi: „Domnule pastor, nu

pot să mă las de fată, pur și simplu nu pot!" Cine nu simte într-o asemenea situație ceva din puterea întunericului?!

Cunoscutul scriitor englez Sommerset Maugham a scris o carte groasă cu titlul: „Robie". Cu cîtă ușurință se lasă oamenii robiți! Voi, cei mai în vîrstă, vă mai amintiți de supunerea față de Hitler. „Am crezut că doi ori doi fac douăzeci. Am crezut-o pentru că așa spusese Führerul". Nu puteți nega că există o putere a întunericului, că diavolul există!

Marele poet german Goethe a scris măreața dramă „Faust". Pentru că voi sînteți toți oameni cultivați, presupun că cunoașteți piesa: O fată tînără numită Margareta joacă aici un rol important. Ea era un copil curat, dar a fost sedusă. Fratele ei, vrînd să salveze onoarea familiei, își găsește moartea în lupta cu seducătorul surorii lui. Pentru ca amantul să poată veni la ea, Margareta dă mamei ei un somnifer puternic, care o omoară. Iar cînd se naște copilul, ea îl omoară - ca cei care în zilele noastre practică avortul: ce vină enormă își iau asupra lor! În final, tînăra fată a ajuns aici: vinovată de o triplă crimă: mama, fratele și copilul. Și atunci spune aceste cuvinte tulburătoare: „Și totuși, Doamne, ce m-a-mpins, era așa de pur, așa frumos!" Goethe nu era deloc nebun. El povestește în „Faust" că diavolul se afla în spatele întregii istorii!

Ca pastor într-un mare oraș, am avut neîncetat de-a face cu asemenea istorii. Iar cînd vine la mine cineva și spune: „Nu există diavol", atunci nu mă pot împiedica să-l întreb: „Din ce sătuc pierdut ai venit aici?", deși chiar și acolo diavolul își face treaba.

Vai, prieteni, și eu am constatat că diavolul există, văzînd în ce măsură niște creștini adevărați pot fi îngrozitor de orbi față de propriile lor greșeli. O asemenea creștină este, de exemplu, egoistă pînă la extrem. Ea își chinuie nora pînă la disperare, dar nu-și dă seama de asta. Și totuși, este o femeie evlavioasă! Iar voi, oameni evlavioși, rugați pe Dumnezeu să vă păzească de puterea întunericului.

Vedeți, este absolut imposibil să explici de ce este lumea noastră așa cum este, dacă n-ai înțeles că în culise există diavolul, puterea întunericului - această putere care lucrează avînd o țintă foarte precisă -, și care ne ține continuu în tensiune. De aceea nu avem timp. Diavolul face totul ca să

nu avem timp să medităm şi să descoperim că putem fi eliberaţi de puterea întunericului. Despre această eliberare aş vrea să vă vorbesc la punctul al doilea:

2. O realitate minunată

Da, realitatea minunată este că există un mijloc de a fi eliberat. Prieteni, ce fericit sînt că vă pot anunţa o aşa veste bună! La carnaval, se produc pe scenă un fel de bufoni, şi m-am întrebat adesea ce gîndesc ei seara după ce-şi dau jos masca despre vorbăriile ţinute în timpul zilei. Dacă ar fi cinstiţi, ar trebui să-şi spună: „Eu cîştig bani spunînd prostii şi povestind istorii murdare cu dublu înţeles". Şi ar sfîrşi fiindu-le greaţă de ei înşişi! Ce fericit sînt că pot să vă vorbesc despre această mare şi minunată realitate: Există eliberare de puterea întunericului!

Apostolul Pavel a zugrăvit poziţia creştinismului în felul următor: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor". A fi creştin nu înseamnă deci în primul rînd a fi botezat şi confirmat sau a plăti impozitul eclesiastic. Nu, ci înseamnă a fi suferit o transformare a întregii existenţe, de a fi smuls din ghearele puterii întunericului şi de a fi început o viaţă nouă sub poruncile unui nou Stăpîn!

Aici trebuie să vă povestesc o istorie pe care am auzit-o de la un colaborator al Misiunii populare din Berlin. Acest misionar se ocupa de un om care căzuse în patima beţiei. Asemenea legături sînt foarte greu de rupt. Într-o zi, aude că omul acesta, sub efectul unei mari cantităţi de alcool băute, şi-a distrus mobila şi şi-a bătut nevasta. El se hotărăşte atunci să meargă să-l vadă. Era ora cinci după-amiază. Omul, aşezat în bucătărie, îşi bea cafeaua. Lîngă el stătea copilul lui de cinci ani. Misionarul îl salută prietenos şi-l întreabă: „Lucrurile au ieşit iarăşi prost, nu-i aşa?" Omul scrîşneşte din dinţi şi sare în picioare. Fără să spună nimic, se duce în camera vecină şi revine cu o frînghie de rufe. Apoi - tot fără să spună nimic - îl leagă pe copil de scaun. Misionarul se întreabă: „Oare ce vrea să facă? Este tot beat?" Dar îl lasă pe om să continue. Cînd acesta a sfîrşit de legat pe copil, face un nod, şi apoi strigă: „Scoală-te!" Micu-

ţul începe să plîngă şi spune: „Dar nu pot!“ Atunci beţivul se întoarce spre misionar cu o expresie sfîşietoare pe faţă şi spune doar: „Aţi auzit: dar nu pot! Aşa e şi cu mine: nu pot!“ Atunci misionarul bagă mîna în buzunar, scoate un briceag şi începe să taie fără să se sinchisească de pagubă frumoasa frînghie nouă. Apoi spune calm micuţului: „Scoală-te!“ Băiatul se ridică. Apoi, adresîndu-se beţivului, misionarul îi spune: „Ei bine, uite!“ „Da“, răspunde celălalt, „aţi tăiat frînghia“. Atunci misionarul spune: „Auzi, a venit cineva să taie toate frînghiile care ne leagă. El Se numeşte Isus!“

Lumea e plină de oameni care pot mărturisi:

„Isus a venit, lanţuri se frîng,
Cătuşele morţii-n două se rup,
Căci Salvatorul de-acum e aici.
Fiul lui Dumnezeu eliberează cu-adevărat,
El aduce la glorie din păcat şi ocară:
Isus a venit, lanţuri se frîng“.

Ce realitate minunată: Există eliberare de puterea întunericului!

În al treilea rînd, aş vrea să abordez

3. Tema propriu-zisă

Care este ea? Mîntuirea se face prin Isus. Deci acum trebuie să vă vorbesc despre El. Şi vorbindu-vă despre Isus, înseamnă că sînt la tema propriu-zisă.

Îmi aduc aminte că am fost odată invitat în New York la un club al negrilor. Cunoaşteţi tensiunile rasiale din S.U.A. În holul clubului se afla o statuie de marmură pe un soclu. Se vedea că ea nu reprezenta un negru. Eram uimit că negrii au ridicat un monument în onoarea unui alb chiar în locul acela. Am întrebat deci pe un gentleman negru: „Prietene, cine este acest om?“ A urmat atunci o scenă pe care n-o voi uita niciodată. Negrul s-a uitat ţintă la statuie şi a declarat foarte solemn: „Este Abraham Lincoln, eliberatorul meu!“ Mi-am amintit atunci cum - cu mult înainte ca acest tînăr negru să se fi născut - preşedintele Lincoln dobîndise cu preţul anilor de război libertatea negrilor. Acest tînăr bărbat încă nu se născuse pe atunci. Dar dacă putea acum să trăiască liber, era datorită drepturilor pe care Abraham Lincoln le dobîndise pe cîmpuri sîngeroase de luptă. În timp

ce urcam scara, îl tot vedeam pe acest om stînd în picioare în faţa statuii şi-l auzeam murmurînd: „Abraham Lincoln, eliberatorul meu!"

Aşa aş vrea să stau în faţa crucii lui Isus şi să spun: „Isus, Eliberatorul meu!"

Există o frază în Biblie în care este vorba de un lucru ciudat: „Legea Duhului de viaţă ne-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii". Există legi ale naturii. Dacă ţin o batistă în mînă şi îi dau drumul, ea cade la pămînt din pricina gravitaţiei. Nu se poate schimba nimic aici. Dar dacă o prind acum cu mîna, nu mai cade. Asta vrea să spună că intervine o forţă mai puternică decît legea gravitaţiei, şi aceasta e neutralizată. Prin natură, noi sîntem supuşi legii păcatului şi morţii. Toţi cădem, alunecăm în jos cu toţii spre pierzarea veşnică. O ştim bine. Trebuie deci ca o forţă mai mare să se interpună şi să ne oprească această cădere. Şi această forţă mai mare ne-a dat-o Dumnezeu în Isus pentru mîntuirea noastră, pentru eliberarea noastră.

Înţelegeţi: Isus i-a luat diavolului puterea! Iar cu tăria Duhului Sfînt pe care ni-L dă Isus, putem trăi o viaţă nouă, o viaţă de libertate.

Este curios, dar lumea nu scapă de acest Isus. Ştiţi de ce? Cineva a zis într-o zi că Isus a fost ca un corp străin în lumea aceasta. Şi aşa şi este: un corp străin venit din cer! Cine este deci acest Isus? Trebuie să zăbovesc puţin aici, căci totul depinde de ideea pe care v-o faceţi despre El. Nu căutaţi informaţii despre El în prima revistă care vă cade în mînă. Nu vă lăsaţi induşi în eroare de oameni care nu-L cunosc. Doar Noul Testament ne furnizează date exacte ca să ştim cine este Isus. Luther L-a definit - după cele găsite în Biblie - în felul următor: „El este Dumnezeu adevărat, născut din Tatăl cel veşnic, şi Om adevărat, născut din fecioara Maria". În acelaşi timp Om şi Dumnezeu! În El se întîlnesc cerul şi pămîntul!

Isus este „Om adevărat".

El a plîns la mormîntul lui Lazăr. Şi-mi imaginez că a şi rîs, cînd a zis ucenicilor: „Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strîng nimic în grînare, şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte". Da, Îl văd izbucnind în rîs pe El, Domnul meu: „Vrăbiile astea

obraznice! Ele nu se ocupă cu nimic, şi totuşi se satură, cresc şi se îngraşă!" Ce Om extraordinar este acest Isus!

Ni se relatează că într-o zi a predicat, şi imediat după aceea a dat să mănînce la cinci mii de bărbaţi - cinci mii de bărbaţi, fără femei şi copii! Dacă am exclude femeile din adunările noastre creştine, atunci n-ar mai rămîne prea mulţi! Ce adunare impunătoare trebuie că a fost aceea de lîngă Domnul Isus: cinci mii de bărbaţi, fără a pune la socoteală pe femei şi copii! Şi El nu avea microfon! Ce voce de stentor trebuie să fi avut El! Da, acest Isus era un Om formidabil!

Iată o scenă din cele mai impresionante din Noul Testament. Ponţiu Pilat, guvernatorul roman, Îl dăduse pe Isus să fie biciuit. I se pusese o cunună de spini pe cap. Faţa Lui era acoperită de sînge. Spatele Îi era zdrobit. Pe faţă mai avea urme de scuipat. O epavă de om! Şi astfel este dus afară. Pilat Îl priveşte ţintă şi apoi se întoarce spre popor. Arătîndu-L pe Isus cu degetul, el strigă, zguduit: „Iată Omul!" Luther traduce: „Iată, ce Om!" Cu asta vroia să zică: „Am văzut pe mulţi din aceşti bipezi, dar erau lupi înfometaţi, tigri setoşi de sînge, vulpi viclene, păuni înfumuraţi, maimuţe! Dar Isus este un Om". Poate că Pilat a avut o clipă de luciditate: „Isus este un Om cum ar trebui să fim noi!" Deunăzi, cineva mi-a zis: „Isus a fost un om ca şi noi". Atunci i-am răspuns: „Isus a fost un Om, desigur, dar nu cum sîntem noi, ci cum ar trebui să fim noi!" Isus a fost Omul ideal, aşa cum l-a conceput Dumnezeu. Dacă vă spune cineva: „Isus a fost Om ca şi noi", atunci întrebaţi-l: „Eşti tu ca Isus?"

Apoi, Isus este „Dumnezeu adevărat, născut de Tatăl din veşnicie!"

Aş vrea să vă pot povesti ore în şir despre aceasta. Să vă descriu, de exemplu, o scenă care a avut loc pe lacul Ghenezaret. Ucenicii, în corabia lor, au fost surprinşi de furtună. Puntea a fost într-o clipă plină de apă. Apoi catargul se frînge. „De asta nu trebuie să se teamă un adevărat marinar!" trebuie să-şi fi zis ei cu mîndrie, căci printre ei erau într-adevăr pescari experimentaţi. Dar cînd totuşi teama pune stăpînire pe ei, sînt cuprinşi de panică şi strigă: „Dar unde e Isus? Ah, da, doarme în cabină". Şi iată-i că năvălesc în

cabină cu apa scurgîndu-se odată cu ei - şi-L zgîlţîie ca să-L trezească: „Doamne, ne scufundăm!" Şi apoi Îl văd pe Isus cum urcă pe punte. Chiar în mijlocul furtunii! Noi vrem totdeauna să-L închidem pe Isus în biserici îmblînzite! Dar El Se duce pînă în mijlocul furtunii! Ştiţi asta? Ai fi zis că o să-L arunce furtuna peste bord. Dar El întinde mîna şi strigă poruncitor în urletul mării: „Linişte! Taci!" Şi în aceeaşi clipă valurile se potolesc şi norii se destramă! Cînd am povestit istoria aceasta copiilor mei, băieţelul meu mi-a spus: „Şi atunci tunetul s-a stricat!" „Da", am încuviinţat eu, „atunci tunetul s-a stricat!" Soarele străluceşte! Iar ucenicii cad în genunchi: „Ce Om! Acesta nu-i Om ca şi noi!" Ei au aflat în sfîrşit răspunsul: „Este Dumnezeu devenit Om".

Dar de abia după Paşti au înţeles cu adevărat aceasta, cînd Isus a ieşit viu din mormînt. Prieteni, nu vă povestesc nişte basme. N-aş îndrăzni să stau aici dacă n-aş şti că acesta este adevărul, că în Isus Cel înviat, Dumnezeul cel viu a venit la noi.

Dar locul unde îmi place cel mai mult să-L contemplu este la cruce, cum stă atîrnat pe ea. Acolo este El cu adevărat totodată „Dumnezeu şi Om". Aş vrea să ţi-L zugrăvesc înaintea ochilor, pe El, care a fost desigur încoronat, dar cu o coroană de spini - în batjocură. Mîinile Lui, aşa de puternice, sînt străpunse de cuie. Şi El Îşi pleacă capul şi-Şi dă duhul. „O, frunte-nsîngerată, sub ramura de spini". Priveşte-L pe acest Isus, opreşte-te înaintea Lui şi pune-ţi întrebarea: „De ce atîrnă acolo?" Pune-o, pînă găseşti răspunsul: „Acolo, pe cruce, El mă izbăveşte de puterea întunericului. El mă smulge din strînsoarea diavolului!" Nu pot aici decît să vă schiţez aceasta: identificîndu-te cu Isus pe cruce, poţi, contemplîndu-L, să crezi, să ştii şi să înţelegi că: „Aici am fost răscumpărat de puterea întunericului ca să devin astfel un copil al lui Dumnezeu liber". Nu mai e nevoie să te laşi chinuit de diavol, ci, privind crucea, poţi să afli: „Puterea diavolului e sfîrşită! Isus e mai puternic! Acest Răstignit m-a eliberat şi a făcut din mine un copil al lui Dumnezeu".

Încetaţi cu toată această problematică nebunească a epocii noastre! Începeţi mai degrabă să vedeţi realităţile în faţă. Noi trebuie şi putem deveni copii liberi ai lui Dumnezeu!

Dumnezeu a îndeplinit toate condiţiile pentru ca aceasta să fie cu putinţă, dîndu-ne pe Isus, care a fost răstignit şi a înviat dintre cei morţi - pentru noi!

Ştiu că atunci cînd se vorbeşte despre „Dumnezeu" oamenii sînt adesea cuprinşi de un sentiment neplăcut. De ce oare? Vedeţi, noi sîntem în situaţia fiului pierdut, despre care relatează Biblia. Acesta plecase de acasă, de la Tatăl. Dar departe de casă a devenit foarte nefericit. Ar fi dorit mult să se întoarcă acasă, dar îi era frică, şi pur şi simplu nu îndrăznea. De ce? Pentru că prea multe lucruri se puseseră între el şi tatăl lui!

Există astfel mulţi oameni care nu se apropie de Dumnezeu pentru că gîndesc în lăuntrul lor: „Sînt prea multe lucruri între Dumnezeu şi mine. Noi nu mai avem nimic în comun". Şi au deplină dreptate! Ei se află într-adevăr sub stăpînirea întunericului şi de aceea nu pot să aibă nici-o părtăşie cu Dumnezeu. Da, dar ce vreţi să spuneţi cu asta? Dacă Isus vrea să ne salveze de sub puterea întunericului şi să ne facă copii ai lui Dumnezeu, atunci vrea şi să dea la o parte ce se află între Dumnezeu şi noi! Şi asta a făcut-o la cruce. Acum putem găsi la El iertarea vinei! Da, cu adevărat: Acest Mîntuitor răstignit dă iertarea păcatelor! Pavel a înţeles aceasta cînd a scris: „Dumnezeu ne-a izbăvit de puterea întunericului şi ne-a aşezat în Împărăţia iubitului Său Fiu". Prin natură sîntem jucăria diavolului. Isus însă, Fiul lui Dumnezeu, ne salvează prin faptul că ne dă iertare de vinovăţia noastră.

Şi pentru aceasta Dumnezeu ne lasă timp să-I acceptăm mîntuirea care este în Isus Cristos!

4. Despre unul care, nici el, nu avea timp

Nu, încă nu am terminat. Aş vrea acum să vă povestesc despre un om care nici el n-avea timp. Despre el este vorba în Noul Testament. Era un om mare: guvernator roman. Se numea Felix. Un nume minunat. Felix înseamnă „fericit". El avea o soţie numită Drusilla, şi un prizonier numit Pavel. Într-o zi, avînd timp liber, el spune soţiei sale: „Hai să-l interogăm puţin pe acest Pavel". Ei se îndreaptă împreună spre sala de judecată şi se instalează acolo cu mare pompă. În dreapta şi-n stînga lor stau legionarii. Apoi este adus în-

temniţatul. „Spune, Pavele, de ce te afli aici?“ îi cere guvernatorul să vorbească. Atunci Pavel începe unul din discursurile lui pline de putere. Aşa aş vrea şi eu să vă pot vorbi. Tonul devine tot mai serios. Deodată, prezenţa Dumnezeului atotputernic se face simţită în sală! Pavel vorbeşte despre dreptatea care ar trebui să o aibă un judecător. Asta merge drept la inima lui Felix. El se gîndeşte la toate cazurile cînd a acceptat mită. Apoi Pavel începe să vorbească despre curăţie. Atunci Drusilla aproape cade de pe scaun. „Din ce epocă o fi picat omul ăsta aici?“ gîndeşte ea. Iar cînd Pavel continuă: „Dumnezeu vrea aceasta!“, obrajii ei se înroşesc. Pavel vorbeşte atunci despre judecata lui Dumnezeu şi despre pierzarea care poate să-i urmeze. În clipa aceea, Felix sare în sus şi strigă: „O clipă, Pavele! E foarte frumos ce-ai spus. E cu siguranţă şi important. Cînd o să mai am timp, o să te mai ascult. Dar acum nu mai am timp!“ Şi dă poruncă să fie dus în celulă. Dar el n-a mai avut niciodată timp...

Şi mă tem că dacă nu ne luăm timp să lăsăm pe Dumnezeu să ne vorbească despre dreptate, curăţie şi judecata viitoare, vom păţi ca şi Felix. Ne simţim foarte neplăcut cînd ne aflăm în faţa realităţii lui Dumnezeu, nu-i aşa? Şi ce facem? Ne repezim mai degrabă spre cel mai apropiat cinema sau răsucim butonul televizorului. Rămînem astfel într-o ambianţă care nu ne tulbură. Şi lăsăm lucrurile aşa cum sînt!

Nu e groaznic să trebuiască să spui despre o viaţă: Totul a rămas cum a fost - pentru totdeauna!? Pe cînd Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne spune: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi! Eu iert trecutul! Eu vă răscumpăr prin moartea Mea pentru Împărăţia lui Dumnezeu! Eu vă dau Duhul Meu Sfînt ca să deveniţi oameni noi!“, iar noi spunem: „Ah, nu!“ - şi rămînem mai departe la cele vechi. Există creştini al căror creştinism a murit de mult, dar ei nici măcar n-au observat - şi totul rămîne cum a fost. Ah, prieteni, aş vrea ca la voi să fie altfel. Vă doresc ce este mai minunat: să nu lăsaţi lucrurile aşa cum sînt, ci să le faceţi noi, prin Isus!

5. Despre Unul care are timp

În încheiere vreau să vă spun ceva foarte important: noi vom rămîne oameni chinuiţi, hărţuiţi, cîtă vreme stăm sub

stăpînirea diavolului. Dar eu cunosc pe cineva care are timp pentru voi: Isus, Mîntuitorul, Cel Înviat! Poate că femeile se plîng: „Soţul meu n-are niciodată timp pentru mine". Bărbaţii se plîng: „Soţia mea nu are niciodată timp de mine". Părinţii se plîng: „Copiii n-au niciodată timp pentru noi". Copiii se plîng: „Părinţii n-au niciodată timp pentru noi". Ascultaţi: Isus are timp! Isus are timp pentru noi!

Tocmai am descoperit aceasta într-un mod cu totul nou în zilele acestea. Am avut în săptămînile trecute cîteva probleme dificile, pe care nu vi le pot explica acum în chip amănunţit. Dar ni se întîmplă uneori să fim amestecaţi în anumite conflicte tipice epocii noastre. Eram aşa de abătut că soţia mi-a spus: „Faci o figură aşa de tristă... Dar eu pot să te înţeleg!" Atunci m-am înroşit - înţelegeţi - şi am fugit în pădure. Acolo, în linişte, am vorbit cu Mîntuitorul meu: „Doamne Isuse, trebuie să-Ţi explic toată nevoia mea...". I-am spus totul. Şi El Şi-a luat timp ca să-I pot explica totul amănunţit. Fără să-mi dau seama, trecuseră două ore. Şi apoi am deschis Noul meu Testament, şi fiecare cuvînt era atunci ca un răspuns al lui Dumnezeu pentru mine personal! Cît de fericit am mers spre casă! Făcusem o descoperire cu totul nouă: Isus are timp pentru mine!

Există o istorie minunată în Noul Testament. Un orb stă pe marginea drumului şi cere de pomană. În mînă are un bol de lemn. Şi cînd vine cineva, întinde bolul şi strigă: „Daţi-mi de pomană!" Dintr-o dată trece o mulţime de oameni. Orbul se gîndeşte: „Ce-o fi asta? O procesiune sau nişte soldaţi?" În cele din urmă întreabă: „Ce s-a întîmplat?" Şi cineva urlă aproape de el: „Trece Isus!" Atunci, în lăuntrul orbului se face lumină. Despre Isus auzise deja, ba chiar credea că Isus este Fiul lui Dumnezeu. De aceea, începe să strige: „Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ajută-mă! Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine!" Asta îi enervează pe oameni, care îi spun: „Nu striga aşa! Vrem să auzim ce vorbeşte Isus". Totuşi, orbul strigă mai departe: „Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine!" El strigă acum chiar mai tare ca înainte. Atunci oamenii încep să se supere şi ameninţă: „Dacă nu taci, o să te cotonogim!" O mulţime ameninţătoare este o chestiune periculoasă. Dar orbul nu se lasă impresionat. „Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine!" Da-

că el mi s-ar fi adresat mie, probabil că i-aş fi zis: „Ascultă-mă bine! Tu trebuie să înţelegi! Isus e în drum spre Golgota. El vrea să moară pentru lume. Lumea merge spre pierzare din pricina greşelilor ei. Şi Isus vrea să rezolve problema păcatului, încărcîndu-Se cu păcatul lumii şi făcînd astfel pace cu Dumnezeu. Apoi El va învia învingînd moartea. Tu vezi bine că e vorba de chestiuni la scară mondială. Nu e deci momentul să-L deranjezi". Dar orbul strigă din toate puterile: „Isuse, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine!" Şi atunci vine unul din cele mai frumoase cuvinte din Noul Testament: „Isus S-a oprit". - „Ah, Doamne Isuse", aş spune eu, „dacă aş avea o şedinţă urgentă, nu m-aş lăsa oprit din drum de fiecine!" - „Isus S-a oprit şi a poruncit să-l aducă la El", se spune în Biblie. Isus, care rezolvă problemele lumii, are timp pentru acest cerşetor orb! Atît de mult contează un om în ochii Lui!

Atîta contezi şi tu în ochii Lui! Crezi că există cineva în lume pentru care să ai tot atîta valoare? Şi pentru aceasta n-ai timp? Cît de bine a reuşit diavolul să te prostească!

Mi s-a povestit odată o istorie de necrezut. Un vapor era pe punctul să se scufunde. Un steward fugea pe coridoare şi striga: „Toată lumea pe punte! Vaporul se scufundă!" A trecut şi pe lîngă bucătărie. Bucătarul frigea nepăsător nişte pui. „Trebuie mai întîi să-mi fac datoria!" a strigat el, în timp ce continua să întoarcă puii de pe o parte pe alta. Şi s-a scufundat împreună cu ei! Omul de azi îmi face aceeaşi impresie: „Isus? Nu mai e de actualitate! Nu mă interesează! Nu am timp!" Şi astfel lumea aleargă, fără Isus, drept spre iad!

Cred că ar trebui să facem mai întîi ce este mai important. Iar dacă Dumnezeu oferă o salvare, atunci e cel mai important să acceptăm această salvare! Aş vrea ca tu să stai acum în faţa crucii lui Isus şi să poţi spune cu poetul din cîntare:

„Cui altuia să mă predau,
O, Împărate ce-ai murit pe cruce?
Îţi dăruiesc sîngele şi viaţa,
Chiar inima mi se revarsă;
Ţie Îţi jur credinţă la drapelul crucii
Ca luptător şi ca supus".

Atenţie, pericol de moarte!

Ca să ajung aici, am venit pe autostradă. Pe cînd rulam cu viteză mare, mă obseda tema conferinţei mele: „Atenţie, pericol de moarte!“ Voi ştiţi la fel de bine ca mine că în zilele de azi în general nu se mai moare în pat, bătrîn şi sătul de viaţă, ci mai degrabă într-un accident sau din cauza unui infarct. Odinioară, oamenii trăiau pînă la 90 de ani, apoi se culcau ca să nu se mai scoale. Astăzi nu se mai întîmplă aşa. Un avion explodează deasupra oceanului: optzeci de oameni morţi. Un autocar se prăbuşeşte într-o rîpă: şaizeci de morţi. O explozie într-o fabrică: morţi. În minele din ţinutul Ruhrului foarte des îşi pierd oameni viaţa. Iar în treizeci de ani survin două războaie mondiale. În primul mor două milioane, în celălalt cinci milioane. Sîntem literalmente înconjuraţi de pericole.

Cînd cuget la aceasta, îmi zic adesea: „Şansele ca să murim liniştit în pat sînt minime“. Să presupunem că ai un accident mortal în seara aceasta la ora 10. S-ar putea întîmpla, nu-i aşa? Unde vei fi la ora 11? Ce se va întîmpla cu tine? Te-ai gîndit vreodată la aceasta?

1. Seriozitatea situaţiei

Vreau să vă povestesc o istorie drăguţă pe care am auzit-o de la bunicul meu, un excelent povestitor. Într-o zi, un tînăr vine la bătrînul lui unchi şi-i spune: „Unchiule, felicită-mă! Mi-am luat bacalaureatul!“ „Frumos!“ răspunde unchiul, „uite o bancnotă de douăzeci de mărci ca recompensă, cumpără-ţi ceva care să-ţi facă plăcere. Şi acum spune-mi, ce proiecte ai?“ „Acum“, răspunde băiatul, „acum o să studiez. Vreau să mă fac jurist“. „Frumos“, spune unchiul, „şi apoi?“ „Ei, apoi mă gîndesc să fac stagiul la Tribunalul suprem“. „Frumos“, spune unchiul, „şi apoi?“ „Ei, apoi o să fiu asesor la o curte de apel“. „Frumos“, spune unchiul, „şi apoi?“ „Ei, unchiule, apoi voi căuta o fată potrivită, mă voi însura şi voi întemeia o familie“. „Frumos“, spune unchiul, „şi apoi?“ „Da, apoi sper să devin un om mare, un preşedinte de curte de apel sau procuror al Republicii“. „Frumos“, spune unchiul, „şi apoi?“ „Da, unchiule“ - tînărul în-

cepe să se enerveze - „cred că o să îmbătrînesc şi o să mă pensionez". „Frumos", spune unchiul, „şi apoi?" „Ei, apoi mă retrag într-o regiune frumoasă, îmi fac o căsuţă şi încep să cultiv căpşuni". „Frumos", spune unchiul, „şi apoi?" Nerăbdarea pune stăpînire pe tînăr. „Ei, o să mor odată". „Aşa", spune unchiul, „şi apoi?" Tînărul nu mai rîde. Îl cuprinde spaima. „Da, voi muri - şi apoi...". „Şi apoi???" întreabă unchiul. „Unchiule", răspunde el, „la asta încă nu m-am gîndit niciodată". „Cum", spune unchiul, „ţi-ai luat bacalaureatul şi eşti aşa de prost că nu vezi mai departe decît vîrful nasului? Un om căruia Dumnezeu i-a dat raţiune n-ar trebui să fie mai prevăzător? Ce va fi după aceea?" Atunci tînărul răspunde repede: „Unchiule, ce vine după moarte nu ştie nimeni!" „Te înşeli, băiete", spune unchiul, „există cineva care ştie ce vine după moarte. Acesta e Isus. Şi El a spus: ‚Lată este calea care duce la moarte...'. După moarte vine judecata lui Dumnezeu. Şi atunci eşti ori pierdut, ori salvat".

Nu pot să fac altceva decît să te scutur şi să-ţi spun: Nu ajunge să-ţi faci planuri de viaţă pînă la mormînt. Trebuie să te gîndeşti şi la ce vine după aceea!

Ca pastor care mă ocup de tineri se întîmplă adesea să explic băieţilor mei astfel: „Dacă vreau să repar o pereche de pantofi, nu mă adresez unui mecanic auto. Mecanicii auto sînt oameni simpatici, dar la pantofi nu se pricep. Cu pantofii mei mă duc la pantofar. Dar dacă maşina mea are o pană, atunci nu mă duc la pantofar, ci la un mecanic auto. Dacă vreau să cumpăr nişte chifle, atunci nu mă duc la măcelar sau la mezelar. Aceştia sînt oameni drăguţi, dar nu se pricep la coacerea chiflelor. Dacă vreau să cumpăr chifle, mă duc la brutar. Dacă conducta mea de apă are o fisură, mă duc la instalator. Pe scurt, mă duc la specialist! Dar dacă vrem să ştim ce vine după moarte, ascultăm pe X şi pe Y sau ne bazăm pe propriile noastre gînduri tulburi. Ca să găsim răspuns la această importantă întrebare: Ce vine după moarte? n-ar trebui mai mult ca în orice altă problemă să ne adresăm unui specialist?! Cine este specialistul? Există numai un Specialist! Şi acesta e Fiul lui Dumnezeu, care a venit din lumea de dincolo şi care a fost El Însuşi în locuinţa morţilor. El a murit pe cruce şi a revenit la viaţă. El Se

pricepe perfect. Şi El spune: „Tu poţi să fii pierdut pe veci! Dar poţi să ajungi şi în cer!“ Şi chiar dacă douăzeci şi cinci de profesori mi-ar dovedi astăzi că după moarte totul s-a sfîrşit, le-aş spune: „Tot respectul pentru multele dvs. titluri, dar în această problemă nu sînteţi specialişti. Anume, n-aţi fost niciodată dincolo. Dar eu cunosc pe Cineva care a fost dincolo: Isus. Şi El spune cu totul altceva“.

În zilele noastre, oamenii se comportă ca şi cum odată cu moartea totul s-ar sfîrşi, sau ca şi cum ar merge automat în cer dacă sînt botezaţi şi înmormîntaţi de un pastor sau un preot. Iadul va geme într-o zi de oameni care sînt botezaţi şi înmormîntaţi de un pastor sau de un preot! Aş vrea să înţelegeţi că vă aflaţi într-un serios pericol de moarte! Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să ne înfăţişăm toţi înaintea judecăţii lui Dumnezeu.

Trebuie să vă mărturisesc deschis că din acest motiv mă aflu azi înaintea voastră. Cînd am fost tînăr n-aş fi crezut niciodată că voi urca cîndva la amvon. Eram tînăr ofiţer în primul război mondial. Aveam pierderi foarte mari în regimentul nostru. Eu eram un ofiţer ca toţi ceilalţi, nici mai bun, nici mai rău. Dar dacă mi s-ar fi spus: „Vei predica odată în biserică“, atunci i-aş fi rîs în faţă. Trebuie să vă mărturisesc acum că pe vremea aceea eram departe de Dumnezeu. Tatăl meu m-a întrebat odată: „Nu crezi în Dumnezeu?“ Atunci i-am răspuns: „Nu sînt aşa de prost ca să neg existenţa lui Dumnezeu. Trebuie într-adevăr o doză imensă de prostie ca să fii ateu. Dar“, am adăugat eu, „Dumnezeu nu S-a găsit pe drumul meu. De aceea, nu mă interesează“. La scurt timp după această discuţie, era în timpul ofensivei germane în Franţa, stăteam împreună cu un camarad, un tînăr locotenent într-un şanţ la Verdun. Aşteptam ordinul de înaintare. Atunci ne-am pus pe poveşti - toţi cei care au făcut armata ştiu la ce mă refer - istorii obscene. Tocmai terminasem unul din bancurile mele deocheate cînd am observat, spre uimirea mea, că tovarăşul meu nu rîdea. „Ei, Kutscher“ - aşa îl chema - „de ce nu rîzi?“ Chiar în acea clipă s-a prăvălit într-o parte, şi am văzut că era mort. O minusculă schijă de grenadă îl atinsese drept în inimă. Şi iată-mă, la cei optsprezece ani ai mei, în faţa cadavrului camaradului meu, şi la început nu sînt deloc

impresionat: „Ce nepoliticos ai fost, bătrîne, s-o ştergi aşa înainte să fi terminat eu bancul!" Dar în clipa următoare pune stăpînire pe mine gîndul: „Unde-i acum?" Mă văd încă stînd în acel şanţ în clipa în care, ca o lumină orbitoare, mai strălucitoare ca explozia unei bombe atomice, adevărul mi se limpezeşte: „El stă acum înaintea Dumnezeului celui sfînt!" Iar următoarea constatare a fost: „Dacă în locul lui aş fi fost aşezat eu, atunci eu aş fi fost atins - şi în clipa asta aş sta înaintea lui Dumnezeu!" Nu înaintea „bunului Dumnezeu", ci înaintea Dumnezeului care Şi-a făcut cunoscut voia, a dat poruncile Sale pe care le-am încălcat - după cum şi voi toţi le-aţi încălcat!

Există oameni ale căror păcate sînt strigătoare la cer şi care totuşi spun: „Fac ce e drept, fără să mă sinchisesc de nimeni". Ce minciună! - În acea clipă am ştiut: „Am încălcat toate poruncile lui Dumnezeu! Şi dac-aş fi atins acum de un glonţ, aş ajunge înaintea lui Dumnezeu!" Şi mi-a fost limpede: „Atunci iadul mă aşteaptă!" Sosirea băieţilor noştri care aduceau caii m-a întrerupt din meditaţie. „Înainte!" Am urcat în şa. În faţa mea se afla prietenul meu mort. Şi, pentru prima oară după ani de zile, mi-am împreunat mîinile şi m-am rugat: „O, Dumnezeule, nu îngădui să mor în luptă înainte de a avea siguranţa că nu voi merge în iad!" Nu e nevoie să vă ascund că puţin mai tîrziu m-am dus la un preot care se ocupa de militari şi l-am întrebat: „Domnule preot, ce să fac ca să nu ajung în iad?" Atunci mi-a răspuns: „Domnule locotenent, mai întîi trebuie să învingem, să învingem, să învingem!" „Nici dvs. nu ştiţi!" i-am răspuns. - Oare nu este zguduitor că mii de oameni tineri au murit, şi nimeni n-a putut să le spună ce trebuiau să facă ca să fie mîntuiţi? Şi asta în sînul unui popor aşa-zis creştin! - Aş fi ajuns probabil destul de deznădăjduit dacă, într-o bună zi - nu pot să intru în amănunte -, nu mi-ar fi căzut în mînă un Nou Testament. Revăd locul unde mă aflam în acea clipă: o fermă franceză în spatele frontului. „Un Nou Testament! Fără îndoială că în el pot să citesc ce trebuie să fac ca să nu fiu condamnat!" mă gîndeam eu. Dar cum nu mă pricepeam, am început să citesc la întîmplare, cînd de aici, cînd de dincolo. Şi iată că privirea mi-a căzut pe această frază: „Isus Cristos a venit în lume ca să mîntuiască pe cei

păcătoşi". A fost ca o strălfulgerare pentru mine. Păcătos - asta sînt, nu mai aveam nici o nevoie să fiu convins de asta. Nu vrei şi tu să admiţi în sfîrşit, şi să mărturiseşti înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor: „Sînt un păcătos!"? Încetează deci să încerci să te îndreptăţeşti! În clipa aceea nu mai aveam nevoie de un pastor. „Sînt păcătos!" Asta era clar. Şi vroiam „să fiu mîntuit". Nu ştiam exact ce însemna aceasta. Dar înţelesesem că „a fi mîntuit, salvat" însemna să ies din starea în care eram şi să aflu pacea cu Dumnezeu. „Isus Cristos a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoşi". Dacă Isus putea aceasta, atunci trebuia să-L găsesc pe Isus! A mai durat încă cîteva săptămîni. Am căutat pe cineva care să mi-L poată arăta pe Isus. Dar nimeni nu m-a putut conduce la El! Atunci am făcut ceea ce aş vrea să faceţi toţi. M-am închis - ne aflam atunci într-o nouă ofensivă - într-o veche fermă franceză pe jumătate dărîmată şi părăsită. Dar o cameră rămăsese neatinsă. În broasca uşii era o cheie. Am intrat înăuntru, am încuiat uşa, am căzut pe genunchi şi am spus: „Doamne Isuse! În Biblie scrie că Tu ai venit de la Dumnezeu ca să mîntuieşti păcătoşii. Eu sînt un păcătos. Pentru viitor nu pot să-Ţi promit nimic, căci am un caracter rău. Dar nu aş vrea să ajung în iad dacă aş fi omorît de un glonte. De aceea, Doamne Isuse, mă predau Ţie în întregime. Fă cu mine ce vrei!" Nu s-a produs nimic special, dar cînd am ieşit afară, ştiam că am un Stăpîn, Căruia Îi aparţineam.

Şi din zi în zi - aveam 18 ani atunci - am înţeles mai bine în ce pericol extraordinar de moarte se află oamenii. Ei trăiesc fără să aibă iertarea păcatelor lor. Voi aveţi certitudinea că ale voastre sînt iertate? Dacă nu, ce veţi face înaintea judecăţii lui Dumnezeu? Oamenii trăiesc fără să aibă pacea cu Dumnezeu, fără să se întoarcă la El. Au într-adevăr o spoială de creştinism, dar în lăuntru e o inimă nenorocită, săracă, necredincioasă, fără pace! Auziţi: Dumnezeu nu vrea ca noi să ajungem în iad! Dumnezeu nu vrea aceasta! „Dumnezeu voieşte ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului". Şi de aceea Îl trimite pe Fiul Său. Dar, prieteni, şi noi trebuie să venim la Domnul Isus. Trebuie să-I aparţinem. Modul în care creştinătatea tratează pe Dumnezeu şi mîntuirea care este în Isus Cristos - atît în

Germania, cît şi în celelalte ţări - nu poate să ducă la ceva bun. Asta mă-nfioară. Înţelegeţi: ne aflăm în cel mai mare pericol de moarte, căci ne îndreptăm spre judecata lui Dumnezeu!

În grupa mea de tineri aveam odată un băiat foarte drăguţ. El venea regulat la studiul biblic. Asta era în perioada hitleristă. Într-o bună zi, a fost obligat să urmeze cursurile de îndoctrinare nazistă. Începînd cu acea clipă, s-a despărţit de grupă. Multă vreme nu l-am mai văzut. Şi iată că într-o zi dau nas în nas cu el. „Bună ziua, Günther" spun eu. „Heil Hitler!" răspunde el. „Günther! Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de mult", îi spun. Atunci el explică: „Deviza mea este: Fă ce e bine şi nu-ţi păsa ce zic alţii! Şi dacă ar fi ceva în viaţa mea ce nu e bine şi ar exista efectiv un Dumnezeu, voi răspunde ca om cinstit de ceea ce am făcut înaintea Lui. Dar nu am nevoie de un ţap ispăşitor Isus, care să moară pentru mine!" În duh văd milioane de oameni care îi împărtăşesc modul de a vedea lucrurile: „Eu fac ce este drept şi sînt drept, şi pot să răspund înaintea lui Dumnezeu de viaţa mea!"

Dragi prieteni, n-aş vrea să mă bazez înaintea lui Dumnezeu pe datoria împlinită, pentru că ştiu că făcînd aşa m-aş afla în pericol de moarte, ar fi o condamnare sigură. Şi puteţi să fiţi siguri: într-o zi va trebui să apărem înaintea judecăţii lui Dumnezeu. Daţi-mi voie să vă avertizez. Mă trec căldurile cînd mă gîndesc la felul cum merg oamenii înaintea judecăţii lui Dumnezeu.

Unele lucrări ale pictorului şi sculptorului Ernest Barlach sînt impresionante. Dar el a scris şi o piesă de teatru: „Boll beţivul". Personajul principal este un proprietar funciar care totdeauna se află între două vinuri. Într-o zi, după ce a mîncat şi a băut bine, la ceasul cînd soarele e cel mai fierbinte, se duce în piaţa din centrul oraşelului lui. Şi iată-l deodată în faţa bisericii. Pe uşile ei sînt sculptaţi patru heruvimi care sună din trîmbiţe. Şi cum se uită el aşa la heruvimi, are deodată impresia că ei încep să capete viaţă şi, prin sunetul trîmbiţelor lor, vestesc judecata. „A sosit clipa ca omenirea să vină înaintea judecăţii lui Dumnezeu!" Barlach scrie literal: „Ieşiţi, morţi, din morminte! Nu încercaţi să invocaţi descompunerea trupurilor voastre! Ieşiţi!" Boll beţivul în-

cepe să înţeleagă: „Nu pot să scap de Dumnezeu. Într-o zi voi apărea înaintea Lui în toată ticăloşia mea!“

În fond, toţi ştim că nu vom merge prea departe cu autoîndreptăţirea noastră - „Fă ce e bine şi nu-ţi păsa ce zic alţii!“ - Judecata lui Dumnezeu se apropie. Toată îndreptăţirea noastră se va topi ca zăpada la soare.

Ştiu bine că în zilele noastre oamenilor nu le place să audă acest mesaj. Cînd afirm: „Dacă nu te întorci la Isus, vei merge în iad!“, mi se răspunde zîmbind: „Ce? În iad? Asta-i o noţiune medievală! Nu există iad!“ De fiecare dată cînd aud acest gen de replică, mă gîndesc la istoria pe care vreau să v-o spun.

Era în timpul războiului. Vroiam să fac o vizită. Pe drum, survine un atac aerian. Mă grăbesc spre adăpostul cel mai apropiat şi aştept pînă trece alarma. Apoi plec mai departe şi ajung în colonia unde trebuia să-mi fac vizita. Cele vreo douăzeci de case sînt încă în picioare, dar am impresia că toate sînt părăsite. Nici ţipenie de om. Mă gîndesc: „Cred că visez! Casele sînt toate întregi - iar oamenii să fi plecat cu toţii?!“ Întîlnesc pe şeful apărării antiaeriene din zonă şi-l întreb: „De ce au plecat toţi oamenii?“ El nu spune nimic, mă ia numai de braţ, mă duce într-una din case şi se apropie de o fereastră. Şi atunci pot să văd casele aranjate în jurul unei peluze, iar în mijlocul peluzei se află o bombă uriaşă, cît cazanul unei locomotive cu aburi. Spun: „N-a explodat!“ „Nu“, răspunde el, „este o bombă cu întîrziere!“ Acestea erau cele mai rafinate bombe. Ele nu explodau cînd atingeau solul, ci poate cinci sau chiar douăzeci de ore mai tîrziu. „Aici toţi au fugit!“ continuă el. „Auziţi cum ticăie?“ Adevărat, se putea chiar auzi ticăitul mecanismului de detonare. Şi în fiecare clipă putea să explodeze bomba. „Haideţi“, spun eu şefului apărării, „aici nu-i comod!“ Facem cîţiva paşi înapoi, acolo unde sîntem ceva mai adăpostiţi în caz că bomba ar exploda. În clipa aceea, văd un spectacol comic: soseşte un stol de vrăbii care se aşează liniştit jos pe bombă. Una din ele stă chiar pe detonator. Strig: „Hei, vrăbiilor, e periculos!“ Dar îmi pare că le aud răspunzînd avertismentului meu: „Ha, ha! Ştim noi care-i treaba! Cine mai crede în epoca noastră în bombe? Nu e nici cel mai mic pericol!“

Înţelegeţi: Oamenii din zilele noastre fac dovadă de atîta inconştienţă cînd încep să-şi bată joc de pericolul care-i ameninţă! Dumnezeu ne-a vorbit deja foarte serios în Cuvîntul Său şi prin judecăţile cu care a lovit poporul nostru. Şi Fiul lui Dumnezeu a venit, a fost răstignit şi a înviat. Fiecare ar trebui să înţeleagă deci că există un Dumnezeu şi că El este sfînt. Vai, cînd se scoală cineva şi spune oamenilor: „Atenţie! Sînteţi în pericol de moarte! Căutaţi-vă salvarea sufletelor voastre!", atunci oamenii rîd şi spun: „Ha, ha! Cine mai crede în balivernele astea?!"

Vedeţi: şi Biblia poate să fie foarte ironică. Ea nu face decît o singură dată aluzie la ateism, la tăgăduirea lui Dumnezeu, în această frază: „Nebunul spune în inima lui: Nu este Dumnezeu". Aşa vorbeşte Biblia despre ateism. Altceva ea nu mai are nimic de zis.

2. Salvarea vieţii

Dumnezeu a mai lăsat să treacă peste lume o pedeapsă teribilă. Atunci a fost salvat doar un om cu familia lui. El se numea Noe. Lui îi dăduse Dumnezeu indicaţii pentru a construi o arcă înainte de a veni judecata. - Cunoaşteţi povestirea despre potop? Dacă n-o ştiţi, sînteţi un pic încurcaţi, dar să n-o spuneţi nimănui! - Înainte de venirea acelui teribil cataclism, Dumnezeu poruncise lui Noe să intre în arcă cu toată familia lui. Şi după ce au intrat, Dumnezeu a închis uşa după ei.

Vedeţi: lumea se îndreaptă spre judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Dar există o arcă a salvării: harul care ne este oferit în Isus Cristos. El vine din lumea lui Dumnezeu în lumea noastră nenorocită. El moare pentru noi la cruce! - Auziţi, chiar dacă nu înţelegeţi tot ce vă spun, doar aceasta să pricepeţi: dacă Dumnezeu a lăsat pe Fiul Său să moară de o moarte atît de teribilă, mîntuirea pe care ne-a dobîndit-o El trebuie să fie suficientă ca să salveze pe cel mai rău dintre păcătoşi. El a înviat dintre cei morţi. El ne cheamă la El prin Duhul Sfînt. Isus e arca mîntuirii. Şi după cum a zis El odinioară lui Noe: „Intră în arcă, tu şi casa ta!", aşa te roagă azi prin gura mea: Pune-te la adăpostul harului lui Isus Cristos! Fă pasul spre pacea cu Dumnezeu! Rupe-o cu tot ceea ce ar putea să te oprească! Spune Mîntuitorului tău:

„Iată un păcătos foarte mare care vine la Tine!“ Pune toate greşelile tale sub crucea Lui! Crede că sîngele Lui a curs şi pentru tine şi spune-I: „Doamne, Îţi dau viaţa mea întreagă!“ Asta înseamnă să intri în arcă.

„Atenţie! Pericol de moarte!“ Cîţi dintre noi merg înaintea judecăţii lui Dumnezeu fără mîntuire, fără protecţie! Totuşi, harul lui Dumnezeu este foarte mare! Iar credinţa înseamnă: să faci un pas din judecata lui Dumnezeu în harul lui Isus. Acest pas nu e o joacă de copii. Dar el înseamnă salvare din pericolul de moarte!

Albert Hoffmann, pionierul binecunoscut al lucrării misionare din Noua Guinee, mi-a povestit o istorie pe care n-am uitat-o niciodată. I-am spus: „Frate Hoffmann, am o aşa luptă dură de dat ca să trăiesc ca şi creştin. Nu este o joacă de copil, chiar pentru un pastor, să se supună lui Isus Cristos într-o lume ca a noastră, care slujeşte diavolului şi aleargă spre iad“. „Dă-mi voie să-ţi povestesc ceva“, a început el. „În Noua Guinee aveam obiceiul ca papuaşii, dacă vroiau să devină creştini, participau la un învăţămînt ca să-L cunoască mai bine pe Isus Cristos. Apoi, într-o duminică, erau botezaţi. Aceasta era totdeauna o mare sărbătoare. Asistau şi mulţi păgîni. Dar, în seara din ajun, candidaţii trăiau momentul hotărîtor. Se aprindea un foc mare. Candidaţii la botez se apropiau cu braţele pline de statuete de idoli, obiecte magice şi amulete pe care le foloseau la slujirea zeilor. Apropiindu-se de foc, aruncau aceste semne ale vieţii lor trecute în flăcări. Odată am observat o tînără femeie care se apropia de foc, cu braţele încărcate de statuete şi amulete. Dar în clipa cînd a vrut să arunce aceste obiecte, nu s-a putut hotărî s-o facă. Cu siguranţă că se gîndea: „Asta a făcut parte din viaţa strămoşilor mei. Tot trecutul meu e legat de lucrurile acestea, şi nu mă pot despărţi de ele!“ Şi a dat înapoi. Dar pe urmă i-a trecut alt gînd prin minte: „În acest caz, nu pot să aparţin lui Isus“. A făcut iarăşi trei paşi înainte, dar după o clipă, simţindu-se absolut incapabilă să se despartă de lucruri, a dat încă o dată înapoi. Atunci m-am dus la ea“, relata misionarul, „şi i-am zis: Îţi cade prea greu. E preferabil să te mai gîndeşti puţin. Vei putea să te prezinţi la viitorul botez! Atunci tînăra femeie s-a gîndit o clipă, apoi a făcut trei paşi înainte, a aruncat lucrurile în foc şi şi-a

pierdut cunoştinţa". Şi nu uit cum misionarul Hoffmann, acest bărbat din Siegerland cu faţa ca sculptată în lemn, mi-a spus în încheiere: „Cred că numai cel care a trăit o convertire adevărată poate înţelege prin ce a trecut această femeie".

Prieteni, este doar un pas pînă la arcă: să scăpaţi de pericolul de moarte aruncîndu-vă în braţele lui Isus! Însă acest pas nu e o joacă de copil. El înseamnă o rupere totală de trecut. Dar, auziţi, nu puteţi scăpa mai ieftin!

Am fost destul de limpede? Sînt tulburat mereu cînd văd cîţi oameni aleargă spre pierzarea lor veşnică, în ciuda avertismentelor pe care le-au primit! Dumnezeu nu vrea asta! Dumnezeu vrea ca tu să fii mîntuit! De aceea L-a trimis pe Fiul Său. De aceea a plătit Acesta pentru vina ta. Acum, nu-ţi mai rămîne decît să-ţi recunoşti vinovăţia şi să accepţi, prin credinţă, lucrarea de mîntuire pe care a făcut-o Isus pentru tine!

Cînd am fost din nou convocat la Gestapo pe vremea celui de al treilea Reich, a trebuit să aştept într-o cameră în care se aflau dulapuri pline cu dosare cu acte. Din fiecare dosar ieşea o „limbă" de carton pe care se afla un nume: „Meier, Karl" sau „Schulze, Friedrich". În timpul acestei aşteptări interminabile între dulapurile cu acte, am mulţumit lui Dumnezeu că nu trebuie să-mi petrec viaţa între aceste dosare. Şi cum mă plictiseam, am început să citesc numele: „Meier, Karl", „Schulze, Friedrich". Dintr-odată citesc: „Busch, Wilhelm". Era deci un dosar cu numele meu! Ca prin minune, dulapurile cu acte nu-mi mai păreau deloc plictisitoare. Acolo, pe o etajeră, era dosarul meu! Ardeam de dorinţa de a-l scoate din dulap şi de a vedea ce au putut să scrie oamenii aceia despre mine. Dar n-am îndrăznit să risc. Însă stăteam acolo tremurînd şi zicînd: „Dosarul meu!"

Vedeţi: Aşa a fost pentru mine şi crucea lui Isus. Au fost vremuri în viaţa mea cînd nimic nu mă plictisea mai mult ca creştinismul, orice fleac era pentru mine mai interesant - pînă în ceasul în care am văzut pentru prima oară crucea lui Isus aşa cum era ea cu-adevărat. „Aici e vorba de dosarul meu! De vinovăţia şi salvarea mea e vorba!" De atunci, crucea lui Isus a devenit cel mai interesant lucru pentru mine. O, priviţi-L pe Omul cu cununa de spini! El este marele Sal-

vator de vieți! Acolo la cruce se realizează salvarea ta și a mea! Asta te privește în mod direct, chiar dacă încă nu o știi. Ah, vorbesc prea tare, o știu, ar trebui să vorbesc mai încet, dar n-aș vrea ca acest mesaj să te lase rece!

3. De la moarte la viață

„Atenție! Pericol de moarte!" Aș vrea să vă mai arăt o față a acestui cuvînt. Pe cînd meditam la subiectul meu: „Atenție! Pericol de moarte! Stop! Omule, întoarce-te! Caută pe Mîntuitorul tău!", atunci mi-a venit dintr-odată un gînd: „În pericol de moarte se poate afla doar unul care trăiește!" Dacă un autocar s-a prăbușit într-o prăpastie, iar toți călătorii sînt morți, ei nu mai sînt în pericol de moarte. Înțelegeți? Vă aflați în pericolul de a nu ajunge niciodată la viață, de a trece ca morți prin lume și în cele din urmă să fiți lepădați ca niște morți! Mă exprim destul de clar? Pericolul care vă pîndește este ca să lăsați de fapt să treacă viața pe lîngă voi, s-o pierdeți. Biblia spune foarte clar: „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viața. Cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața!"

Am întîlnit recent o domnișoară din Berlin, o profesoară de limbi străine. „Iertați-mă", îi spun, „un pastor are poate dreptul să fie o dată nepoliticos. Spuneți-mi, ce vîrstă aveți?" În general nu se cade să întrebi o domnișoară ce vîrstă are, dar un pastor în vîrstă poate să și-o permită o dată. Atunci ea răspunde fără șovăire: „Opt ani!" „O clipă!" am făcut eu surprins. „Predați trei limbi străine și nu aveți decît opt ani?" Atunci rîde și explică: „Acum opt ani L-am găsit pe Isus. De atunci am început să trăiesc. Înainte eram moartă". Mă minunez. „Ați exprimat-o într-un mod amuzant!" Și atunci ea mi-a spus aceste cuvinte: „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viața. Cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața". Și a continuat: „Vedeți, înainte n-aveam Mîntuitor, nu trăiam cu adevărat. Am cîștigat doar bani și m-am distrat, dar aceasta nu era viață!"

Nu era aceasta o afirmație curajoasă? Efectiv, cine nu se predă lui Isus printr-un act voluntar nu poate să spună că trăiește. Da, fără Isus nu știm nici chiar ce e viața. Numai cine are pe Fiul lui Dumnezeu are viața!

Acum mai mulți ani, a venit un tînăr să mă vadă. L-am

întrebat: „Ce dorești?“ „Nici eu nu știu“, a răspuns el. „Dar una știu: că ce trăiesc acum nu e viață!“ Mirat, îl întreb: „Cum așa? Ai un post bun de lăcătuș și cîștigi bine!“ „Asta nu-i viață!“ a răspuns el. „Asta nu-i viață! Luni lăcătuș, marți lăcătuș, miercuri lăcătuș, joi lăcătuș, vineri lăcătuș, sîmbătă fotbal și duminică cinema și fete. Asta nu-i viață!“ „Prietene“, i-am zis, „ai dreptate. Ai ajuns deja departe ca să înțelegi că asta nu-i viață. Vreau să-ți spun ce înseamnă să trăiești! În viața mea a avut loc o cotitură extraordinară. În clipa aceea m-a găsit Isus, care a murit și a înviat pentru mine. El a devenit Mîntuitorul și Cel ce m-a împăcat cu Dumnezeu. Cînd am priceput aceasta, I-am dat inima mea. Și închipuie-ți: De atunci am viața!“ Și acest tînăr a sfîrșit prin a o găsi. Recent l-am reîntîlnit în Freiburg. „Ei“, l-am întrebat, „cum e? Ai acum impresia că trăiești?“ Atunci a răspuns cu fața radiind: „Da, acum trăiesc!“ El este într-adevăr un creștin foarte viu, conduce un grup de tineri și aduce pe alții la Cristos, în care a aflat viața.

Înțelegeți? Sînteți în pericol de moarte, riscați să vă pierdeți viața, să auziți de creștinism, dar să nu-L găsiți niciodată pe Mîntuitorul!

Am un prieten care e comerciant. Recent a fost invitat de un fabricant la o petrecere. Acesta avea o vilă frumoasă într-un parc minunat. Erau prezenți cam o sută de oaspeți. În toiul petrecerii, prietenul meu a întîlnit gazda și i-a spus: „Dragul meu, ce bine îți merge! Trăiești regește: ai o proprietate frumoasă, o uzină importantă, o soție fermecătoare și copii încîntători!“ Atunci omul a răspuns: „Da, ai dreptate: îmi merge bine“. Apoi a devenit brusc serios și a spus: „Dar nu mă întreba cum merge aici înăuntru!“ Și a arătat cu degetul spre inimă.

Cînd merg pe stradă, mi se întîmplă adesea să gîndesc: „Dacă oamenii ar fi sinceri, s-ar opri toți și ar striga: Nu mă întrebați cum merge aici, în inima mea!“ Ei nu au pace. Conștiința îi acuză. Ei se simt vinovați.

Și vedeți, există numai Unul care poate să ne vindece. Gîndiți-vă, Dumnezeu ne vede mizeria! Prin noi înșine nu putem merge spre El. Dar Dumnezeu în marea Lui dragoste a venit la noi în Isus. Iată cel mai extraordinar mesaj pe care vi-l vestesc: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea...“.

Eu nu aș fi iubit-o, eu aș fi zdrobit-o cu lovituri de șină de cale ferată, această lume plină de murdărie, de răutate și de prostie. Dar Dumnezeu a iubit-o. Asta trece peste puterea noastră de pricepere. „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică". Spuneți-mi, ce nu va face Dumnezeu pentru voi, dacă L-a lăsat pe Fiul să moară, ca voi să aveți viață?!

Aș vrea să închei cu o istorie frumoasă. Într-o seară, după predică, un tînăr s-a apropiat de Charles Haddon Spurgeon, marele predicator englez, și i-a zis: „Domnule pastor, aveți dreptate, trebuie să-L găsesc și eu pe Omul de pe Golgota și să devin un copil al lui Dumnezeu. Într-o zi o să mă convertesc". „Într-o zi?" a întrebat Spurgeon. „Da, mai tîrziu". „Mai tîrziu? De ce nu azi?"Atunci tînărul explică oarecum încurcat: „Aș vrea într-adevăr să fiu mîntuit și, din pricina aceasta cred că într-o zi mă voi întoarce la Isus, dar mai înainte aș vrea să profit un pic de viață". Spurgeon a izbucnit în rîs și a spus: „Tinere, îți lipsește ambiția. Că vrei să ai *un pic* din viață, mi se pare prea puțin. Eu nu vreau *un pic* din viață, ci *viața*. Iar în Biblie scrie (și i-a arătat pasajul): Isus spune: ‚Am venit să aveți *viața*, și s-o aveți din belșug'".

Vedeți, cînd o asemenea conferință este pe sfîrșite, am un sentiment penibil, căci îmi zic: „Poate că nu te-ai exprimat destul de clar!" De aceea, aș vrea să mai repet încă o dată pe scurt: Dumnezeu L-a lăsat pe Isus să moară pe cruce pentru noi, păcătoși pierduți și blestemați, pentru ca - aici și acum - să avem viață. Cînd mă trezesc dimineața, atunci pot să cînt de bucurie că am devenit copilul lui Dumnezeu, căci în El am viața. Auziți, Isus a venit ca noi să avem viață încă de aici, să fim feriți pe veci de judecata lui Dumnezeu și să primim viața veșnică.

Cînd știi acest lucru, poți să-ți urmezi drumul plin de bucurie.

Dați-mi voie să folosesc o ultimă ilustrație: Era într-o seară de noiembrie. Cădea un amestec de ploaie și lapoviță. Vîntul sufla. Era frig. Pe drum au trecut doi oameni. Primul mergea fără palton, cu gulerul hainei ridicat. Îi era indiferent că e ud tot. Nu părea să-i pese unde merge, căci nu

avea un cămin, o patrie! Așa umblă cei mai mulți oameni din lume. Ei nu au o țintă. Dar voi cum mergeți? Este trist să nu ai o țintă, un scop. Filozoful ateu Nietzsche a spus odată într-o poezie:

„Corbii zboară croncănind
Trecînd șir peste oraș;
Vedea-vom iar fulguind:
Vai de cel fără locaș!"

Nici voi n-aveți un locaș veșnic? Pe drum apare un al doilea drumeț. El trebuie să facă față aceleiași furtuni, aceluiași noroi, aceleiași ploi, aceleiași zăpezi. Dar el fluieră un cîntec și merge cu pas vioi. De ce? Pentru că în depărtare vede luminile casei lui. Acolo este căminul lui! Curînd va fi la căldură! Nici nu-i pasă de greutățile drumului. Așa merg prin lume cei care aparțin lui Isus și au în El viața: acum și în veci!

Dumnezeu a zis lui Noe: „Intră în arcă!" La fel te rog și eu: Caută un colț liniștit. Isus este acolo prezent. Poți să vorbești cu El. Descarcă-ți toată inima. Cineva m-a întrebat: „De ce nu țineți ore de audiență?" I-am răspuns: „Pentru ce? Oamenii nu trebuie să vorbească cu mine, ci direct cu Isus!" Fă-o și tu!

Ce trebuie să facem?

Prieteni, primesc o mulțime de scrisori cu tot felul de întrebări. Într-o scrisoare, se punea de curînd următoarea întrebare: „În predici vestiți propriile dvs. convingeri, sau numai doctrina bisericii dvs.?" Atunci i-am răspuns: „E învățătura Bibliei!" Și vedeți, m-am gîndit apoi: Cîtă vreme nu ascultați decît părerea pastorului Busch, veți fi înșelați și frustrați. Căci ea nu vă poate fi de mare folos. Voi trebuie să auziți vocea lui Isus! Isus S-a numit pe Sine Păstorul cel Bun. Și voi trebuie să auziți glasul acestui „Păstor Bun". În slăbiciunea mea pot să contribui doar puțin, pentru ca glasul „Bunului Păstor" al sufletului nostru să fie auzit.

Iar dacă vorbim acum despre tema „Ce trebuie să facem?", atunci e foarte important ca Domnul Isus să vă dea răspunsul, iar voi să auziți glasul de Păstor al lui Isus.

1. Puneţi capăt necredinţei voastre şubrede

În lungii ani ai lucrării mele în marile oraşe am auzit atîtea obiecţii la mesajul biblic, am întîlnit atîta necredinţă, încît aş vrea în primul rînd să vă rog - căci e vorba de salvarea sufletelor voastre - să puneţi capăt atitudinii voastre de necredinţă.

În timpul războiului, pe lîngă munca mea de pastor al tinerilor, am servit cîtăva vreme ca duhovnic într-un mare spital. Într-o zi, tocmai am vrut să bat la uşa camerei unui bolnav cînd am văzut o tînără soră alergînd pe culoar spre mine şi spunîndu-mi de-abia suflînd: „Vă rog, nu intraţi în camera aceasta, domnule pastor!" „Dar de ce?" am întrebat eu. „Domnul a interzis categoric intrarea oricărui pastor! Cu siguranţă că nu doreşte venirea dvs.! O să vă dea afară!" Şi a arătat cu degetul plăcuţa cu numele bolnavului de pe uşă, iar eu am citit numele unui cunoscut om de afaceri, pe care-l ştiam din auzite. „Soră", „te asigur că am o răbdare vrednică de pus la încercare" şi am ciocănit la uşă. „Intră!" a zis o voce groasă de bărbat. Am intrat în cameră. În pat era un domn în vîrstă cu păr cărunt. „Bună ziua!" am spus eu. „Sînt pastorul Busch!" „O", a răspuns el, „am auzit multe despre dvs. Vă dau voie să-mi faceţi o mică vizită!" „Foarte drăguţ din partea dvs.!" am exclamat eu bucuros. Şi atunci el a continuat: „Dar cu creştinismul dvs. lăsaţi-mă vă rog în pace!" „Ce păcat!" i-am răspuns rîzînd, „tocmai despre aceasta voiam să vă vorbesc!" „Exclus", a replicat el cu gest şi glas. „Nici nu încape în discuţie. Am terminat-o cu religia. Cînd am fost copil, am fost silit să învăţ psalmii pe de rost, iar dacă nu-i ştiam, căpătam bătaie. Ca adult, mi-am construit apoi propria mea filozofie, în care pilonii sînt Darwin, Haeckel şi Nietzsche!" Atunci „am văzut roşu", căci din nefericire îmi ies cam uşor din fire, şi mi-am dat drumul: „Ascultaţi-mă bine, dragă domnule! Cînd un băiat de şaisprezece ani, în plină adolescenţă, îmi spune că a făcut din Nietzsche profetul lui, zîmbesc şi-i zic: Ei, e numai un fenomen de tranziţie. Vei sfîrşi prin a descoperi că nici filozofii moderni nu mai cred în profeţii cei vechi, care le-au slujit ca model. Dar cînd un om bătrîn ca dvs. aflat deja cu un picior în veşnicie îmi spune asemenea lucruri, este înspăimîntător! Sînteţi foarte grav bolnav. Cînd veţi sta îna-

intea lui Dumnezeu, o să-I debitaţi prostiile astea? Vă rog!" S-a uitat mirat la mine. Hotărît lucru, nu era obişnuit să i se vorbească pe un asemenea ton! Dar atunci mi-a trecut brusc un gînd prin minte: „Încetişor! Aici la spital nu ai dreptul să explodezi aşa. Aici trebuie să ai o aparenţă calmă şi fină!" Şi atunci mă cuprinde o mare milă pentru acest biet om. Îmi schimb tonul şi încep, în ciuda refuzului lui iniţial, să-i vorbesc despre Isus care vrea să fie şi pentru el un Bun Păstor. El a suspinat adînc: „Da, ar fi frumos! Dar ce să fac atunci cu filozofia mea!? Să arunc atunci peste bord tot ceea ce am crezut o viaţă întreagă?" „Bineînţeles", am strigat eu bucuros. „Dragă domnule! Aruncaţi peste bord tot ce nu vă slujeşte la nimic în faţa veşniciei! Aruncaţi totul peste bord, mai degrabă azi decît mîine! Cu o necredinţă cusută cu aţă albă ca a dvs. nu se poate nici trăi, nici muri în pace. Pe urmă aruncaţi-vă în braţele deschise ale Fiului lui Dumnezeu care a murit ca să ne răscumpere. El vrea să devină şi Salvatorul dvs.". Atunci a intrat sora. S-a mirat cînd ne-a văzut discutînd aşa de familiar. Apoi mi-a făcut semn. Am înţeles. Era timpul să plec. Am strîns cu putere mîna bătrînului domn şi am părăsit în tăcere camera. Nu ştiu dacă a făcut ce i-am zis. Căci în noaptea aceea a murit!

Vedeţi, atunci am constatat cu groază că chiar nişte oameni cultivaţi se lasă duşi de nas de unii ca Darwin, Haeckel şi Nietzsche, şi pierd salvarea veşnică prin necredinţa bazată pe argumente false. De aceea, aş vrea să vă rog înainte de orice să aruncaţi peste bord toate aceste raţionamente superficiale pe care le aduce necredinţa voastră. Ea nu valorează nici cît un bănuţ. Biblia spune: „Este un singur Dumnezeu şi un singur Mijlocitor între Dumnezeu şi om, şi anume Isus Cristos".

Şedeam într-o zi în faţa unui bărbat - un tip solid, cît un dulap, pe care l-am numit în sinea mea domnul Ringelmann (omul cercurilor), din pricina motivului cu spirale de pe pulovărul lui. Bineînţeles, el se numea cu totul altfel. Soţia îi murise într-un bombardament, şi cei doi fii ai lui căzuseră pe front. Un biet nenorocit. Venisem să-i fac o vizită. De abia am luat loc, că a şi început să arunce în mine cu invective: „Domnule pastor, lăsaţi-mă în pace cu creştinismul dvs.! Am văzut destule în viaţă, şi acum nu mai cred în ni-

mic! Am trecut prin prea multe! Mie poate să-mi spună cineva ce vrea, că eu nu mai cred în nimic!" Atunci am izbucnit în rîs şi i-am spus: „Imposibil! Spuneţi-mi, d-le Ringelmann" - de fapt se numea altcumva - „călătoriţi din cînd în cînd cu trenul, nu-i aşa?" „Da". „De fiecare dată probabil că mergeţi la mecanic ca să vă arate permisul de conducere!" „Nu, nu!" a spus el. „Te poţi încrede în Căile Ferate că ei au grijă ca mecanicii lor..." „Cum?!" am făcut eu mirat. „Atunci vă urcaţi în tren fără să verificaţi mai întîi că omul care-l conduce e apt s-o facă?! Vă încredinţaţi viaţa acestui om - fără garanţie?! Ei, auziţi! Asta numesc eu credinţă, d-le Ringelmann, să-mi încredinţez cuiva viaţa! De acum să nu mai spuneţi niciodată: Nu cred în nimic!, ci spuneţi: Nu cred în nimic, în afară de Căile Ferate..." Am întrebat mai departe: „D-le Ringelmann, mergeţi din cînd în cînd la farmacie?" „Da", a spus el, „mereu am dureri de cap. Îmi cumpăr doctorie contra migrenei". „Dar", am spus eu, „d-le Ringelmann, poate că din greşeală farmacistul a pus otravă. Fără îndoială că îl puneţi mai întîi să facă analiza!" „Nu", a răspuns el, „d-le pastor. Un farmacist cu diplomă îşi cunoaşte meseria, nu mă înşală el pe mine!" „Cum?!" am făcut eu mirat. „Înghiţiţi doctoria fără să o fi analizat? Vă încredinţaţi farmacistului viaţa? Vă luaţi doctoria aşa, pe încredere? Asta numesc eu credinţă! Dragă d-le Ringelmann, să nu mai spuneţi niciodată că nu credeţi în nimic, ci că nu credeţi în nimic în afară de Căile Ferate şi de farmacist!" Şi am continuat tot aşa, vă daţi seama. Tot mai mult a ieşit la iveală. La sfîrşit, i-am povestit ceva din propria mea experienţă: „Într-o bună zi, am găsit pe drumul meu pe Cel pe care Dumnezeu mi L-a trimis, care a înviat dintre cei morţi, care are în palme semnul cuielor ce dovedesc că m-a iubit pînă la moarte. Nimeni din lumea aceasta nu a făcut aşa mult pentru mine ca Isus! Nimeni nu e aşa vrednic de încredere ca Isus! Credeţi că Isus a minţit vreodată?" „Nu!" „Nu pot să spun acest lucru despre nimeni altcineva, numai despre Isus! Şi cînd am înţeles aceasta, mi-am zis: Atunci vreau să-mi încredinţez viaţa lui Isus!" Şi el a întrebat atunci: „Este aşa de simplu?" Şi am răspuns: „Aşa de simplu este, d-le Ringelmann. Aşa de simplu! Dvs. vă puneţi încrederea în toate persoanele posibile, numai în

Acela care e într-adevăr vrednic de încredere, nu! Aruncaţi peste bord toate argumentele şubrede ale necredinţei dvs. şi predaţi-vă viaţa Domnului Isus!"

Am spus odată la o sută de tineri: „Dau un premiu de un milion de mărci celui care-mi va găsi o singură persoană care să regrete că L-a primit pe Isus Cristos în viaţa lui!" Bineînţeles că nu aveam acel milion, dar puteam foarte liniştit să fac pariul, căci un asemenea om nu există. Am cunoscut dimpotrivă o mulţime de oameni care au regretat că n-au făcut-o!

De aceea: pune capăt necredinţei tale! Crede în Cel care a făcut totul pentru tine! Aceasta e o chestiune între El şi tine. Retrage-te într-un colţ liniştit şi spune-I: „Doamne Isuse, începînd de astăzi vreau să-Ţi aparţin!"

2. Puneţi capăt îngîmfării voastre

Biblia spune: „O, adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvîntul care zice: Cristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoşi". Mulţi oameni cînd aud aceste cuvinte sar în sus şi zic: „Dar eu nu sînt păcătos; eu n-am comis nici o crimă!". Acelora le răspund acum: „Aceasta este o minciună! Aceasta trebuie s-o afirmaţi cîndva, cînd veţi sta înaintea lui Dumnezeu: ‚Eu nu sînt păcătos! Eu am păzit poruncile Tale!'? O să puteţi spune aşa ceva? Haideţi, puneţi capăt acestei atitudini de făţărnicie care-şi închipuie că totul e în regulă! Nimic nu e în regulă, absolut nimic!"

Acum mulţi ani am avut o discuţie cu un tînăr de douăzeci de ani, pe care n-am uitat-o niciodată. L-am întîlnit într-o zi şi i-am spus: „Dragul meu Heinz, nu te mai văd la studiile noastre biblice şi la orele de tineret!" Atunci a răspuns: „Da, ştiţi, domnule pastor, între timp am meditat la problemă. Dvs. vorbiţi fără încetare despre Isus care a murit pentru cei păcătoşi. Dar eu nu am nevoie de un ţap ispăşitor care să se încarce cu păcatele mele. Dacă am greşit ceva şi dacă există un Dumnezeu, voi răspunde eu însumi înaintea Lui! Dar mi se pare ridicol ca să am nevoie de un Mîntuitor, care să fi murit pentru mine!" I-am răspuns: „Bine, dragul meu! Tu vrei să apelezi la dreptate cînd te vei înfăţişa înaintea Dumnezeului sfînt. Este dreptul tău. Tu poţi să-L respingi pe Isus şi să spui: ‚Eu mă bizui pe dreptate înaintea lui

Dumnezeu!' Dar, dragul meu, să-ţi fie clar: În Franţa se judecă după legea franceză, în Anglia după cea engleză şi înaintea lui Dumnezeu după Legea Lui! Dragul meu Heinz, îţi doresc să nu fi călcat nici o singură poruncă a lui Dumnezeu, altminteri eşti pierdut! La revedere!" „O clipă!" a spus el. „Dumnezeu n-o să fie aşa de chiţibuşar!" „Ha!" am răspuns eu. „Cum ţi-l imaginezi tu pe Dumnezeul cel sfînt? Să presupunem că după ce am trăit cincizeci de ani în mod cinstit, fur ceva timp de trei minute. Lucrul iese la iveală, şi eu ajung în faţa tribunalului. Acolo stau înaintea judecătorului şi îi explic: ‚Domnule judecător, nu fiţi aşa de chiţibuşar! Trei minute de furt sînt compensate prea bine de cincizeci de ani de cinste! Cine ar putea să mă acuze pentru atît de puţin?!' Ştii ce se va întîmpla? Judecătorul îmi va răspunde: ‚O clipă! Eu nu vorbesc de cei cincizeci de ani cinstiţi, ci de cele trei minute în care aţi furat! Legea vă acuză pentru acest delict!' Iar dacă un judecător pămîntesc face aşa, nu va face cu atît mai mult Dumnezeu?"

Nu crezi că Dumnezeu te cheamă la judecată? Nu crezi că ai nevoie de iertarea păcatelor? Nu crezi că eşti un păcătos? Ah, pune capăt îngîmfării, făţărniciei tale şi caută-L pe Domnul Isus care a murit pe cruce pentru păcatele tale şi a plătit în locul tău, primeşte-L, mărturiseşte-I vina şi spune: „Doamne, mă arunc acum cu toată murdăria mea la picioarele Tale! Aş vrea să am harul Tău şi spală-mă Te rog cu sîngele Tău!"

3. Faceţi pasul hotărîtor

O altă istorioară vă va face să înţelegeţi mai clar ce vreau să spun.

Era la începutul perioadei naziste, cînd a trebuit să am de a face cu un înalt demnitar, tablagiu, nazist. Tablagiu, aşa numeau tinerii pe cei mari ai imperiului nazist care purtau pe hainele lor tablă din argint şi aur - ca păunii. M-am dus cu teamă şi tremur înaintea lui, căci pastorii nu erau bine văzuţi de regim. Spre marea mea mirare, în loc să mă dea afară, acest om m-a ascultat chiar prietenos. Cînd am terminat, i-am spus: „Auziţi! Rar mi s-a întîmplat ca vreunul din colegii dvs. să se poarte cu atîta bunăvoinţă cu mine. Aş vrea să vă mulţumesc! Şi pentru că aţi fost aşa de drăguţ cu

mine, aş vrea să vă fac un cadou mare şi să vă las mesajul care mi-a fost încredinţat: ‚Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică'". Atunci m-a privit o clipă şi a răspuns: „Nu e nevoie să spuneţi mai mult. Părinţii mei sînt credincioşi şi m-au învăţat aceste lucruri din copilărie. Dar...". A pus o coală mare de hîrtie albă pe masă, a luat un creion, a tras o linie pe mijlocul coalei şi a spus: „Vedeţi, domnule pastor, eu ştiu toate acestea. Dar, ca să le am, trebuie să fac un pas peste aşa o graniţă, trebuie să trec o linie ca aceea pe care am tras-o pe hîrtie. Sînt foarte aproape" - şi mi-a arătat cu degetul un loc lîngă linie - „aici la graniţă". „Dar ar trebui să fac pasul hotărîtor peste graniţă". Apoi a adăugat puţin jenat: „Dar poziţia mea socială nu-mi permite asta!" Am plecat întristat. Acest om a murit de multă vreme. Poziţia lui socială nu-l va salva în veşnicie! Dar el a înţeles că, pentru a intra în Împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să facă pasul hotărîtor şi să treacă linia.

Tu ai curaj pentru aceasta? O, se merită! Isus te aşteaptă cu braţele deschise! Fă pasul hotărîtor peste linie - în braţele deschise ale lui Isus!

4. Renunţaţi la orice păcat conştient!

Cunosc un om care-şi înşală soţia. L-am contactat într-o zi şi i-am spus: „Trăiţi în adulter. O faceţi nefericită pe soţia dvs. O să ajungeţi în iad!" Atunci a răspuns: „Ce spuneţi este absurd. Vreau să vă explic cazul meu. Soţia mea nu mă înţelege..." Apoi mi-a povestit o istorie lungă. Totuşi, în adîncul inimii lui ştia că păcătuieşte. Sînt oameni care trăiesc în ceartă şi care spun: „Celălalt a început!" Oricare ar fi conflictul, totdeauna e vina celuilalt. Nimeni n-a început cearta, nu-i aşa? Totdeauna este celălalt de vină. Dar aş vrea să vă spun că în ochii lui Dumnezeu cearta este la fel de gravă ca şi crima! De ce să nu-i pui capăt? Îmi vei zice fără îndoială: „Ce să fac?" Ei bine, o să-ţi spun: „Pune capăt oricărui păcat conştient!" Dacă ai vrea să te opreşti doar o clipă ca să-ţi pui întrebarea: „Ce nu este în ordine în viaţa mea? La ce ar trebui de fapt să pun capăt?" În lăuntrul tău o ştii foarte bine. Crezi că Isus îţi dă harul Lui, dacă vrei să păcătuieşti mai departe în mod conştient? În Biblie se spune: ‚Întoar-

ceţi-vă!' Fiul pierdut şi-a lăsat în urmă vechea lui viaţă. Tu poţi să vii la Isus aşa cum eşti: împovărat şi necredincios. Dar pe urmă trebuie să termini cu lucrurile care te duc la pierzare şi despre care ştii foarte bine că sînt păcate!

În multele scrisori pe care le primesc zilnic, se întîmplă adesea că oamenii se supără şi zic: „Ce spuneţi e prea dur! Cutare sau cutare lucru nu e păcat!" Şi înşiră apoi lucruri despre care nu am vorbit. Simt atunci în ce măsură se revoltă conştiinţa noastră împotriva domniei lui Isus Cristos asupra vieţii noastre. Auzi, Tu nu vei putea ajunge la o credinţă vie şi nici să o trăieşti, dacă nu ai curajul să-ţi laşi viaţa în mîinile lui Isus pentru a o sfîrşi odată pentru totdeauna cu tot ceea ce trebuie să dispară. Renunţă, te rog, la orice păcat conştient!

5. Vorbiţi cu Dumnezeu

Ştiţi să vă rugaţi? Poate ştiţi să spuneţi pe de rost o formulă, dar să vă rugaţi? Să ştiţi că unii au o asemenea idee despre rugăciune, încît mi s-ar ridica părul în cap dacă l-aş mai avea. Recent am fost în vizită într-o casă, şi mama din casă mi-a zis: „Şi noi sîntem buni creştini. Vino încoace, Clara!" Cînd fetiţa ei de patru ani s-a apropiat, ea i-a spus: „Tu poţi să reciţi o rugăciune deja aşa de frumos, arată pastorului cum ştii tu să te rogi!" Şi atunci copilul a început. Eu am întrerupt-o rapid: „Opreşte-te. Nu trebuie să arăţi pastorului cum ştii tu să te rogi. Te rog să n-o faci". Asta nu-i rugăciune. A te ruga înseamnă a vorbi cu Dumnezeul cel viu, care este prezent în Isus, să-ţi verşi inima în faţa Lui. V-aţi rugat aşa pînă acum vreodată ?

Un om pe nume Robinson, un episcop englez, a scris o carte înspăimîntătoare numită „Dumnezeu e altfel". În ea se spune că omul modern de fapt nu mai ştie să se roage. În acest punct sînt de acord cu el. Însă aceasta nu vorbeşte împotriva rugăciunii, ci împotriva omului modern! Nu vedeţi şi voi că e aşa? De fapt, episcopul Robinson vrea acum să revizuiască întregul creştinism, pentru că omul modern nu mai ştie să se roage. Aş spune mai degrabă că omul modern ar trebui mai bine să înveţe iarăşi să se roage!

Riscă odată să te rogi! Fie că spui numai: „Doamne, ajută-mă să Te găsesc!" sau: „Doamne, mîntuieşte-mă şi pe

mine!" sau: „Doamne, condu-mă spre adevărata credinţă!" sau: „Doamne, iartă-mi păcatele!", dar începe odată! Nu se pot face de îndată rugăciuni frumoase, ca cele pe care le fac pastorii - cînd citesc dintr-o carte. Dar nu e necesar să se facă rugăciuni frumoase, condiţia este adresarea către Dumnezeul cel viu dintr-o inimă sinceră. Trebuie doar să începeţi, restul va veni de la sine.

Ştiţi că credinţa este o legătură intimă între Dumnezeu şi mine. În acest caz, dialogul este indispensabil, nu-i aşa? Eu Îi vorbesc, şi El îmi vorbeşte. Cu asta am ajuns la punctul următor:

6. Citiţi Biblia

Cum vorbeşte atunci Dumnezeu cu oamenii? El vorbeşte prin Biblie! De aceea, trebuie să începi neapărat să citeşti Biblia. „Dar astăzi nu mai citeşte nimeni Biblia!" gîndeşti tu. Da, din păcate. Cineva a explicat odată: Creştinii evanghelici cîntă la sărbătoarea Reformei cîntarea lui Luther: „O cetate puternică". La sfîrşit, cîntarea spune: „Cuvîntul să-l lăsăm să stea". Şi acum, creştinii lasă Cuvîntul să „stea" în raftul cu cărţi. Nu îl iau jos, ci se gîndesc că „acolo stă corect şi bine". Însă Luther nu a vrut să îndemne la o astfel de practică.

Adesea, în cursul vizitelor mele, mi se spune: „Da, domnule pastor, noi avem chiar şi o Biblie veche din 1722, de la străbunica noastră!" Şi mi se aduce această enormă piesă de muzeu, pe care în mod sigur n-o mai citeşte nimeni! Cu tot respectul pentru Bibliile vechi, te sfătuiesc să-ţi cumperi un mic Nou Testament. Unele sînt mai mici ca şi palma mea. Există anumite ediţii foarte drăguţe. Procură-ţi unul din aceste Nou Testamente moderne!

Apoi, pune deoparte în fiecare zi un timp pentru citit. Ascultă pur şi simplu ce are să-ţi spună Isus pe paginile lui!

Poate că există pasaje pe care nu le înţelegi. Dar citeşte liniştit mai departe. Tinerilor mei le explic aceasta în felul următor: Un fermier din Brazilia mi-a povestit că, sosind în această ţară, a primit o bucată de pămînt. Cînd a ajuns acolo, a văzut că era o parcelă de pădure virgină. A început atunci să doboare copacii, să scoată bolovanii şi rădăcinile copacilor. Iar într-o bună zi a putut înhăma doi boi la plug

şi a arat pământul. Dar de abia arase trei paşi, că plugul s-a poticnit într-o stîncă. Ce să facă acum? Să se ducă acasă şi să aducă dinamită ca să facă să sară totul în aer, stînca împreună cu boii şi cu plugul? Nu! A ocolit cu plugul piatra şi apoi a continuat să are. Cînd a sfîrşit, rezultatul nu era strălucit. Dar a semănat imediat şi apoi a recoltat destul de puţin. Anul următor a fost deja mai bine. El a putut să dezgroape mai multe pietre şi să dezrădăcineze trunchiuri de copaci, ceea ce a uşurat trecerea plugului. Iar în al treilea an a fost şi mai uşor.

Aşa ar trebui să citeşti Biblia. Esenţialul este să începi! Dacă nu înţelegi ceva, ocoleşte dificultatea şi mergi mai departe. Chiar la începutul Noului Testament vei da peste un cuvînt care spune: „Isus va mîntui pe poporul Său de păcatele lui". Vei spune: Asta o înţeleg! Doar mi se potriveşte! Lasă-L de aceea pe Dumnezeu să-ţi vorbească prin Biblie! Ia-ţi în fiecare zi timp pentru Cuvîntul lui Dumnezeu! Şi fă-I această cerere: „Doamne! Dă-mi şi lumină! Fă-mă să înţeleg Cuvîntul Tău! Luminează-mi inima, mintea şi sufletul!"

Şi încă ceva: nu îngădui nimănui să defaime Biblia! Este o carte extraordinară. Da, nu există o carte mai actuală şi mai pasionantă ca ea!

Ca tînăr soldat în primul război mondial am fost însărcinat odată cu o misiune de recunoaştere aproape de Verdun. Era seara, la ora amurgului. Şedeam pe marginea unei rîpe. Şi iată că, înainte de căderea nopţii, am zărit o bucătărie de campanie de-a duşmanilor, fără îndoială plecată prea devreme, şonticăind printr-un luminiş defrişat de pădure. Nu ne-am fi gîndit niciodată că pe acolo s-ar fi putut trece. Dar această bucătărie de campanie care nu aşteptase căderea întunericului ne făcuse să descoperim o cale de acces la poziţiile duşmane. Dacă o bucătărie pe roţi putea trece pe acolo, atunci putea trece şi infanteria cu muniţiile ei. Aceasta era calea de înaintare a duşmanului! Şi credeţi că am cruţat-o? Dimpotrivă, toată noaptea am tras asupra ei.

Auziţi, Biblia este calea de aprovizionare cu muniţii şi hrană prin care Dumnezeu trimite întăriri creştinilor. Şi diavolul este destul de şiret ca să tragă asupra acestei căi a lui Dumnezeu. De aceea este Biblia ţinta unor atacuri neîncetate. Băiatul cel mai prost va zice: „Pfui, trebuie să fii com-

plet ţicnit ca să citeşti o asemenea carte". Iar profesorul cel mai savant va căuta să dovedească că ea este o carte ca toate celelalte, scrisă de oameni. Înţelegeţi? În privinţa asta toţi sînt de acord: foc continuu asupra ei. Dar dacă vrei să devii copil al lui Dumnezeu şi să fii mîntuit, nu trebuie să ţii seama de acestea. Nu îngădui nimănui să defaime Biblia! Ea însăşi spune că a fost scrisă de oameni care au fost umpluţi şi luminaţi de Duhul Sfînt. Iar dacă o citeşti, vei observa curînd că un alt duh, un duh divin o însufleţeşte.

Cineva mi s-a plîns într-o zi astfel: „Biblia este pentru mine o carte închisă. Aş vrea să fiu mîntuit, dar cititul Bibliei nu-mi aduce nimic". Atunci i-am răspuns: „Roagă-L pe Dumnezeu să-ţi ajute prin Duhul Său! Roagă-L, chiar trei luni dacă trebuie: ‚Doamne, dă-mi Duhul Sfînt, ca să înţeleg Cuvîntul Tău şi să ajung la o credinţă vie!' Poţi să mă crezi, Dumnezeu îţi va răspunde în mod sigur".

Apoi aş vrea să vă mai spun în încheiere un singur lucru:

7. Rămîneţi în ascultarea predicării Cuvîntului lui Dumnezeu

Mergeţi şi ascultaţi-l acolo unde este vestit în mod clar. Trebuie însă să vă spun că există astăzi amvoane de unde este vestită o Evanghelie „îndulcită".

În locul vostru n-aş merge acolo. Căci eu nu vreau limonadă, ci vinul curat al Evangheliei! De altfel, nu veţi întîrzia să observaţi dacă este predicată Vestea cea Bună, sau nu. Peste tot sînt pastori, preoţi, predicatori şi oameni care pot vesti Evanghelia. E important să mergeţi să ascultaţi Cuvîntul lui Dumnezeu! Alăturaţi-vă celor care vor să-l asculte indiferent ce-i costă asta! Cineva îmi zicea recent: „Ştiţi, eu sînt un individualist!" N-am putut decît să-i răspund: „Niciodată nu veţi păstra o credinţă vie, dacă nu căutaţi contactul cu ceilalţi creştini, dacă nu mergeţi acolo unde e vestit Cuvîntul lui Dumnezeu!"

Înainte de a încheia, aş vrea să vă mai povestesc istoria unei bătrîne doamne pe care am cunoscut-o. Un tînăr mi-a zis într-o zi: „Nu mai tot povestiţi istorii cu femei bătrîne!" Dar asta nu era decît părerea unui tînăr. Femeia despre care vreau să vă vorbesc a jucat un mare rol în viaţa mea. Am cunoscut succesiv trei ingineri care au ajuns prin ea la cre-

dinţa în Isus. Atunci mi-am zis că din ea trebuie să emane o mare forţă spirituală şi m-am dus s-o văd. Era văduva unui miner. S-a bucurat că am venit şi mi-a povestit cum a ajuns la credinţă. Locuia pe vremea aceea într-o veche suburbie din Essen care astăzi face parte din oraş. Această suburbie se numea Stoppenberg, dar noi o poreclisem Korkenhügel. Într-o zi, femeia a citit în ziar că urmau să fie ordinaţi doi pastori în biserica St. Paul. Ea a zis prietenelor ei: „La Essen asta-i totdeauna un eveniment. Haideţi să mergem şi noi să vedem!" Şi au luat-o pe cîmp într-acolo, dar pînă la biserică a fost foarte departe. Cînd au ajuns, uriaşa clădire era plină vîrf. Ele au trebuit să rămînă în picioare undeva în spate. Unul din pastorii ordinaţi, Julius Dammann, a avut o mare influenţă asupra Essen-ului. Femeia mi-a zis: „Julius Dammann s-a dus la amvon şi a citit cuvîntul din Ioan: ‚Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe unicul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică'. Apoi s-a aplecat în faţă şi a spus: ‚Dintre sutele de mii de cuvinte din Biblie, de nici unul nu mă tem aşa de mult ca de cuvîntul ‚pierdut'. Tu poţi să fii pierdut pe veci, dacă Dumnezeu Se retrage de la tine! Ăsta-i iadul!' Eu, fată tînără, stăteam în picioare în spatele uriaşei biserici. Din clipa aceea n-am mai auzit nici un singur cuvînt din predică. Eram ca lovită de trăznet. Îmi tot ziceam: ‚Şi eu sînt pierdută! N-am pace cu Dumnezeu! N-am iertarea păcatelor! Nu sînt un copil al lui Dumnezeu! Sînt pierdută!' Am plecat apoi spre casă ca prin vis. După trei zile, tatăl meu m-a întrebat: ‚Eşti bolnavă?'". Ea a încercat să le explice părinţilor. Ei au spus: „Ai o păsărică! Eşti bolnavă de nervi!" Nimeni nu-i înţelegea spaima de moarte la gîndul că era pierdută. Eu vă doresc tot ce este mai bun - şi totuşi tocmai de aceea aş vrea ca şi voi să faceţi aceeaşi experienţă, iar prin acţiunea Duhului Sfînt în inima voastră, să puteţi spune la rîndul vostru: „Sînt pierdut!" Ea a povestit mai departe: „Patru săptămîni m-am chinuit aşa, complet debusolată. Apoi am citit într-un ziar că pastorul Dammann urma din nou să predice. Şi iarăşi am plecat pe jos de la Stoppenberg la Essen. Pe tot drumul m-am rugat. Mă obseda aceeaşi rugăciune, un verset de cîntare:

‚Ajută-mă să ştiu, Isuse bun, Că din tot ce este pe pămînt

Nimic n-are valoare-n sine,
Decît să fac cu Tine legămînt"".

Aceasta s-a rugat tot drumul. Apoi a ajuns la biserica St.-Paul. Dammann predica. Biserica era plină deja. Nu a reuşit să-şi găsească loc şi a trebuit să rămînă în picioare. Atunci s-a rugat încă o dată:

„Ajută-mă să ştiu, Isuse bun,
Că din tot ce este pe pămînt
Nimic n-are valoare-n sine,
Decît să fac cu Tine legămînt".

Apoi a deschis cartea de cîntări la numărul afişat. Spre marea ei uimire, era tocmai acea cîntare: „Ajută-mă să ştiu, Isuse bun..." Atunci s-a gîndit: „Dacă toată lumea cîntă această cîntare într-un duh de rugăciune, se va petrece cu siguranţă ceva!" Apoi pastorul Dammann s-a urcat la amvon şi a citit din nou un text din Evanghelia după Ioan: „Isus a zis: Eu sînt uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit. Amin".

Ea povestea: „Acum eram pentru a doua oară la biserică şi din nou n-am auzit altceva decît acest verset, căci chiar în acea clipă, totul a devenit clar pentru mine: Isus Cel Înviat este uşa către viaţă! Şi eu am intrat prin ea. Altceva n-am mai auzit din predică. Dar asta mi-era destul. Eu intrasem în viaţă!"

Obişnuiesc să povestesc această istorie cînd întîlnesc oameni care-mi spun: „Ah, eu nu merg la biserică! Eu nu suport genul acesta de atmosferă. Prefer să mă duc la pădure unde să ascult cîntecul păsărilor şi murmurul vîntului în copaci..." Atunci le răspund: „Femeia aceasta n-ar fi ajuns niciodată la credinţa vie dacă n-ar fi mers să asculte Cuvîntul lui Dumnezeu!"

Ce trebuie să facem noi? Să punem capăt necredinţei noastre, să punem capăt îngîmfării noastre, să facem pasul hotărîtor, să renunţăm la orice păcat conştient, să vorbim cu Dumnezeu, să citim Biblia şi să rămînem în ascultarea predicării Cuvîntului lui Dumnezeu!

Eu trebuia să răspund la întrebarea: „Ce trebuie să facem?" şi v-am dat răspunsuri importante. Dar în încheiere aş vrea să rezum în cîteva cuvinte ceea ce este mai important.

Hotărîtor în fond nu este ce facem noi - oricît de important ar fi, Hotărîtor este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi - în Isus! Aceasta e Vestea cea Bună pe care trebuie să v-o anunţ: „Isus a făcut totul pentru toţi!" El a venit la noi, a înviat pentru noi, El stă pentru noi la dreapta lui Dumnezeu. El e Păstorul cel Bun, care face totul pentru oile Lui. Cum adevereşte psalmistul în Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic" şi apoi enumeră cît de nesfîrşit de mult face pentru el Păstorul cel Bun. O, aş dori ca şi voi să spuneţi: „Domnul este Păstorul meu!"

De ce tace Dumnezeu?

În lume se întîmplă lucruri groaznice!

Mergeam odată pe stradă în Essen - era, cred, în anul 1937 - cînd mă întîmpină un băiat de şaisprezece ani extrem de tulburat. Întrucît îl cunoşteam din lucrarea printre tineri, l-am întrebat: „Ce s-a întîmplat cu tine?" Mi-a răspuns: „M-au dus cu forţa la spital şi m-au sterilizat pentru că mama mea este evreică. Şi cînd am venit acasă, părinţii mei fuseseră ridicaţi". Şi nu i-a mai revăzut niciodată. Tatăl a fost închis. Mama a ajuns la Auschwitz în lagărul de concentrare. Nu l-am putut ajuta pe băiat decît să ajungă în Olanda. De acolo a plecat în America. Însă nu voi uita niciodată imaginea acestui băiat tulburat, zguduit: „Pe mine m-au dus cu forţa la spital, şi m-au sterilizat, pentru că mama mea este evreică. Şi cînd am ajuns acasă, părinţii mei fuseseră ridicaţi". Şi ceva asemănător s-a întîmplat de milioane de ori.

Atunci apare întrebarea: „Şi Dumnezeu?" „Unde-i Dumnezeu?" „N-are nimic de spus la asta?" „De ce tace Dumnezeu?"

În Köln, un nebun a pătruns într-o şcoală cu un aruncător de flăcări: a omorît doisprezece copii! Şi cineva se întreabă atunci: „Şi Dumnezeu?" - „De ce tace Dumnezeu?"

Sau mă gîndesc la o tînără femeie care are cancer. Se stinge încet din mijlocul copiilor ei, în chinuri groaznice. Cine vede asemenea grozăvii, acela trebuie totuşi să întrebe: „Şi Dumnezeu?" „De ce tace Dumnezeu?"

Există mulţi oameni care pot acum să-şi povestească istoria şi în încheiere să întrebe: „Şi Dumnezeu?“ - „Unde a fost Dumnezeu?“ - „De ce tace Dumnezeu?“

Iubitul nostru poet german Friedrich Schiller a compus odată o „odă bucuriei“: „Bucurie, fiică mîndră, din a zeilor grădină“. Şi apoi vine versul: „Va fi stînd un Tată bun, peste lumile solare“. Totuşi, omul de azi e ispitit să spună: „Nu se poate să stea un Tată bun, peste lumile solare“.

Cui i se întîmplă aşa ceva, cine ajunge să pună întrebări ca: „Unde este Dumnezeu?“ - „De ce îngăduie El asta?“ - „De ce tace El în faţa acestor lucruri groaznice?“ ajunge poate la punctul unde survine gîndul periculos: „Poate că nu există nici un Dumnezeu?! Poate că cerul e gol?! Poate că ateismul e totuşi adevărat?!“ Prieteni, cui îi vin asemenea gînduri, acela trebuie să se-nfioare. Căci dacă aceasta ar fi adevărat, dacă n-ar exista nici un Dumnezeu, atunci ar fi ceva îngrozitor. Atunci noi oamenii - noi fiarele - am fi lăsaţi singuri. Atunci am fi ca nişte copii rătăciţi, care nu mai găsesc drumul spre casă. Să nu existe nici un Dumnezeu?! Ar fi groaznic! Cînd oamenii îmi spun: „Sînt ateu!“, atunci zic: „Nici nu bănuiţi ce spuneţi prin aceasta! Deasupra noastră nimic! Lăsaţi singuri! Singuri unii cu alţii!“ Nimic nu e mai groaznic pentru om ca omul, nu-i aşa? Romanii au avut un proverb: „Homo homini lupus“. Asta înseamnă: „Omul este un lup pentru celălalt“ - groaznic!

Nici nu pot spune de cîte ori în calitatea mea de pastor am auzit propoziţia aceasta: „Cum poate Dumnezeu să îngăduie aşa ceva? De ce tace Dumnezeu la toate astea?“ Şi pentru că am fost întrebat aceasta de atîtea ori, aş vrea acum să vă răspund.

Dar mai înainte trebuie să vă spun: Eu nu sînt secretarul intim al lui Dumnezeu. El nu mi-a încredinţat planurile Lui şi nici nu mi le-a dictat în stenograme. Înţelegeţi? În sine e cam prosteşte să întrebăm aşa, ca şi cum l-am putea înţelege pe Dumnezeu. Dumnezeul, pe care eu Îl pot înţelege, n-ar fi mai sus ca un decan sau un episcop. Pe aceia îi mai pot înţelege. Dar acela n-ar fi Dumnezeu pe care l-aş putea înţelege. Dumnezeu spune odată în Biblie: „Gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre, şi căile Mele nu sînt căile voastre“. E cît se poate de clar.

Dar am căpătat totuşi din Biblie cîteva cunoştinţe şi aş vrea acum, cît de bine pot, să vă răspund la întrebarea: „De ce tace Dumnezeu?"

1. Întrebarea e pusă complet greşit

Mai întîi aş vrea să vă spun că întrebarea: „De ce tace Dumnezeu?" e pusă invers. Anume, este pusă ca şi cum pe scaunul judecătorului dintr-un tribunal ar sta doamna Schulze sau pastorul Busch, iar pe banca acuzaţilor Dumnezeu. Şi apoi am spune: „Inculpat Dumnezeu, cum de poţi să îngăduie toate acestea? De ce taci?" Aş vrea să vă spun foarte clar: Un Dumnezeu care ne-ar lăsa să şedem pe scaunul de judecător şi S-ar lăsa aşezat pe banca acuzaţilor n-ar mai fi Dumnezeu!

Îmi aduc aminte de o scenă simpatică pe cînd eram tînăr pastor. La 27 de ani de abia venisem la Essen, cînd a izbucnit o mare grevă a minerilor, care a tulburat pe atunci foarte mult spiritele. Într-o zi am trecut pe lîngă un loc viran. Un om stătea în picioare pe o ladă şi vorbea tare oamenilor din jur despre copii care mor de foame, exploatarea de către patroni şi lipsa locurilor de muncă. Deodată m-a zărit, m-a recunoscut şi a urlat: „Ha! Iată-l pe pastor! Vino încoace!" Eu aproape totdeauna dau ascultare unei invitaţii prietenoase. Şi m-am dus într-acolo. Oamenii mi-au făcut loc pînă am ajuns la vorbitor. În jurul meu se aflau poate o sută de mineri. Aveam un sentiment ciudat. Pentru asemenea situaţii nu fusesem pregătit la facultate. Atunci vorbitorul începe: „Auzi, pastore! Dacă există un Dumnezeu, ceea ce eu nu ştiu, dar dacă există vreunul, atunci vreau ca după ce mor să mă duc înaintea Lui şi să-I spun" - şi apoi a urlat -: „De ce ai permis ca să fie ucişi oamenii pe cîmpul de luptă?! De ce ai îngăduit ca să moară copii de foame, iar alţii să arunce mîncarea în mare, pentru că aveau prea multă?! De ce ai îngăduit ca oamenii să se chinuiască şi să moară de cancer?! De ce? De ce? Şi atunci vreau să-I spun: ‚Tu, Dumnezeule, jos cu Tine! Pleacă de aici! Şterge-o!'" Aşa a strigat omul. Atunci am strigat şi eu: „Foarte corect! Jos cu dumnezeul ăsta! Jos cu dumnezeul ăsta!" Dintr-odată s-a făcut tăcere. Vorbitorul a făcut o figură uimită şi a spus: „O clipă! Sînteţi totuşi pastor! N-ar trebui să strigaţi: ‚Jos cu acest dumne-

zeu!'" La care i-am răspuns: „Ascultă-mă! Dumnezeul înaintea căruia ai putea să mergi astfel şi să-i spui ce-ai zis mai înainte, care se lasă tras la răspundere, tu ca judecător şi el ca acuzat - acela există numai în imaginaţia ta. Aceluia pot doar să-i spun: ‚Jos cu acest dumnezeu! Jos cu acest dumnezeu prost, pe care şi l-a construit epoca noastră, pe care-l putem acuza, da la o parte sau readuce înapoi după nevoie! Dumnezeul acela nu există! Dar vreau să-ţi spun ceva: Există un alt Dumnezeu adevărat. Înaintea Lui vei sta ca acuzat şi nu vei putea deloc să deschizi gura cînd te va întreba: ‚De ce nu M-ai cinstit? De ce nu M-ai chemat? De ce ai trăit în necurăţie? De ce ai minţit? De ce ai urît pe alţii? De ce te-ai certat? De ce...?' Aşa te va întreba. Atunci vorba ţi se va opri în gît! Şi dintr-o mie de întrebări nu vei putea răspunde la nici una! Nu există nici un Dumnezeu căruia să-I putem spune noi: ‚Jos cu tine!' Ci există un Dumnezeu sfînt, adevărat, care ne-ar putea spune odată: ‚Jos cu tine!'"

Asta aş dori să vă spun şi vouă: Dacă auziţi astăzi oameni care reproşează lui Dumnezeu: „Cum poate Dumnezeu să permită toate acestea? De ce tace Dumnezeu?", atunci să le spuneţi: „Ar fi un dumnezeu prost şi înfumurat acela pe care l-am putea noi acuza! Există numai un Dumnezeu sfînt, care ne acuză pe noi, pe voi şi pe mine!" Aţi păzit poruncile lui Dumnezeu? Ce vă închipuiţi atunci? Dumnezeu ia în serios poruncile Lui. Noi sîntem acuzaţii, nu El! Acesta e primul lucru pe care trebuie să-l spun cu toată claritatea: Întrebarea e pusă complet greşit.

Şi acum al doilea lucru:

2. Tăcerea lui Dumnezeu este judecata Sa

„De ce tace Dumnezeu?" Vedeţi: Da, Dumnezeu tace deseori. Şi tăcerea lui Dumnezeu e cea mai teribilă judecată asupra noastră!

Sînt convins că există iad. Bineînţeles că el nu e aşa cum e zugrăvit în multe cărţi, că diavolul frige acolo sufletele sau vreo prostie asemănătoare. Dimpotrivă, cred că iadul va fi cînd Dumnezeu nu mai are nimic de spus omului. Atunci puteţi să-L chemaţi, să-L strigaţi, să-L rugaţi. El nu vă va mai răspunde! Scriitorul rus Dostoievschi a spus odată: „Iadul e locul spre care Dumnezeu nu Se mai uită" - şi unde

am scăpat definitiv de El, unde cu adevărat sîntem părăsiţi de Dumnezeu. Da, tăcerea lui Dumnezeu e judecata Sa. Şi vedeţi: Cu asta începe iadul încă de aici, că Dumnezeu tace.

Aş vrea să vă povestesc aici o istorie din Biblie: Erau două oraşe, Sodoma şi Gomora, cu o civilizaţie înaltă şi rafinată. Dumnezeu nu era negat. Existau, probabil, şi cîţiva pastori, nişte nenorociţi. Dar Dumnezeu nu era luat în serios. Poate că-şi aminteau de El la cununii şi înmormîntări, dar în rest nimeni nu se sinchisea de El. Toate poruncile Lui erau călcate în picioare. În Sodoma locuia un om pe nume Lot. Acesta spunea din cînd în cînd: „Aşa nu se poate să vă purtaţi cu Dumnezeu! Nu vă înşelaţi, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit! Ce seamănă omul, va şi secera!" „Ah", au răspuns oamenii, „nu fă glume proaste! Tu nu eşti un pastor! Încetează să mai spui asemenea absurdităţi: Ce seamănă omul, va şi secera!" Şi aşa s-a făcut că în zorii unei zile - după ce mai înainte Dumnezeu îl scosese pe Lot din oraş -, Dumnezeu a făcut să plouă din cer foc şi pucioasă peste cele două cetăţi. Ce înseamnă asta, am trăit în război, cînd au căzut bombe. Dar Dumnezeu poate asta şi fără avioane. Îmi pot închipui cum s-au repezit oamenii din pat şi au strigat; „În pivniţă!" Şi au fugit într-acolo. Şi apoi s-a făcut cald ca într-un cuptor. Şi atunci au strigat: „Ieşiţi afară!" Şi s-au repezit spre ieşire. Dar afară ploua peste tot cu pucioasă şi foc. Oameni care nu mai ştiu ce să facă: afară nu pot ieşi, înăuntru se sufocă. Aşa povesteşte Biblia. Şi atunci mi-am imaginat - asta Biblia nu o descrie - ce fel de oameni erau adunaţi laolaltă: o tînără femeie mondenă, pentru care „bunul Dumnezeu" a fost pînă acum un om bun; un domn mai în vîrstă - care putea să recunoască după gust orice marcă de vin roşu, care n-avea nimic contra lui „Dumnezeu drăguţul", căci îi era complet indiferent. În pivniţa aceea se întîlneau tot felul de tipuri: oameni drăguţi, oameni ordonaţi, cetăţeni cumsecade, buni plătitori de impozite. Toţi aveau secretele lor întunecate, ca de altfel orice om de azi. În pivniţă, aerul devenea tot mai cald. Vroiau să iasă, dar nu puteau, căci afară era prăpăd. Apoi a pus groaza stăpînire pe ei. Şi dintr-odată domnul cel gras a spus: „Oameni buni, Lot a avut dreptate: Dumnezeu există cu adevărat!" Iar tînăra fată mondenă a spus: „Atunci un singur lucru ne poate aju-

ta: Trebuie acum să ne rugăm! Cine ştie să se roage?" Şi atunci şi-au ridicat mîinile - în vechime oamenii se rugau cu mîinile ridicate - pe care pînă acum nu şi le ridicaseră niciodată. Şi dintr-odată şi-au dat drumul: „Doamne, fie-Ţi totuşi milă! Am păcătuit! Te-am dispreţuit! Dar opreşte totuşi prăpădul! Tu eşti totuşi ‚bunul Dumnezeu', eşti totuşi îndurător! Doamne, fie-Ţi totuşi milă!" Şi apoi s-a făcut linişte. Se auzea doar vuietul şi pîrîitul focului. Apoi braţele au căzut în jos şi şi-au strîns pumnul: „Dumnezeule, de ce taci?!" Şi tăcerea a rămas! Se auzea doar vuietul focului. Puteau acum să se roage sau să blesteme - Dumnezeu nu mai răspundea!

Există o graniţă, pe care un om sau un oraş sau un popor o poate trece, o graniţă a indiferenţei faţă de Dumnezeul cel viu. De aici încolo Dumnezeu nu mai ascultă sau nu mai răspunde. De aici puteţi să vă rugaţi sau să blestemaţi - El nu mai răspunde. Înţelegeţi deci că această tăcere peste Sodoma era cea mai teribilă judecată a lui Dumnezeu? Dumnezeu nu mai avea nimic să le spună! Iar cînd mă uit la patria noastră cu totala ei indiferenţă faţă de adevărul lui Dumnezeu, faţă de poruncile lui Dumnezeu şi faţă de mîntuirea Lui, atunci deseori mă cuprinde groaza. Poate că şi voi veţi avea parte de faptul că, fie că vă rugaţi, fie că înjuraţi - Dumnezeu nu mai are nimic de spus.

Se spune odată în Biblie despre Dumnezeu: „V-am chemat, şi n-aţi răspuns". De ce taci, omule, dacă Dumnezeu te cheamă? Deci, tăcerea lui Dumnezeu e cea mai teribilă pedeapsă a Lui!

Al treilea lucru pe care aş vrea să-l spun este acesta:

3. Depărtarea prea mare împiedică auzirea

Dacă avem impresia că Dumnezeu tace, e poate şi pentru faptul că ne-am depărtat prea mult de El!

De curînd a venit un tînăr la mine şi mi-a spus: „Pastore Busch, mă supăraţi! Dvs. vorbiţi tot timpul despre Dumnezeu. Cînd vă întîlnesc pe stradă - imediat începeţi cu Dumnezeu. Eu nu-L aud pe Dumnezeu, nu-L văd pe Dumnezeu. Unde vorbeşte El atunci? Nu aud nimic!" Atunci i-am răspuns: „Tinere, cunoşti istoria cu fiul pierdut?" „Da şi nu prea", explică el. „Da şi nu prea nu înseamnă nimic. Vreau

să-ţi spun o istorie pe care a povestit-o Însuşi Isus. A fost un om bogat care avea doi fii. Unul era cam uşuratic. Acasă i se părea prea strîmt, prea mărginit, prea mohorît. Pur şi simplu nu i se potrivea. Într-o zi îi spune tatălui: ‚Tată, dă-mi partea mea de avere care mi se cuvine căci vreau să plec în lume!' Tatăl îi dă ce-a cerut şi fiul pleacă în lumea largă. Şi apoi se spune despre el: ‚Şi-a risipit averea trăind în destrăbălare'. Puteţi să vă închipuiţi cam cum este. În oraşele mari poţi să scapi una-două de bani. Şi pe deasupra a venit şi o foamete şi lipsa de loc de muncă. El decade fără speranţă şi ajunge în cele din urmă porcar. În Israel, porcii sînt socotiţi ca fiind necuraţi. Pentru un israelit, a fi porcar era lucrul cel mai rău ce i se putea întîmpla. Dar, din pricina foametei, era bucuros să poată mînca din roşcovele pe care le mîncau porcii. Acolo nu mai putea auzi glasul tatălui. Acesta era pur şi simplu prea departe de el. Fiul pierdut putea spune: ‚Nu aud glasul tatălui'. Clar! Bineînţeles că nu-l auzea! - Daţi-mi voie să fac aici o paranteză ca să-mi imaginez istoria, ceea ce în Biblie nu se spune. Şi iată-l pe cel ce a fugit de acasă la porci. El flămînzeşte. Şi atunci se plînge de tatăl lui: „Cum poate el să permită să-mi meargă aşa de rău?" Aşa îmi pare lumea de azi: Ea L-a părăsit pe Dumnezeu, apoi nenorocirea se năpusteşte asupra ei - şi ea strigă: „Cum poate Dumnezeu să îngăduie toate acestea?! De ce tace Dumnezeu?!" - Totuşi, Isus povesteşte istoria fiului pierdut astfel: Există un ceas în viaţa lui cînd îşi vine în fire: „Sînt un nebun! La tatăl meu este belşug de pîine - şi eu mor aici de foame! Mă voi scula şi mă voi duce la tatăl meu şi îi voi spune: ‚Tată, am păcătuit!'" Şi el se scoală şi se întoarce spre casă. Tatăl îl vede de departe şi aleargă în întîmpinarea lui. Dar fiul risipitor spune: „Tată, am păcătuit!" Atunci tatăl îl ia în braţe şi strigă: „Aduceţi cea mai bună haină, puneţi-i un inel în deget şi încălţăminte în picioare!" Dintr-odată aude el glasul tatălui. „Dacă nu poţi să auzi glasul lui Dumnezeu, înseamnă că te-ai depărtat prea mult de El! Trebuie să te întorci, asta o ştii foarte bine!" am spus eu tînărului.

Oamenii pot să se fi depărtat foarte mult de Dumnezeu - chiar pînă la porci - biblic vorbind. În timp ce eram locotenent în primul război mondial şi rătăceam departe de Dum-

nezeu, o ştiam şi gîndeam: „Ar trebui de fapt să mă întorc la Dumnezeu!" Şi n-am întîlnit încă niciodată pe cineva care să nu fi ştiut în fond: „Ar trebui de fapt să mă întorc!" Femeia cea mai îndreptăţită spune: „Sînt în ordine!" Dar dacă vorbesc mai mult cu ea, zice: „Da, ar trebui de fapt să mă întorc! Este multă vină în viaţa mea. De fapt, inima mea e complet împietrită!"

Fiecare din noi ştie: „Ar trebui de fapt să mă întorc!" De ce nu o faci? Întoarce-te totuşi! Şi atunci o să auzi şi glasul Tatălui!

Apoi, al patrulea gînd la întrebarea „De ce tace Dumnezeu?" este:

4. Trebuie să auzim ultimul cuvînt al lui Dumnezeu

Mai vreţi să ascultaţi? Nu vă plictisesc? De fapt, dacă vă plictisesc e vina mea şi nu a Evangheliei. Pastorii şi preoţii pot s-o facă plictisitoare, dar atunci citiţi Biblia fără noi. Evanghelia e palpitantă - credeţi-mă!

Ce aş vrea să vă spun acum este cel mai important: Dacă aveţi sentimentul că Dumnezeu tace, atunci trebuie să auziţi ultimul cuvînt al lui Dumnezeu! Deci - citez acum o propoziţie din Biblie, care e aşa de lungă, că ar trebui de fapt s-o repet: Ea se află în primul capitol al epistolei către evrei: „După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri (prin Moise şi Ieremia de pildă), în multe rînduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul". Ştiţi cine este Fiul lui Dumnezeu? Acesta e Isus!

Isus! Şi iată că am ajuns iarăşi la temă. Inima începe să-mi bată mai tare cînd pot să vorbesc despre Isus. Acest Isus este - cum a fost numit - Cuvîntul lui Dumnezeu devenit Om. „Cuvîntul S-a făcut trup şi a locuit printre noi". Înţelegeţi: cînd rostim un cuvînt, s-a şi dus - ca răsuflarea. Dumnezeu a lăsat ca un cuvînt să devină trup - în Isus. Isus e ultimul cuvînt al lui Dumnezeu!

Cunoaşteţi expresia „ultimul meu cuvînt"? Să presupunem deci că aş vrea să-ţi vînd o vacă. Nu-ţi fie teamă, n-o fac! Habar n-am despre vînzarea vacilor. Dar să presupunem că aş vrea să-ţi vînd o vacă. Cît costă o vacă? Nu ştiu. Să zicem: 1000 de mărci. Tu spui: „Dau 300. Mai mult nu!" „Dar eu aş vrea de fapt 1200 de mărci!" spun eu. Atunci tu

oferi 400 de mărci. Eu răspund: „1100!" Şi aşa ne tîrguim unul cu altul, pînă spun: „Deci: 800 de mărci e ultimul meu cuvînt!" Dacă nu sînt nătăfleţ, atunci rămîne aşa şi nu se mai schimbă nimic. Isus e ultimul cuvînt al lui Dumnezeu! Şi dacă nu-L accepţi, atunci Dumnezeu nu mai are nimic să-ţi spună. Înţelegi? Cînd oamenii se plîng: „Dumnezeu nu vorbeşte! De ce tace Dumnezeu?", atunci răspund: „Dumnezeu nu mai are nimic să vă spună dacă nu vreţi să-I acceptaţi ultimul Lui cuvînt!" Trebuie să-L primeşti pe Isus! Altfel nu merge!

Întîlnesc adesea oameni care-mi spun: „Eu cred în ‚bunul Dumnezeu'. Dar Isus?" Auziţi: Isus e ultimul cuvînt al lui Dumnezeu, devenit trup, pentru noi! Ce înseamnă aceasta, o să vă explic mai departe. Şi aici trebuie să vă povestesc puţin despre Isus. Nimic nu fac cu mai multă plăcere ca aceasta!

În jurul lui Isus se află o mulţime de oameni. Şi El vorbeşte. Dintr-odată se produce o tulburare. Oamenii încep să vocifereze şi să se mişte din loc. Isus Îşi întrerupe vorbirea: „Ce s-a întîmplat?" S-a petrecut ceva îngrozitor: A venit un lepros. Ştiţi ce e lepra? Omul putrezeşte de viu. E groaznic: putreziciunea mănîncă urechile, nasul, buzele. Şi această lepră este atît de molipsitoare, încît leproşii trebuie să trăiască izolaţi. Ei nu au voie să vină printre oameni. Şi un asemenea lepros apare acum în mulţime! El a auzit de Isus, şi-l mînă o mare dorinţă: „Aş vrea să văd pe Mîntuitorul!" Aşa că vine. Şi i se face loc larg. Oamenii se dau toţi în lături. Dar apoi urlă: „Fugi de aici! Pleacă!" Iau pietre în mînă şi-l ameninţă. Dar el nu se lasă oprit. Îmi pot imagina foarte bine cum prin mulţime se deschide o potecă făcută de oameni înspăimîntaţi. Iar prin spaţiul liber creat el înaintează - pînă în faţa lui Isus. Nu, el nu stă înaintea lui Isus în picioare, ci cade în ţărînă înaintea Lui şi-şi plînge Mîntuitorului toată mizeria: „Viaţa mea e ratată, stricată! Isuse, dacă vrei, poţi să mă cureţi. Ajută-mă!" Ah, ştiţi, chipul omenesc distrus şi Mîntuitorul, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să se întîlnească! Aşa trebuie să fie: Sărăcia noastră trebuie să vină la Isus. Ah, vă doresc să aruncaţi la gunoi puţintica „religie" şi să vă aduceţi mizeria înaintea lui Isus. Şi iată că leprosul stă înaintea lui Isus: „Dacă vrei, poţi să mă cureţi!" Şi acum

se întîmplă ceva ce mi se pare nesfîrşit de frumos. Aş putea să-mi închipui că Isus s-a dat un pas înapoi de la acest chip omenesc distrus şi a spus: „Da, bine. Scoală-te! Fii curăţit!" Dar nu, El nu face asta. Isus face un pas înainte şi-Şi pune mîinile peste capul bolnav! Oamenii ţipă de spaimă: „Nu se poate pune mîna pe un lepros!" Biblia relatează: „Şi Isus l-a atins". Nici o murdărie nu e prea dezgustătoare pentru Mîntuitorul! Nici o mizerie nu e prea mare pentru El! Şi El Îşi pune mîna peste ea! Dacă aş fi pictor, mi-aş dori să pot picta mîinile lui Isus pe faţa distrusă, pe jumătate putrezită a leprosului. Acesta e Isus, minunea vremurilor! Şi dacă se află aici cineva de care nimeni nu vrea să ştie, atunci Isus îl atinge cu mîna şi-i spune: „Te-am salvat, trebuie să fii al Meu!" Şi dacă există vreunul care e chinuit de lepra murdăriei şi păcatului, atunci Isus îl atinge şi-i spune: „Fii curăţit!"

În Isus, întreaga dragoste a lui Dumnezeu vine la noi, în mizeria noastră, în păcatul nostru, în necurăţia noastră, în boala noastră! Isus e Cuvîntul lui Dumnezeu devenit Om! Şi mai spun oamenii: „De ce tace Dumnezeu?"! Oare n-a vorbit Dumnezeu destul de clar şi de minunat? Nu este aceasta vorbirea lui Dumnezeu?

Şi acest Isus e pus într-o zi pe cruce. În mîini şi în picioare I se bat cuie. Apoi El este ridicat pe ea. În jurul crucii este o mulţime gălăgioasă şi furioasă. Soldaţii romani îi trag pe oameni înapoi. Veniţi să stăm şi noi sub cruce! Priveşte-L pe Omul de pe Golgota!

„Cu răni şi spini pe frunte/ Isus a suferit,/
Pe muntele Golgota/ De oameni chinuit."

Uită-te la El! Întreabă-L: „De ce atîrni acolo?" Şi El îţi răspunde: „Pentru că eşti vinovat înaintea lui Dumnezeu. Fie îţi plăteşti vina în iad, fie o plătesc Eu acum pentru tine. Cineva trebuie s-o plătească! Eu vreau s-o fac pentru tine. Crede numai în Mine!"

Cînd, tînăr fiind, am înţeles că El e Mielul de jertfă, care poartă păcatul lumii - şi al meu, că aici îmi şterge Isus vina, mă împacă cu Dumnezeu, îmi plăteşte răscumpărarea ca să fiu al lui Dumnezeu, atunci mi-am pus inima sub cruce, şi am spus:

„Cui altcuiva să mă predau/ Şi viaţa-ntreagă să o-nchin/
Decît Acelui ce pe cruce/ Jertfitu-S-a în amar chin?"

Şi apoi Isus e pus în mormînt. La gura lui e prăvălită o piatră mare. Soldaţii romani îl străjuiesc. Iar cînd se crapă de ziuă în dimineaţa zilei a treia, se face o lumină ca şi cum în apropiere ar fi explodat o bombă atomică, astfel că soldaţii - şi aceştia erau bărbaţi, nu glumă - cad în leşin. Şi ultimul lucru pe care îl văd este ieşirea glorioasă din mormînt a acestui Isus!

Nu spun basme. Vă vorbesc pentru că ştiu că acest Isus a înviat dintre cei morţi. Acest Isus, care a murit pentru tine, trăieşte! Nu există nimeni pentru care să nu fi murit Isus. Şi acest Isus trăieşte şi te cheamă - ca ultim cuvînt al lui Dumnezeu! Iar întrebarea decisivă a vieţii tale este dacă Îl primeşti!

„De ce tace Dumnezeu?" Dumnezeu nu tace, prieteni. El vorbeşte doar. Cuvîntul Lui este: „Isus"! Şi asta înseamnă: Dragoste, har, îndurare!

În viaţa mea am trecut prin ceasuri îngrozitoare - în închisorile naziste şi în războiul cu bombe. Îmi aduc aminte de unul din cele mai groaznice ceasuri. Mi-a rămas strigătul de spaimă în gît cînd - în timpul unui atac cu bombe, am fost condus într-o curte. În jurul meu zăceau vreo 80 de cadavre care fuseseră dezgropate dintr-un buncăr bombardat. Desigur, văzusem asemenea imagini înfiorătoare pe cîmpurile de luptă din Primul război mondial. Dar, ce se vedea aici era şi mai îngrozitor. Aici nu zăceau doar soldaţi. Aici zăceau oameni bătrîni, femei stoarse de puteri şi copii cu trupuşoarele slabe. Copii! Ce aveau ei de a face cu acest război groaznic?! Şi pe cînd stăteam acolo printre aceste trupuri - singur în grozăvie, singur în liniştea de cavou, am strigat în inima mea: „O, Dumnezeule, unde eşti? De ce taci aşa?" Şi apoi mi-a venit dintr-odată în gînd Cuvîntul Bibliei: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu". Dumnezeu Însuşi a trebuit să-mi trimită acest gînd în disperarea mea. Şi dintr-odată în faţa mea stătea crucea de pe Golgota, pe care Dumnezeu Îl lasă pe Fiul Său să sîngereze - pentru noi!

Eu nu-L înţeleg pe Dumnezeu. Nu înţeleg de ce îngăduie atîtea. Dar există un semnal luminos, un semn, un monu-

ment, un far al dragostei Sale. Acesta e crucea lui Isus. „El, care n-a cruţat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va dărui, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" Aşa spune apostolul Pavel. Şi aşa este: Dacă găsesc pace cu Dumnezeu la crucea lui Isus, atunci nu mai am alte întrebări.

Cînd copiii mei au fost mici, n-au înţeles tot ce am făcut, dar erau încrezători că „tata ştie ce face!" Dacă găsesc pacea cu Dumnezeu la crucea lui Cristos, şi sînt un copil al lui Dumnezeu, atunci şi eu pot să mă încred în Tatăl ceresc: El ştie ce face. Atunci nu mai am întrebări. Totul depinde de faptul dacă accepţi şi primeşti acest ultim cuvînt al lui Dumnezeu - Isus!

Puteţi să mă mai ascultaţi încă cinci minute? Trebuie să vă mai spun încă ceva foarte important:

5. Tăcerea lui Dumnezeu poate să devină o chemare

Vedeţi: Se poate discuta ore în şir de ce îngăduie Dumnezeu asta sau aia, dar întrebarea devine totuşi de abia atunci cu adevărat actuală şi acută cînd se referă la cineva. Nu găsiţi? În tot întunericul groaznic al vieţii mele, m-am regăsit numai la crucea lui Isus.

Deunăzi îmi spunea o tînără fată deznădăjduită: „Nu pot să mai trăiesc!" Nu ştiu în ce situaţie te afli tu, dar pentru întunericul din viaţa ta aş vrea să-ţi spun: „Nu trebuie să întrebăm: De ce? De ce? De ce?, ci trebuie să întrebăm: Spre ce?" Aici aş vrea să spun în încheiere o istorioară.

Cînd în urmă cu cîteva decenii am devenit pastor într-o parohie de mineri, s-a întîmplat ceva groaznic. Într-o zi, am auzit despre un miner care a suferit un accident în mină. Îi căzuse o piatră pe şira spinării. Şi acum el era paralizat, fără vreo nădejde de însănătoşire. Groaznic! Ei, şi iată că îl vizitez, dar vizita aceasta a fost cea mai teribilă pe care am făcut-o vreodată. Baraca era plină cu mineri. Pe masă stăteau sticlele de rachiu. Paralizatul zăcea în scaunul lui pe rotile. Cînd intru înăuntru, se aude un răcnet: „Hei, popă, afară cu tine! Unde era Dumnezeul tău, cînd mi-a căzut piatra pe spate? De ce tace Dumnezeu?" Şi apoi au început înjurăturile. Era ca în iad. N-am putut spune nici un cuvînt şi am ieşit afară. Aveam cîţiva prieteni dintre minerii din parohia

mea, cărora le-am povestit seara următoare despre vizita mea. O săptămînă mai tîrziu, tocmai cînd vroiam să încep „ora bărbaţilor", la uşă s-a auzit gălăgie mare şi apoi a fost dus înăuntru căruciorul paralizatului. Prietenii dintre mineri l-au ridicat pur şi simplu şi l-au adus în cercul nostru de bărbaţi. Nu ştiu dacă l-au întrebat, dar probabil că nu. Aşa că acum stătea în faţa mea. Apoi am vorbit despre cuvîntul: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea" - nu că ne-a făcut să fim prosperi - ci „că a dat pe singurul Său Fiu". Am vorbit despre Isus, despre ultimul cuvînt al lui Dumnezeu, pe care trebuie să-l auzim, şi am continuat: „Pentru ca oricine crede în El să nu piară". Şi omul asculta! Pentru prima oară auzea despre Isus! Şi dintr-odată a văzut lumina. Pe scurt, după trei luni a devenit o proprietate a acestui Domn Isus. Nu pot să vă spun cum s-a înnoit totul. Locuinţa lui s-a curăţit. Unde mai înainte se auzeau numai blesteme, acum răsunau cîntări despre Isus. Vechii prieteni au plecat, dar în locul lor au venit alţii noi. Au dispărut sticlele cu rachiu, şi-n locul lor pe masă stătea Biblia. Soţia şi copiii au reînviat. Puţin înainte de moarte l-am vizitat încă o dată. Îmi e de neuitat. El avea un nume frumos: „Amsel" (mierlă). N-o să mi-o ia în nume de rău că îi spun chiar pe nume, căci acum este în veşnicie. „Amsel", întreb eu, „cum îţi merge?" „Ah" spune el, „de cînd viaţa mea aparţine lui Isus, de cînd am iertarea păcatelor mele, de cînd sînt copilul lui Dumnezeu, în casa mea este" - s-a gîndit cîteva clipe, apoi a continuat - „în fiecare zi ca în ajun de Crăciun". Frumos exprimat de un miner, nu-i aşa? Şi apoi a spus ceva ce nu pot să uit: „Busch! O să mor curînd, simt asta". Ne tutuiam, pentru că deveniserăm prieteni aşa de buni. „Şi atunci o să intru pe poartă şi o să stau înaintea lui Dumnezeu. Îmi este foarte clar: Cu moartea nu s-a terminat totul! Şi cînd voi sta în veşnicie înaintea tronului lui Dumnezeu, atunci mă voi arunca cu faţa la pămînt, şi Îi voi mulţumi că mi-a rupt şira spinării". „Amsel", îl întrerup eu şocat, „cum poţi să spui aşa?" Şi atunci el răspunde: „Ştiu ce spun. Vezi, dacă nu s-ar fi întîmplat asta, dacă Dumnezeu m-ar fi lăsat să alerg mai departe în nelegiuire, atunci aş fi mers drept în iad, în osînda veşnică. Atunci a trebuit Dumnezeu în dragostea Sa salvatoare să acţioneze aşa de dur şi să-mi rupă şi-

ra spinării, ca să-L pot găsi pe Fiul Său, pe Isus. Prin El am devenit un copil fericit al lui Dumnezeu. Şi de aceea vreau să-I mulţumesc pentru aceasta!" Apoi a urmat o propoziţie care mi-a rămas neşters întipărită în minte: „E mai bine să fii paralizat, să aparţii lui Isus şi să fii un copil al lui Dumnezeu, decît să sari în iad cu două picioare sănătoase!" Atunci i-am răspuns: „Dragul meu Amsel! Vezi tu, Dumnezeu ţi-a trimis ceva extrem de greu. La început ai fost nemulţumit: ‚Unde a fost Dumnezeu? De ce tace Dumnezeu?' Şi acum ai înţeles ce ţi-a trimis Dumnezeu: El a vrut să te atragă spre Isus, ca Isus să te poată atrage la Dumnezeu!"

Vedeţi, n-ar trebui să întrebăm: „De ce?", ci mai degrabă: „Spre ce?" Şi aici aş vrea să vă spun: Cred că tot greul din viaţa noastră are rostul ca Dumnezeu să ne poată atrage la Sine Însuşi prin Isus! Cu atîta plăcere cînt versetul:

„Atrage-mă, o, Tată, către Fiul,
Ca şi Fiul să m-atragă spre Tine;
Duhul Tău să locuiască în inima mea,
Iar mintea şi gîndul meu să ştie
Că am gustat şi am simţit pacea Ta,
De aceea-Ţi cînt şi joc în inimă".
Aş dori să-l cîntaţi şi voi rugîndu-vă!

Dreptul nostru la dragoste

Am formulat această temă şi altfel: Poate dragostea să fie păcat? E vorba de problema sexualităţii, care ne preocupă puternic pe noi toţi. Daţi-mi voie să intru imediat în subiect. Am să vă spun în privinţa aceasta lucruri serioase şi importante.

1. Suferinţă fără margini

O stare de lucruri foarte ciudată în epoca noastră este faptul că oamenii niciodată n-au fost mai singuri ca noi astăzi, cu toate că zilnic ne izbim unii de alţii. Şi totuşi - deşi stăm presaţi ca sardinele unii de alţii, n-am fost niciodată aşa de singuri ca astăzi.

Un tînăr de 16 ani mi-a zis într-o zi: „N-am pe nimeni pe lume!" „Nu vorbi asemenea prostii! Îl ai pe tatăl tău!" îi

răspund eu. „A, babacul" a răspuns el. „El vine acasă la ora cinci după-amiază, înjură un pic, mănîncă ceva şi apoi pleacă iarăşi". „Iar mama ta?" „Ah, ea are de lucru pînă peste cap, şi n-are timp de mine!" „Dar colegii tăi de lucru?" „Aceştia sînt colegi, nimic mai mult! Nu, n-am pe nimeni căruia să mă pot descărca!" Asta mi-o spunea un băiat de 16 ani! Dar singurătatea aceasta nu se întîlneşte numai la tineri. Soţiile trăiesc adesea singure lîngă soţul lor, şi invers. Bărbatul nici nu bănuieşte ce gînduri o frămîntă pe soţia lui, şi invers. Şi asta se numeşte căsătorie! Astfel, sfîrşim toţi prin a trăi ca nişte singuratici!

Cînd filozofii din zilele noastre vorbesc despre singurătatea oamenilor de azi, atunci găsesc urechi deschise. Omul strigă pur şi simplu după salvare de singurătate. Şi vedeţi: Acest dor după salvare de singurătate se leagă de forţa cea mai mare care există în viaţa noastră, anume de instinctul sexual. Şi atunci eşti gata să dai la o parte toate obstacolele: Băiatul de 15 ani caută o prietenă care să-l scape de singurătate. Bărbatul căsătorit, care trăieşte lîngă soţia lui şi se simte singur, pleacă cu secretara, sperînd că ea îl va putea scăpa de singurătate. Tînărul student, unul din cei 11000 sau 20000 de studenţi dintr-o universitate, simţindu-se de fapt îngrozitor de singur, se asociază cu o studentă la fel de singură ca şi el. Dorul după scăpare de singurătate se leagă de puternicul instinct din viaţă, instinctul sexual, şi aşa se face astăzi că trăim într-o lume incredibil de puternic sexualizată. Şi faptul că omul caută salvare din singurătate pe tărîm sexual dă apă la moara multor oameni de afaceri: producători de film şi scriitori de romane de pildă. Iar acum se spune: Nici un film fără cel puţin o scenă de dragoste la pat, nici o carte fără cel puţin un adulter!

Cînd observi faptele şi gesturile oamenilor din jurul tău, cînd îi vezi flirtînd, făcîndu-şi curte, sărutîndu-se, îmbrăţişîndu-se, ai impresia că sînt fericiţi. O fată tînără îmi spunea: „Domnule pastor, noi avem astăzi valori diferite de cele ale bunicilor noştri. Avem o nouă morală, o nouă etică!" Auzind aceasta aş fi aproape ispitit să-mi scot pălăria - dac-aş avea una - şi să răspund: „Tot respectul!" Dar cînd ai fost aşa multă vreme pastor de oraş mare ca şi mine, atunci nu mai crezi în marile cuvinte. Ştiu din experienţă că toate

frazele acestea frumoase nu sînt decît o faţadă în spatele căreia se ascunde o suferinţă, o mizerie fără margini: tineri care au legături îndoielnice şi nu ajung să-şi rezolve problemele, cupluri care încearcă să pară că totul e în ordine sau care se despart: o suferinţă fără margini! Şi despre această suferinţă ştim toţi. Nu vorbesc despre alţii, ci despre noi înşine. Cu ani în urmă am ţinut o conferinţă într-un orăşel din Lipperland cu o temă asemănătoare, numai pentru tineri. Cînd am intrat în sală mă gîndeam: „Ăsta-i iadul!" Băieţi, fete, fum de ţigară! Cîţiva din băieţi aveau în mînă sticle de rachiu. Unele fete şedeau pe genunchii băieţilor. „Aici trebuie să vorbesc eu?! O să am nevoie de curaj, nu glumă!" Şi apoi am început cu propoziţia: „În domeniul sexual există o suferinţă copleşitoare!" S-ar fi zis că, în clipa aceea, s-au tras în sus toate jaluzelele. Revăd încă pe un băiat cum a dat-o repede jos pe fata pe care o ţinea pe genunchi. El fusese atins. Deodată s-a făcut o tăcere înmormîntală, şi nu m-am putut abţine să nu gîndesc: „La prima vedere ai fi zis că toţi nu simţeau decît bucurie, dar s-a dovedit că aveam dreptate: în domeniul sexual, există o suferinţă fără margini!

2. În ce constă suferinţa?

Şi vedeţi: Această suferinţă, mizerie provine din aceea că noi nu mai ştim ce e bine şi ce e rău. Noi spunem: „Astăzi avem concepţii noi în acest domeniu!" Dar să nu uităm că păcatul este o realitate! Iar cînd păcătuiesc mi se pune o povară pe conştiinţă. Aceasta e realitatea. Aşa ia naştere suferinţa, deoarece omul nu mai ştie de fapt ce e bine şi ce e rău. Daţi-mi voie să vă întreb direct: Raporturile sexuale dinaintea căsătoriei sînt bune, sau rele? Adulterul într-o căsătorie care merge prost este o necesitate, sau e ceva rău? Lesbianismul, dragostea pe care o fac fetele între ele este păcat, sau nu? Homosexualitatea, prin care un bărbat face lucruri urîte cu un bărbat sau cu băieţi, e rea, sau nu? E bine sau nu să te masturbezi? Sau să ceri divorţul? Ce este de fapt rău şi ce este bine? Aici apare suferinţa. Mii de romane ne fac să credem că acest domeniu nu are de a face cu binele şi cu răul, şi că de aceea această întrebare nici nu se pune. Bineînţeles, dacă nu te porţi colegialiceşte, e rău, dar acest domeniu

nu are de a face cu binele şi cu răul! Luaţi filmele moderne: la început un sărut, apoi cad perdelele, şi în spatele lor se văd umbre înlănţuindu-se. Acest fel de scenă face parte pur şi simplu din film. Şi nu trebuie să cauţi să vezi în ea bine sau rău. Oare aşa este? Ce e bine şi ce e rău? Îmi amintesc cum, tînăr fiind, m-am trezit la realitate şi m-a chinuit întrebarea: „Ce este îngăduit şi ce nu?"

Ca să pot răspunde corect la această întrebare, trebuie să pun mai întîi o altă întrebare: „Cine hotărăşte de fapt ce e bine şi ce e rău?" Într-o zi a venit să mă vadă o pereche: ea cu ochii puternic fardaţi, el un tip cam instabil cu degetele îngălbenite de nicotină. Spun: „Ei, ce s-a întîmplat cu voi se vede de la o poştă!" Atunci fata îmi explică: „Nu e nimic de felul acesta, domnule pastor, nu e nimic!" Eu am răspuns: „O clipă! Cine are de fapt ceva de zis dacă e ceva de felul acesta, sau nu?" Da, cine spune de fapt ce e bine şi ce e rău? Biserica? Nu! Nu m-aş supune verdictului ei. Cînd eram tînăr, nu vroiam cu nici un preţ să recunosc autoritatea pastorilor asupra vieţii mele. Acum, eu însumi am devenit unul din aceştia. Cine are dreptul să spună ce e bine şi ce e rău? Tuşa Amalia? Sau propria mea conştiinţă? „Eu fac ce-mi dictează un glas lăuntric!" Hm! Hm! Cine are de fapt dreptul să spună ce e bine şi ce e rău?

Vedeţi: am ajuns acum la un punct extrem de important. Dacă există un Dumnezeu viu care e Stăpînul lumii, atunci El are de zis ce e bine şi ce e rău! Dacă nu există nici un Dumnezeu, atunci faceţi ce vreţi! Nici eu nu văd deloc de ce trebuie cineva să fie cuminte din pricina tuşei Amalia! Dar în faţa acestei probleme fiecare trebuie să-şi pună întrebarea: „Există un Dumnezeu, sau nu?" Cunosc oameni care trăiesc într-o dezordine morală groaznică, dar care spun: „Şi eu cred în ‚Dumnezeu drăguţul'!" Ce prostie! Dacă există Dumnezeu, are un cuvînt de spus şi în domeniul sexual. Trebuie să vă hotărîţi: Puteţi să-L ştergeţi pe Dumnezeu din viaţa voastră. Dar atunci veţi muri în funcţie de alegerea voastră! Să nu vă închipuiţi că puteţi spune pînă la 45 de ani: „Eu pot trăi fără Dumnezeu!" şi pe urmă cu vîrsta să deveniţi pioşi. Asta nu merge! „Căutaţi pe Domnul cîtă vreme se poate găsi!" se spune în Biblie, şi nu: „cînd vă convine"! Repet: Dacă nu există Dumnezeu, faceţi cum vă pla-

ce. Dar dacă El există, El trebuie să vă spună ce e bine şi ce e rău. Nu găsiţi că e logic?

Şi acum vă spun: Dumnezeu există cu-adevărat! Şi dacă mă întrebaţi de unde ştiu asta cu atîta siguranţă, vă răspund: „Pentru că El S-a revelat în Isus Cristos!" Aş vrea să vă pot băga aceasta în cap. De cînd a venit Isus, orice indiferenţă faţă de Dumnezeu sau negare a Lui e neştiinţă sau rea-voinţă! Dumnezeu există! Şi pentru că El există, are El de zis ce e bine şi ce e rău! Voi puteţi să-L ştergeţi din viaţa voastră! Voi puteţi spune: „Noi avem alte principii morale!" Dar vă garantez că într-o zi va trebui să daţi socoteală lui Dumnezeu de viaţa voastră!

De fapt, e o mare eliberare să ştii că Dumnezeu are de zis ce e bine şi ce e rău. Iar în Cuvîntul Său, în Biblie, El ne-a spus aceasta clar şi lămurit. Un om m-a întrebat odată foarte mirat: „Vorbeşte Biblia şi despre lucrurile acestea?" Atunci i-am răspuns: „Da, vorbeşte. Dumnezeu dă indicaţii foarte clare despre ce e bine şi ce e rău în domeniul sexualităţii!"

M-aţi înţeles? Trebuie deci să ne întrebăm: „Ce spune de fapt Dumnezeu despre acest domeniu?" Vreau acum să extrag din Biblie chintesenţa.

3. Ce spune Dumnezeu?

a) Dumnezeu aprobă sexualitatea

Există o poezie de Tucholsky în care el spune cam aşa: „De la curea în sus sînt creştin; sub curea sînt păgîn". Asta-i absurd! Biblia spune: „Dumnezeu l-a făcut pe om; bărbat şi femeie i-a făcut". Şi Dumnezeu ne-a creat şi cu sexualitatea noastră! Pot să vorbesc deschis despre aceasta. Nu este un domeniu tabu. Dumnezeu m-a creat ca bărbat - şi pe voi bărbaţilor la fel. Să fim deci bărbaţi - şi nu paiaţe! Iar Dumnezeu v-a creat şi pe voi ca femei. Fiţi deci femei! Încercarea disperată a unor femei de a fi ca bărbaţii sau invers, e maladivă.

Înţelegeţi deci: Fiţi femei adevărate! Fiţi bărbaţi adevăraţi! „Dumnezeu l-a făcut pe om; bărbat şi femeie i-a făcut!", şi nu un al treilea sex. Dumnezeu aprobă sexualitatea noastră. Trebuie s-o ştiu. În acest domeniu nu trebuie refulat nimic. Toată tensiunea care provine din faptul că sînt bărbat sau femeie aparţine creaţiei.

Dar noi sîntem o creaţie decăzută. Lumea nu mai este ce-a fost cînd a ieşit din mîinile lui Dumnezeu. De aceea, tocmai acest domeniu aşa de important şi delicat e deosebit de ameninţat. De aceea a ocrotit Dumnezeu acest domeniu.

b) Dumnezeu ocroteşte sexualitatea prin căsătorie

Dumnezeu aprobă sexualitatea şi o apără prin căsătorie! Aceasta nu este un contract social, ci o instituţie a lui Dumnezeu.

Un psihiatru american, care a scris o carte groasă despre acest domeniu şi care nu e creştin, afirmă: „Nimic n-a fost vreodată scris cu privire la acest subiect care să egaleze în profunzime ceea ce se citeşte în Biblie: ‚Dumnezeu a făcut pe om... El i-a făcut bărbat şi femeie'" Şi el continuă: „Eu nu sînt creştin, dar în calitate de psihiatru spun că exact ceea ce ne trebuie este căsătoria". Aceasta cu condiţia să fie fidelitate în căsătorie, şi nu şapte, opt, nouă sau zece „căsătorii" ca la stelele Hollywood-ului! Că aceste „căsătorii" ne sînt prezentate ca un ideal este încă una din nebuniile epocii noastre şi arată adînca noastră neputinţă. Dumnezeu a instituit căsătoria, dar o căsătorie bazată pe dragoste şi pe fidelitate.

Şi acum, aş vrea să vă vorbesc puţin despre căsătorie. Doamnelor, pentru a putea fi soţii bune, nu ajunge să faceţi soţilor mîncare bună sau să le coaseţi nasturii. Domnilor, să nu credeţi că, dacă aţi dat soţiilor voastre banii pentru menaj, nu trebuie să vă mai ocupaţi de ele. După planul lui Dumnezeu, trebuie să fie izbăvire de singurătate! Este aşa căsătoria voastră, voi toţi cei căsătoriţi? Poate că ar trebui să aveţi o discuţie împreună şi să spuneţi: „Unde am ajuns noi de fapt? Căsătoria noastră trebuia să fie o salvare din singurătate!" „Nu este bine", spune Dumnezeu la început, „ca omul să fie singur. Am să-i fac un ajutor potrivit". Înţelegeţi? O scăpare de singurătate!

Vreau să vă povestesc aici o istorioară drăguţă în legătură cu aceasta: Cînd am fost copil, a trebuit ca eu şi sora mea să mergem la Stuttgart la o nuntă a unor rudenii. Era prima nuntă la care luam parte, şi totul era aşa de interesant. Am plecat cu caleaşca la biserică, apoi la hotel a avut loc o masă mare. Pe lista de meniu, chiar la sfîrşit, se putea citi: bombă

îngheţată. Dar dura la nesfîrşit, pentru că un unchi după altul se ridica să ţină un discurs. Acestea erau pentru noi foarte plictisitoare. Şi totuşi, una din aceste vorbiri mi-a rămas neuitată. Se ridicase unul din unchi care vroia să fie glumeţ şi care a spus: „Dragii mei! Se spune că în cer ar exista două scaune destinate unor soţi care nu au regretat niciodată că s-au căsătorit". Şi apoi a urmat: „Dar scaunele au rămas goale pînă în ziua de azi!" În clipa aceea a fost întrerupt. Pe deasupra capetelor tuturor invitaţilor, tatăl meu a strigat la mama mea care se afla în celălalt capăt al mesei: „Mămico, scaunele acelea sînt pentru noi!" Eu eram foarte tînăr şi nu am înţeles sensul adînc al acestor vorbe. Dar o bucurie imensă mi-a inundat inima, pentru că resimţeam căldura minunată a unui cămin ca al nostru. Este căsătoria voastră aşa? Aşa a dorit-o Dumnezeu pentru voi!

La căsătoria noastră, un coleg mai în vîrstă ne-a adresat la masă nişte cuvinte foarte emoţionante, bazate pe textul din Geneza: „Îi voi face un ajutor potrivit". Iată ce a zis: „Nu o stăpînă care să-l ţină sub papuc, nu o roabă care să-i stea supusă la picioare, nu un obiect pe care să-l poţi pune la o parte ca ceva fără importanţă, ci un ajutor care să-l înconjoare cu dragostea ei". Ah, mi-ar fi plăcut, dacă aş fi putut şi aş fi avut timp, să vă cînt o cîntare măreaţă de laudă despre căsătorie!

Am fost adînc impresionat cum a privit-o tatăl meu pe mama la nunta lor de argint şi a spus: „În timpul celor 25 de ani, cu fiecare zi mi-ai devenit tot mai dragă!" Atunci m-am gîndit la toate căsătoriile în care vreme de 25 de ani s-a răcit treptat totul. Groaznic! Sînt mulţi soţi care ar trebui să zică partenerului lor: „Cred c-ar trebui să facem un nou început!" Lucrul e cu putinţă, credeţi-mă!

Şi acum al treilea gînd: Există mulţi tineri care spun: „Eu încă nu am intenţia să mă căsătoresc. Ce ziceţi? Putem să facem tot ce vrem?" Acestor tineri le spun:

c) Dumnezeu vrea o tinereţe curată

Ştiu că aceasta pare ridicol în vremea noastră. Dar credeţi că Dumnezeu Se uită după modă? Nu eu spun aceasta, ci Cuvîntul lui Dumnezeu! Şi vedeţi, Biblia are un gînd spectaculos.

Aş dori să vă argumentez puţin. Există în Biblie istoria unui tînăr care se numea Isaac. Într-o zi tatăl lui trimite pe cineva să-i caute o soţie. Şi Isaac iese pe cîmp şi se roagă, deoarece e convins că Dumnezeu este Cel care îi va găsi o soţie. Şi acestei soţii, pe care el încă n-o cunoaşte, el îi rămîne credincios. Voi tinerilor, care încă nu vă gîndiţi la căsătorie, să fiţi convinşi de faptul că, la timpul potrivit, Dumnezeu vă va da fata potrivită. Şi acestei fete trebuie să-i fiţi de acum credincioşi! Sau invers: voi fetelor, rămîneţi credincioase celui pe care nu-l cunoaşteţi încă! Acesta este gîndul Bibliei. Dumnezeu vrea o tinereţe curată!

Un psihiatru mi-a spus într-o zi: „Sînt convins că o fată nu poate iubi decît o singură dată. Ea nu-şi dă inima decît unui singur bărbat. Dacă ea a avut şapte flirturi, atunci e stricată pentru căsătorie. Ea se mărită cu al şaptelea, dar se va gîndi totdeauna la primul pe care l-a iubit". Atunci i-am răspuns: „Interesant! Prin studiul psihiatriei aţi ajuns la aceleaşi concluzii ca şi Cuvîntul lui Dumnezeu!"

Trebuie deci să vă spun cu toată claritatea că raporturile sexuale dinaintea căsătoriei, lesbianismul, homosexualitatea, adulterul, divorţul sînt păcate pentru care va trebui cîndva să răspundeţi înaintea lui Dumnezeu cel Sfînt!

De fapt, aş putea să mă opresc aici. Ştiu că mi-a fost de mare ajutor ca tînăr cînd am înţeles care e voia lui Dumnezeu şi că El e singurul care trebuie să-Şi dea verdictul în problema aceasta. Dar mi s-ar părea crud din partea mea să mă opresc aici şi să nu trec la alt punct care îmi pare foarte important.

4. Cum să ieşim din pericol?

În Biblie există o istorie minunată şi tulburătoare totodată. Isus, Fiul Dumnezeului celui viu, e înconjurat de mulţime. Deodată, se aude o zarvă mare. Oamenii fac loc. Şi iată că o ceată de preoţi şi gură-cască tîrăsc o femeie tînără şi drăguţă spre El. Nu mi-e greu să mi-o închipui, stînd în faţa mea, cu hainele pe jumătate rupte. Ei o aduc înaintea lui Isus şi strigă: „Doamne Isuse! Am surprins pe femeia aceasta în flagrant delict de adulter. Legea lui Dumnezeu spune că acest păcat merită moartea. Tu totdeauna eşti foarte milos, dar împotriva Legii lui Dumnezeu nu vei putea spune

nimic. Am vrea să auzim de la Tine că femeia aceasta trebuie omorîtă cu pietre!" Atunci Isus Se uită la această femeie tînără şi răspunde: „Da, Dumnezeu ia lucrul acesta foarte în serios. După voia lui Dumnezeu, ea e vinovată de pedeapsa cu moartea". Deja se văd feţele luminîndu-se. Unii chiar încep să adune pietre, căci adulterele se pedepseau prin omorîre cu pietre. Dar Isus continuă: „O clipă încă! Acela dintre voi care este absolut fără păcat - în gînduri, cuvinte şi fapte, să arunce prima piatră". Apoi Isus Se apleacă şi scrie ceva pe pămînt. Mi-ar place mult să ştiu ce a scris, dar Biblia nu spune. După un lung răstimp, Isus se ridică - şi locul e gol. Toţi plecaseră - numai femeia stă încă acolo. În Biblie se spune: „Fiind mustraţi de conştiinţa lor, au ieşit afară unul cîte unul".

Şi acum vă întreb pe voi toţi: „Aţi fi putut arunca prima piatră în această femeie pentru că în acest domeniu sînteţi complet curaţi în gînduri, cuvinte şi fapte? Aţi fi putut arunca prima piatră? Nici unul?! Atunci înseamnă că aici sîntem o adunare de păcătoşi, da, aşa sîntem cu-adevărat.

Vedeţi, oamenii aceştia au făcut o mare greşeală. „Fiind mustraţi în conştiinţa lor, au ieşit afară unul cîte unul". Ei ar fi trebuit să facă invers. Ar fi trebuit să spună: „Doamne Isuse! Noi trebuie să ne aşezăm lîngă femeie. Pe ea n-ai condamnat-o. Ai milă şi de noi!" Nu cunosc pe nimeni altcineva în afară de Isus care să ne poată izbăvi de suferinţa sexuală critică din vremea noastră. Şi afirm asta pentru că eu însumi am beneficiat de ajutorul Său. Cînd vorbesc despre Isus, atunci nu spun teorii. El a fost viaţa vieţii mele, precum o este şi astăzi. Un pastor nu este neutru, e doar un om ca ceilalţi. El are nevoie de Mîntuitorul la fel ca şi voi. Şi eu am experimentat ce Salvator este Isus, şi asta în două moduri:

a) Isus iartă vina.

Nici un preot, nici un pastor, nici chiar îngerii nu pot să ierte păcatele. Primul gînd murdar pe care l-ai avut şi toate căderile care au urmat sînt greşeli ireparabile care te vor însoţi în veşnicie pînă în faţa judecăţii lui Dumnezeu - dacă nu-L afli mai înainte pe Isus, dacă nu-I mărturiseşti păcatele şi nu ţi le iartă. Isus e singurul care poate să ne ierte vina.

Așează-te în duh înaintea crucii lui Cristos și spune-I: „Eu pun aici toate păcatele mele din tinerețe înaintea Ta. Îți mărturisesc toate legăturile mele tulburi, și nu vreau să-Ți ascund nimic". Apoi ridică-ți privirea spre cruce și repetă cuvintele cîntării:

„Pentru mine a curs, sîngele sfînt/ O cred și o apuc/
Curăță paguba/ Căci Cristos a murit în locul meu".

Moartea Lui biruitoare mă face liber prin credință. Auziți: „Sîngele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat". Ce cuvînt eliberator!

La 17 ani am fost soldat, și la cazarmă se făcea totul pentru a-mi murdări duhul. Dar, într-o zi, ochii mei s-au deschis, și gîndindu-mă la toate aceste murdării, am strigat: „Cine mă va elibera de tinerețea mea pierdută?" Atunci am înțeles că Isus lichidează trecutul meu, că El îmi iartă vina, și atunci m-am întors la El. Și astăzi n-aș mai vrea să trăiesc fără El.

Am vorbit odată despre aceasta într-o mare adunare din Düsseldorf, și anume că Isus, iertîndu-ne păcatele, lichidează trecutul nostru. La sfîrșitul adunării, pe cînd lumea ieșea afară, am văzut cum un bărbat înalt și distins încerca să treacă prin mulțimea care ieșea și să ajungă în față la mine. Cînd a reușit, m-a întrebat, foarte tulburat: „Este adevărat ce-ați zis, că există o iertare a păcatelor?" „Da", am răspuns eu, „Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Din asta trăiesc zilnic". Atunci el a zis: „Eu sînt psihiatru. Vedeți, la mine vin mulți oameni cu boli sufletești. Ei au complexe, dar nu știu de ce boală suferă. Cel mai adesea e vorba de greșeli vechi, de care nu pot sau nu vor să-și mai amintească. Trebuie să petrec ore în șir cu ei, ca să încerc să scot din adîncimile trecutului la suprafață aceste vechi istorii, din subconștient în conștient. Totuși, aici încetează puterea mea. E posibil să pot aduce la lumină vechea greșeală, minciună, ceartă, necurăție. Dar adesea m-am gîndit cu deznădejde: ‚De-aș putea șterge vina!' Din cauza aceasta vă întreb, domnule pastor Busch, există într-adevăr cineva care poate să ne scape de vina noastră? Este adevărat, sau nu?" Atunci i-am confirmat încă o dată plin de bucurie: „Mulțumesc lui Dumnezeu! Da!" Și mi-am dat seama ce mesaj nemaiauzit și măreț avem noi în Noul Testament: Isus ne iartă păcatele!

Şi apoi:

b) Isus dezleagă legături.

Am zis într-o zi unei tinere secretare foarte drăguţe: „Domnişoară, mergeţi în iad! Legătura cu şeful dvs. e îngrozitoare! Nu-l faceţi nenorocit pe omul acesta şi pe familia lui!" Atunci ea mi-a răspuns: „Nu pot s-o rup, căci îl iubesc". „Da", i-am răspuns, „totuşi omul are soţie şi copii. Sînteţi crudă!" Şi ea a spus din nou: „Totuşi nu pot să mă despart de el!" Atunci am simţit cît se chinuia ea însăşi la gîndul acestei legături, pe care însă n-o putea rupe. Şi am fost fericit că i-am putut spune: „Vedeţi, este adevărat că noi înşine nu putem rupe legăturile păcatului, dar în Biblie scrie: ‚Pe cine îl eliberează Fiul lui Dumnezeu, este cu adevărat liber'. Faceţi apel la Isus! El poate să rupă şi acest gen de legături tulburi!"

Există un verset de cîntare pe care îmi place mult să-l cînt: „Isus a venit, lanţuri se frîng/ Cătuşele morţii-n două se rup"/ - Ca pastor în oraşe mari am asistat cum lanţurile morţii s-au rupt în două! - „Căci Salvatorul de-acum e aici,/ Pe păcătoşi Îi aduce din păcat şi ocară/ În gloria ce fi-va în veci de veci./ Isus a venit, lanţuri se frîng".

Este clar că în toate suferinţele, frustrările şi legăturile noastre sexuale, tineri şi bătrîni, avem nevoie de Mîntuitorul. Se poate proba această minunată şi foarte reală eliberare pe care o dă Isus! Fă experienţa! Tu ai nevoie de un Mîntuitor, altfel toată viaţa ta va fi de plîns.

5. Lumea este însetată după „agape"

Trebuie să mai adaug încă ceva. Există multe fete care spun: „Am ajuns la vîrsta de 40 de ani, şi nimeni nu ne-a luat în căsătorie. Ce să facem?"

Vedeţi: Eu sînt un pacifist sută la sută - şi de fapt am devenit aşa văzînd suferinţa unor asemenea fete. În al doilea război mondial au căzut cinci milioane de tineri germani. Asta înseamnă că la cinci milioane de fete li s-a refuzat cea mai mare dorinţă a vieţii lor de a face fericit un bărbat, că cinci milioane de fete din ţara noastră au trebuit să meargă singure pe drumul vieţii lor. Mai am nevoie de argumente împotriva războiului? Încercaţi să vă imaginaţi ce înseamnă pentru poporul nostru suferinţa tăcută a acestor cinci

milioane de fete! Bărbaţii pe care vroiau ele să-i facă fericiţi zac pe cîmpurile de luptă! Unor asemenea fete aş vrea să le spun: Pentru dragostea lui Dumnezeu, nu furaţi acum prin păcat ceea ce v-a scăpat! Nu tulburaţi pacea căsătoriilor! În sînul poporului nostru este o primejdie şi o ispită din ce în ce mai mare. „Da, dar noi ce să facem?" întreabă ele. Iar eu le răspund: „Dacă aşa e situaţia voastră, acceptaţi-o. Nu e neapărat o catastrofă că nu te căsătoreşti!"

Biblia povesteşte de o femeie necăsătorită pe nume Tabita. Ea trăia în oraşul Iope, Iaffa de azi. La moartea ei, apostolul Petru se afla tocmai prin împrejurimi, şi a fost chemat. Cînd a intrat în camera mortuară, i s-a tăiat răsuflarea. Cu siguranţă că-şi zisese: „O s-o găsesc singură, întinsă pe pat". Dar odaia era plină de lume. O văduvă care se afla acolo i-a zis: „Haina asta mi-a cusut-o Tabita!" Iar un orb i-a povestit: „Eram aşa de singur! În toate duminicile după-amiază, Tabita venea să-mi citească de la ora 3 la 4. Era cel mai frumos ceas din săptămînă". Erau acolo şi copii care spuneau: „Cînd ne întorceam de la şcoală, găseam cheia sub ştergătoare. Nimeni nu se ocupa de noi. Pînă în ziua cînd a venit Tabita care a avut grijă de noi!" Petru a înţeles. „Tabita aceasta a avut o viaţă mult mai bogată decît unele femei măritate, care cu timpul au devenit înăcrite stînd lîngă un soţ plictisitor!"

În germană avem un singur cuvînt pentru dragoste. În greacă există două. Or, Noul Testament a fost scris în greacă. Dragostea despre care am vorbit la început este exprimată de cuvîntul grec „eros"; de acolo vine cuvîntul erotism. Dar celălalt cuvînt care se traduce prin dragoste, „agape", desemnează dragostea lui Dumnezeu, pe care eu o pot transmite altora.

Voi fete tinere, care nu v-aţi putut căsători, acceptaţi-vă situaţia - şi umpleţi-vă viaţa cu „agape". Lumea e însetată după acest fel de dragoste.

Îmi daţi voie să vă mai repet odată? Dumnezeu decide ceea ce este bine şi ceea ce este rău. Ori, Dumnezeu cere curăţie la tineri şi fidelitate în căsătorie. Iar dacă drumul nu duce la căsătorie, el trebuie acceptat aşa cum este.

6. Dragostea la care nu avem nici un drept

În încheiere, aş vrea să vă vorbesc din nou despre Isus. Tema mea s-a numit: „Dreptul nostru la dragoste". Există o dragoste la care nu avem nici un drept, care ne-a fost dată în mod gratuit. Şi aceasta e dragostea lui Isus Cristos. Noi sîntem păcătoşi, şi avem nevoie de un Salvator. Aş vrea să împărtăşesc cu voi o experienţă personală: Mă aflam pe vremea celui de al treilea Reich din nou în închisoare - din pricina credinţei mele. Duhovnicul închisorii mă vizitase şi-mi spusese: „Aveţi puţine şanse să scăpaţi". Apoi plecase. Şi eu am rămas iarăşi singur în celulă. Aceasta era foarte strîmtă. Doar sus de tot era o crăpătură îngustă care lăsa să treacă puţină lumină. Era frig, şi eu eram îngheţat. Ah, toată atmosfera în care ajunsesem era îngrozitor de rece. Mi-era dor de soţia mea, de copiii mei, de slujba mea, de tinerii mei - căci eram pastor de tineri. Şi stăteam acolo, fără cea mai mică nădejde de a ieşi viu. Cînd a venit seara, am fost cuprins de o deznădejde adîncă. Nu ştiu dacă cunoaşteţi acest sentiment. Dar chiar în clipa aceea - nu pot să vă dau decît mărturia mea, a intrat Domnul Isus în celula mea! El este viu şi poate trece prin uşi ferecate. Aşa a şi făcut şi mi-a pus înaintea ochilor moartea Sa pe cruce, moarte din pricina păcatelor mele. El mi-a şoptit la ureche: „Eu sînt Păstorul cel Bun. Păstorul cel Bun Îşi dă viaţa pentru oile Lui". În clipa aceea m-am simţit umplut de un asemenea şuvoi de dragoste divină din mîinile lui Isus, încît aproape nu l-am putut suporta, aproape era prea mult pentru inima mea. Şi am înţeles că e o dragoste pe care noi n-am meritat-o, la care nu avem nici un drept, care ne e dăruită.

Şi dragostea aceasta este deschisă şi pentru tine! De ce să laşi să treacă pe lîngă tine acest şuvoi? El vrea să-ţi umple inima!

Se poate vorbi cu Dumnezeu?

În Suabia se povesteşte o istorioară drăguţă. O trupă de dansatori pe frînghie sosise într-un sat şi se pregătea pentru reprezentaţia care urma să aibă loc chiar în seara aceea. Frînghia era deja întinsă între doi stîlpi, cînd a trecut pe

acolo o femeie cu copilul ei. Copilul a întrebat-o: „Mamă, se poate într-adevăr merge pe frînghie?" Iar mama lui i-a răspuns: „Bineînţeles că se poate, dacă ştii s-o faci. Eu una nu ştiu s-o fac".

Acesta e primul gînd pe care aş vrea să vi-l spun:

1. Se poate vorbi cu Dumnezeu cînd ştii s-o faci

Dumnezeu fiind prezent, se poate vorbi cu El. Dar mulţi dintre noi trebuie să admită ca şi mama copilului: „Eu nu ştiu s-o fac!" Desigur că se poate vorbi lui D mnezeu. Voi puteţi vorbi cu domnul X - de ce n-aţi putea vorbi cu Dumnezeul cel viu? El e aici! Dar ştii s-o faci?

Copil fiind, am fost învăţat cîntarea:

„Din cerul albastru sus/ Unde îngerașii sînt/
Dumnezeu Se uită jos/ cu drag..."

Atunci m-am gîndit: „N-are nici un rost să mă mai rog, căci niciodată nu voi putea striga destul de tare pentru ca Dumnezeu să mă poată auzi din cer". Iar ruşii şi-au bătut joc: „Noi am fost cu racheta Sputnic în spaţiu. Dacă ar exista Dumnezeu, atunci ar fi trebuit să-L întîlnim".

Vedeţi, mulţi sînt nedumeriţi şi-şi pun întrebarea: „Unde-i atunci Dumnezeu? În cer departe? Acolo sus? Şi la ce distanţă? La sute, la mii de kilometri de aici?" Daţi-mi voie să vă răspund cît mai clar posibil: nicăieri în Biblie nu se spune că El Se află în cer departe, ci ea spune cu totul altceva. Ea spune despre Dumnezeul cel viu: „El nu este departe de fiecare din noi". Iar în alt loc o exprimă astfel. „Tu mă înconjori pe dinpoi şi pe dinainte". Acest lucru nu se poate înţelege decît dacă ţinem seama de faptul că simţurile noastre nu pot percepe decît o lume tridimensională şi că Dumnezeu nu e limitat la aceste trei dimensiuni, fiind totuşi foarte aproape de noi. De fiecare dată cînd ai păcătuit, El stătea alături - şi a tăcut. Sînt oameni care de patruzeci sau de cincizeci de ani I-au aruncat păcatele în faţă - şi El a continuat să tacă.

Desigur că se poate vorbi cu Dumnezeu! Dar este ca şi la dansatorii pe frînghie: Se poate dacă ştii s-o faci! Totuşi, cei mai mulţi oameni trebuie azi să spună: „Dar eu nu ştiu!" Şi tu ar trebui să fii sincer şi să mărturiseşti că se poate vorbi cu Dumnezeu, dar că tu nu ştii s-o faci!

Iată una din caracteristicile cele mai alarmante ale epocii noastre, că oamenii au pierdut capacitatea de rugăciune şi astfel, de credinţă. Scriitorul Franz Werfel a scris un roman cu titlul „Cerul furat". În el spune o frază care mă va urmări atîta vreme cît voi avea de-a face cu oameni. Iat-o: „Caracteristica timpurilor moderne este îndobitocirea metafizică a omului". Adjectivul „metafizic" desemnează realităţile veşnice care fac parte dintr-o altă dimensiune. „Îndobitocirea metafizică" constă în faptul că omul a fost atît de mult abrutizat prin radio, TV, propagandă, publicitate, ideologii, politică, vecini, tensiuni la locul de muncă, încît nu mai are capacitatea de a se baza pe prezenţa lui Dumnezeu şi pe posibilitatea de a-I vorbi. Se poate vorbi cu Dumnezeu? S-ar putea, dacă omul nu ar fi fost abrutizat de un secol de raţionalism.

Un tînăr de 16 ani mi-a povestit într-o zi o tulburătoare experienţă făcută în timpul războiului. Bateria lui tocmai suferise un bombardament şi, ieşind primul din cazemată, a găsit un camarad zăcînd acolo, cu măruntaiele afară. A vrut să-l ajute, dar rănitul i-a zis: „Nu mai ajută la nimic, o să mor. Ceea ce am nevoie este ca să se roage cineva cu mine. Fă-mi acest serviciu, băiete!" Atunci tînărul a răspuns: „Cînd eram la Tinerii hitlerişti, am fost învăţat să înjur, nu să mă rog!" Apoi a fugit la căpitan şi i-a spus: „Domnule căpitan, veniţi încoace". Căpitanul a îngenunchiat lîngă rănit: „Ce vrei, camarade?" „Domnule căpitan, trebuie să mor. Rugaţi-vă cu mine!" „Cerule!", a strigat căpitanul, „nu ştiu să mă rog". Şi apoi căpitanul a adus un locotenent major. În final stăteau acolo toţi aceşti bărbaţi trecuţi prin război, siguri pe ei, putînd să povestească gluma cea mai deocheată şi să tragă înjurătura cea mai grosolană - dar nici unul nu s-a putut ruga, n-a putut spune nici măcar un „Tatăl nostru". Tînărul mi-a spus: „Eram acolo şi m-am gîndit: Dacă o să scap din războiul acesta nenorocit, primul lucru pe care-l voi face va fi să mă duc undeva unde să învăţ să mă rog, căci nu vreau să crap aşa de mizerabil ca omul acesta".

Vedeţi, asta este situaţia actuală. Fie că mă aflu la directorul general, fie printre muncitori, unul se crede prea inteligent ca să se roage, altul e sub teroarea gîndirii libere. Noi

nu mai ştim să vorbim cu Dumnezeu. Ceea ce Franz Werfel, acest om înţelept, numeşte „îndobitocirea metafizică", este o catastrofă îngrozitoare. Nu e de mirare că omul devine neputincios la cea mai mică lovitură. Eu am stat în bucătărie cu oameni care profeţeau în gura mare victoria finală a Führerului şi a superiorităţii Germaniei. Dar cînd bombele începeau să cadă, aceleaşi persoane urlau de frică. Ne-am rugat cu ele şi le-am cîntat cîntări ca să-i ajutăm să reziste, căci ei înşişi nu ştiau să se roage. O, da, cînd omul nu ştie să se roage, atunci e o adevărată catastrofă!

De curînd am avut în faţa mea un om inteligent şi cultivat care-mi spunea zîmbind: „Domnule pastor, rugăciunea nu te ajută cu nimic să înaintezi!" „Nu vorbiţi prostii!" i-am replicat, indignat. „Cum aşa?" a întrebat el uimit. Şi i-am răspuns: „Îmi faceţi aceeaşi impresie ca un amputat de-un picior care ar spune: ‚Nu are nici un sens să schiezi!' fiindcă el nu se pricepe deloc la aceasta!"

Despre schiat se poate discuta, dar nu cu cei amputaţi de picioare, nu-i aşa? Dar aşa sîntem noi. Nu ştim să ne rugăm, dar asta nu ne împiedică să ne sculăm şi să zicem: „N-are nici un sens să te rogi". Ascultîndu-mă, vă daţi seama fără îndoială că nu mai am prea mult respect pentru oamenii din poporul meu, cel puţin în acest punct. Am motivele mele, credeţi-mă. Cu cît sîntem mai de plîns, cu atît facem mai mult pe fanfaronii. Dacă aş putea numai să vă conving să vă retrageţi seara aceasta într-un colţ liniştit şi să spuneţi: „Ştiu, Doamne, că lucrul cel mai elementar pe care ar trebui să-l facă un creştin e să se roage! Dar eu nu ştiu asta!"

În faţa îndobitocirii bietului nostru popor, nu resimt numai mînie, ci şi o adîncă tristeţe. Sînt tulburat la gîndul că biserica face ca şi cum ar fi ceva de la sine înţeles că oamenii ştiu încă să se roage. Fără îndoială că aşa e cazul şi cu voi: la Crăciun se văd oameni în biserică care altfel n-ar călca pe acolo. În ziua aceea biserica e plină vîrf. Iar cînd pastorul zice: „Să ne rugăm" - tocmai asta mă tulbură - toată lumea îşi împreună mîinile şi-şi înclină capul. Atunci mi-ar place să strig: „Nu vă prefaceţi aşa! Nici zece la sută nu ştiu să se roage! Sînteţi făţarnici!" Am dreptate, sau nu? La fel e cu ceremoniile de căsătorie sau înmormîntare. Pas-

torul zice: „Să ne rugăm", şi oamenii rămîn nemişcaţi cu şapca în mînă, crezînd că faptul de a-şi privi şepcile echivalează cu o rugăciune. Apoi, după serviciul respectiv, se duc să bea un pahar de vin! Cînd eram soldat, deja înainte de 1915, eram forţaţi să mergem la biserică. În prealabil, plutonierul ne instruia: „Vă duceţi în linişte în bănci. Ajunşi acolo staţi în picioare cu casca în mînă, număraţi rar în gînd pînă la doisprezece, apoi vă aşezaţi!" Iar oamenii se uitau la soldaţi şi gîndeau: „Cît de pios se roagă ei!" În realitate, ei numărau rar pînă la doisprezece, înainte de a se aşeza! Cred că la căsătorii şi înmormîntări, cînd se spune: „Să ne rugăm!", oamenii nici măcar nu mai numără pînă la doisprezece. De aceea, mă cuprinde o adîncă tristeţe la gîndul că altădată, cînd se zicea: „Să ne rugăm!", oamenii se rugau efectiv, fără să joace teatru.

Celebrul explorator al Africii centrale, David Livingstone - unul din cei mai mari oameni pe care i-a cunoscut istoria, curajos, învăţat şi inteligent, a intrat în veşnicie în felul următor (un om din lume ar spune că a murit): Însoţit de hamalii lui băştinaşi, străbătea inima Africii. Într-o dimineaţă, oamenii i-au făcut bagajul şi i-au demontat corturile. A rămas în picioare numai cortul lui Livingstone. Într-adevăr, tovarăşii lui ştiau că dimineaţa el se ruga, vorbea cu „Tuan"-ul lui ceresc, cu Dumnezeu! Dar de data asta dura prea mult. De aceea, conducătorul hamalilor a sfîrşit prin a arunca o privire printr-o crăpătură a cortului, şi a văzut că el stătea încă pe genunchi. Au tot aşteptat pînă la amiază. Doar atunci au îndrăznit în sfîrşit să deschidă cortul. El stătea tot pe genunchi, dar inima încetase să-i bată.

Acest mare om, acest spirit însemnat a murit, adică a mers acasă la Domnul, pe genunchi. Iar micul burghez german îndrăzneşte să afirme: „Nu are sens să te rogi", în loc să mărturisească, cu lacrimi în ochi, că nu mai ştie să se roage! Livingstone a ştiut să se roage. El a murit pe genunchi. Noi vom muri la spital cu ajutorul unei injecţii. Altminteri n-am suporta să murim, dacă medicii nu ne-ar administra stupefiante. Livingstone nu avea nevoie de acestea. El vorbea cu Dumnezeu. Şi discutînd cu El a intrat în veşnicie.

Ce se întîmplă cu rugăciunea în familie?

În casa mea părintească - eram opt fraţi - lucrurile se petreceau astfel: Dimineaţa înainte de micul dejun ne adunam toţi. Se intona o cîntare: „Stea strălucitoare, stea de dimineaţă..." sau „Laudă pe Domnul..." Apoi se citea un pasaj din Biblie. În încheiere se ruga tatăl meu. Chiar cînd n-am mai vrut să ştiu nimic de Dumnezeu, gîndul că acasă se rugau pentru mine mă urmărea. Iar cînd am lăsat totul şi, tînăr ofiţer, m-am angajat pe o cale rea, atunci rugăciunea părinţilor a fost ca o frînghie care m-a tras înapoi.

Mai ţineţi închinarea la Dumnezeu în cadrul familiei? Vouă, soţilor, Dumnezeu vă va cere într-o zi socoteală de sufletele copiilor şi soţiilor voastre, dacă nu v-aţi condus casa cum trebuie. Cum începe la voi ziua? Se cîntă o cîntare? Se citeşte un cuvînt din Biblie? A, nu ştiţi să vă rugaţi? Ce se întîmplă cînd copilaşii vă spun: „Tăticule, roagă-te în dimineaţa asta cu noi!"?

Într-o zi, un domn distins din Essen m-a rugat să-l vizitez acasă. Acolo, aşezat împreună cu soţia lui, îmi relata: „S-a întîmplat ceva de necrezut. Fiul meu de 16 ani a revenit într-o seară de la adunarea dvs. de tineri şi ne-a întrebat: ‚Noi de ce nu ne rugăm?' Cînd i-am spus: ‚Toate astea nu sînt decît o formă goală. Nu e nimic în spatele ei!', băiatul a întrebat mai departe: ‚Tăticule, ce părere ai despre Duhul Sfînt?' ‚N-am nici o părere'. Atunci fiul a spus: ‚Tocmai asta e nefericirea familiei noastre. Avem nevoie de un tată care să ştie să ceară lui Dumnezeu călăuzirea Duhului Sfînt!'" Asta mi-a povestit omul. I-am pus atunci întrebarea: „Auziţi! Vreţi să-l săpunesc pe fiul dvs. pentru că a fost un pic prea obraznic cu tatăl lui?" Dar domnul a răspuns: „Nu, nu! Mi se pare că dacă fiul meu are dreptate, eu sînt într-o postură proastă!" La asta n-am putut spune decît: „Sînteţi într-adevăr într-o postură proastă. Băiatul are dreptate". „Da", a spus el, „de asta mă tem şi eu. Ce trebuie să fac?"

Înţelegeţi: omul şi-a dat seama dintr-odată că se sustrăsese de la cea mai elementară responsabilitate ca şi părinte. Nu ajunge să daţi copiilor voştri mîncare şi să le cumpăraţi haine. Voi taţilor aveţi o răspundere mai mare! Ştiţi să vă rugaţi?

Ca să-mi ilustrez gîndul, mă voi servi de o legendă pe care o povestesc marinarii. După ea, un vas fantomă ar cu-

treiera cele şapte mări. Deşi nu are echipaj, nici o furtună n-a putut-o scufunda pînă acum. Să presupunem că o altă corabie o vede apărînd la orizont. Ce va face? Va încerca desigur să o contacteze prin radio, dar nu va obţine niciodată răspuns. Noi semănăm cu acest vas fantomă. Dumnezeu încearcă să intre în contact cu noi.

„Cu iubire, cu necazuri/ Vii Tu Doamne spre mine/
Ca să-mi pregăteşti inima..."

El o va face prin tot felul de evenimente şi experienţe - dar mai ales prin Cuvîntul Său. Însă noi nu ştim să-I răspundem. Nişte vase fantomă - iată ce sîntem!

Într-o zi, cînd vorbeam despre aceste lucruri, un băieţaş a întrebat-o pe mama lui: „De ce ne jigneşte aşa nenea de la amvon?" Sper că înţelegeţi că eu nu vreau să jignesc pe nimeni, dar mi se umple inima de milă pentru bietul nostru popor văzînd în ce stare a ajuns - intelectuali şi muncitori, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrîni, nu mai ştiu să cheme pe Dumnezeu; şi totuşi El este lîngă noi.

Mulţi oameni îşi zic „creştini" şi spun că „merg la biserică", dar nu ştiu să se roage. Cînd fac vizite, întîlnesc tot mereu oameni care spun: „Noi sîntem foarte creştini, domnule pastor. Mama mea îl cunoştea şi pe pastorul Schulze. L-aţi cunoscut? Nu? Pe acela îl cunoştea mama mea foarte bine!" Atunci i-am răspuns: „O să mergeţi împreună cu pastorul dvs. Schulze în iad, dacă nu-L cunoaşteţi pe Isus. Întrebarea este dacă ştiţi să chemaţi Numele lui Isus, dacă ştiţi să vă rugaţi!" Te rog, pune-ţi şi tu întrebarea: „Ştiu eu să mă rog? Mă rog eu?" - şi dă-ţi singur răspunsul.

Acum veţi spune poate: „Ajunge acum, pastore Busch! Spuneţi-ne mai degrabă cum să învăţăm să ne rugăm!" Şi asta vreau să fac acum.

2. Cum învăţăm să ne rugăm

a) Strigătul nou-născutului

Ei, cum învaţă cineva să vorbească? Puteţi să vă amintiţi primele bolboroseli? Nu? Nici eu. Dar dacă vreţi să învăţaţi să vă rugaţi, trebuie mai întîi să învăţaţi primul strigăt a celui nou-născut, a unei vieţi adevărate din Dumnezeu. Vreau să vă spun ce înseamnă acest lucru.

Domnul Isus a povestit odată următoarea istorioară: Doi

oameni s-au dus la biserică în acelaşi timp. Unul era distins şi influent. El s-a dus imediat în faţă şi a început să se roage: „Dumnezeule, Îţi mulţumesc că sînt un om aşa de bun!" Dumnezeu Şi-a astupat deja urechile. Omul acesta putea să vorbească cît vroia. - Dumnezeu nu mai asculta. Şi aşa ceva există. Celălalt om era un tip destul de puţin recomandabil, un om cam la marginea societăţii, un negustor la negru, sau cam aşa ceva. Biblia îl numeşte „vameş". Şi cum a ajuns în biserică, este cuprins de solemnitatea locului şi îi e teamă. Rămîne lîngă uşă şi-şi spune: „Asta nu-i un loc pentru mine. La crîşmă îmi place ambianţa, mă simt bine. Dar nu aici". E pe punctul să facă stînga împrejur cînd îşi aminteşte deodată pricina pentru care a venit în acest loc. El are un dor profund după Dumnezeu. Toţi avem de fapt un dor adînc după Dumnezeu. Să ne întoarcem acasă la Tatăl nostru! Aşa că omul acela nu poate pleca. Dar nici nu mai poate înainta. Amintindu-şi ce este viaţa lui, îşi împreună mîinile şi nu spune decît cîteva cuvinte: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" Biblia spune: „Atunci încep oştile cereşti să cînte!" Un om a ajuns la viaţă!

Primul strigăt al unei noi vieţi este: „Am păcătuit!"

Vreau bucuros să vă explic aceasta. Cînd s-a născut primul meu fiu, am stat lîngă soţia mea, căci naşterea a fost foarte grea. Mă gîndeam la cuvintele lui Isus: „Femeia, cînd este în durerile naşterii, se întristează". Şi mă gîndeam că soţia pe care o iubeam şi al cărei cap îl sprijineam era aproape la capătul puterilor. Şi iată că aud deodată un glăscior, un scîncet. Se născuse copilul! O nouă viaţă! Acest scîncet n-avea nimic dintr-un cîntec armonios. Dar cînd l-am auzit, am început să plîng în hohote. Mă înţelegeţi, nu-i aşa? Eram tulburat de acest scîncet - primul strigăt al unei noi vieţi!

Şi vedeţi, primul strigăt al unei vieţi din Dumnezeu e scos de omul care ajunge în sfîrşit la lumina adevărului şi spune: „Am păcătuit! Doamne, ai milă de mine păcătosul!" Toate litaniile tale vor rămîne fără efect, dacă la început nu este strigătul noii vieţi! Încă n-am văzut nici un copil care să fi început să ţină prelegeri, ci la început a fost ţipătul nou-născutului. La fel se întîmplă cu cel care intră în Împărăţia lui Dumnezeu.

Ai scos deja acest strigăt al nou-născutului în viaţa ta? Nu? Atunci, pentru dragostea lui Dumnezeu, retrage-te într-un colţ liniştit. Scopul meu nu e să fac publicitate bisericii, ci mi-ar place să opresc pe cîţiva dintre voi de pe drumul spre iad. Şi asta nu se poate face fără strigătul nou-născutului: „Am păcătuit! Doamne, ai milă de mine, păcătosul!"

Cînd fiul pierdut s-a întors acasă de la porci, primul lucru pe care l-a spus a fost: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta". În clipa cînd vei rosti aceste cuvinte, Isus, Fiul lui Dumnezeu, va veni înaintea ta şi-ţi va spune: „Dragul meu, draga mea, Eu am murit pentru păcatele tale! Eu am plătit pentru tine!"

b) Numai copiii lui Dumnezeu ştiu să se roage corect

De curînd am întîlnit un cunoscut care avea trei copilaşi dulci, un băiat şi două fete. Cînd s-au apropiat de mine, am observat cum copiii îşi asaltau tatăl cu întrebări, toţi în acelaşi timp. Iar tatăl nu le putea răspunde tuturor. Cînd am ajuns în dreptul lor şi am salutat: „Bună ziua, domnule Cutare! Bună ziua, copii!", de îndată ce-au auzit salutul meu, copiii au tăcut ca prin farmec. Ei tac faţă de străini. Asta înseamnă că copiii nu pot vorbi cu adevărat decît numai în prezenţa tatălui sau a mamei lor. Cînd vine un străin, atunci se ruşinează.

La fel, nici noi nu ne putem ruga cu-adevărat decît dacă sîntem copii ai lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă nu ştim să ne rugăm, e pentru că nu sîntem copii ai lui Dumnezeu.

A, da, sîntem „botezaţi", sîntem „confirmaţi", sîntem „creştini", mergem la biserică de Crăciun sau de Paşti, spunem politicos „bună ziua" pastorului, şi nu îl lovim în coaste. Un evanghelist spunea într-o zi despre unii din aceştia: „Sînt iepuri botezaţi!" Cînd cineva l-a întrebat ce vroia să zică, a răspuns: „Dacă prindeţi un iepure şi-l botezaţi, el se va grăbi să ajungă iarăşi pe cîmp imediat ce e lăsat liber. Oamenii aceia fac exact acelaşi lucru: de abia botezaţi, se întorc iarăşi în lume!" Dragi prieteni, în acest caz omul nu ştie să se roage. Numai copiii lui Dumnezeu pot cu adevărat să se roage! Şi din pricina aceasta numai ei pot fi cu adevărat fericiţi!

Vedeţi: trebuie să deveniţi copii ai lui Dumnezeu! De la natură nu sînteţi. Poate că aveţi o spoială creştină, dar nu sînteţi copii ai lui Dumnezeu. Nu devii copil decît prin naştere, şi nu devii copil al lui Dumnezeu decît prin naşterea din nou. Trebuie să devii copil al lui Dumnezeu - şi atunci ştii să te rogi! Da, copiii lui Dumnezeu nu mai pot să trăiască fără rugăciune! Pentru ei rugăciunea este ca respiraţia. Băieţii mei glumesc uneori zicîndu-şi unul altuia: „Nu uita să respiri!" Tu uiţi respiraţia sufletului! Pentru copiii lui Dumnezeu, rugăciunea e respiraţie. Trebuie deci să devii un copil al lui Dumnezeu!

Vreau să vă spun pe scurt cum se poate deveni copil al lui Dumnezeu: Numai prin Isus! El spune: „Eu sînt Uşa; dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit". Prin ceaţa groasă a acestei lumi, Isus Se apropie de tine - Isus, Omul cu urmele de cuie în palme. Ţie nu ţi-a păsat de El. Ţi s-a părut o prostie, o nebunie treaba cu Isus. Totuşi, El vine spre tine. Şi se poate ca tu să-L recunoşti cine este: „Tu, Omul venit dintr-o altă dimensiune, Tu Fiul Dumnezeului celui viu, Tu nu eşti Altul decît Mîntuitorul meu!" Primul pas pe care-l am de făcut ca să devin copil al lui Dumnezeu este să-l recunosc pe Isus. Iar al doilea pas este să adopt cu privire la El o atitudine de încredere: El poate să facă ordine în viaţa mea lăuntrică, să mă elibereze de nelinişte, de lipsa de pace, de sentimentul meu de vinovăţie, de păcatele tinereţii mele! În Vechiul Testament, un om al lui Dumnezeu spune: „Tu ai grijă de sufletul meu". Dintr-odată, cineva capătă încredere în Isus, într-atîta încît s-o rupă cu trecutul şi să-şi pună întreaga viaţă în mîinile Sale. Noi numim aceasta convertire. Asta am trăit-o eu în ceasul cînd la vîrsta de 18 ani am pus capăt vieţii de păcat şi mi-am dat viaţa lui Isus. Aici nu m-a ajutat nici un om. Nici eu nu te pot ajuta. Tu trebuie s-o faci singur cu Dumnezeu. Dar riscă numai şi spune-I:

„Ia-mi viaţa, Isuse, Ţie/
Ţi-o predau de-acum pe veci".

În clipa cînd faci asta ai devenit un copil al lui Dumnezeu. În ciuda părerilor celor care cred că poţi să fii mîntuit într-un alt mod, vă repet: Nu există decît o uşă de intrare în Împărăţia lui Dumnezeu! Şi uşa aceasta se numeşte Isus! Isus, care a murit şi a înviat pentru noi!

Şi vedeţi, dacă ai devenit un copil al lui Dumnezeu - ah, caută-L pe Isus, pe El, care te caută de atîta vreme! -, atunci ştii să te rogi, căci mizeria vieţii tale încetează, căci poţi să-ţi verşi, să-ţi descarci inima înaintea Lui - ca un copil înaintea tatălui său.

Acum sînt un pastor bătrîn, şi am cunoscut mulţi oameni. Şi astăzi sînt convins că fiecare om - fiecare! - îşi are secretele lui întunecoase, pe care le poartă pretutindeni cu el. Dar cînd devin copil al lui Dumnezeu, atunci pot să-mi descarc inima înaintea lui Isus. Pot să-I spun tainele mele negre, eşecurile, legăturile mele tulburi. Lui pot să-I spun ce n-aş încredinţa nici unui om.

La încheierea unei tabere cu tinerii mei, cîţiva dintre ei au povestit din viaţa lor. Un băiat de 18 ani a spus: „Deşi îmi ziceam creştin, eram aproape să arunc totul peste bord. Într-o zi, înainte de a merge la studiu biblic, m-am rugat: Doamne Isuse, dacă în seara asta nu-mi spui personal un cuvînt, atunci las totul baltă. Nu pot să ajung la capăt cu problemele mele, mai ales cu cele pe care mi le pune viaţa într-un oraş mare, dacă nu mă luminezi!" Şi apoi a continuat: „Cînd am plecat de la studiul biblic spre casă, totul era clar! El îmi ascultase rugăciunea şi-mi vorbise personal!" M-a mişcat adînc cînd tînărul acesta povestea cum a strigat la Isus din necredinţă şi îndoială - şi răspunsul a venit. Cu atît mai mult eşti ascultat cînd, copil al lui Dumnezeu fiind, strigi la El!

Mama mea trăia la Hülben aproape de Urach, în munţii Suabiei. În război mi-a scris odată: „M-am trezit azi noapte pe la ora 3. M-am gîndit deodată la copiii mei de pe front, la nepoţii mei, la voi cei din zona de bombardament şi la Elisabeta în Canada, de la care nu am nici o veste. Şi neliniştea a pus stăpînire pe mine. Aveam impresia că cineva vrea să mă strîngă de gît cu nişte mănuşi de fier. N-am rezistat. Şi atunci m-am rugat: ‚Doamne Isuse, dă-mi un cuvînt! Nu mai pot să suport starea asta!' Apoi am aprins lumina, am luat Biblia" - fericit este cel ce are totdeauna pe noptieră o Biblie! - „şi am deschis-o. Şi primul cuvînt pe care l-am găsit a fost: ‚Aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuşi îngrijeşte de voi'". Scrisoarea mamei mele s-a încheiat cu minunatele cuvinte: „Atunci am pus totul în

mîinile Mîntuitorului meu. Am stins lumina şi am adormit bucuros!" Cînd cineva a devenit copilul lui Dumnezeu, atunci poate să trăiască aşa.

Îmi aduc aminte că mama mea a spus într-o zi: „Aseară eram aşa de obosită, încît nici nu mă mai puteam ruga. Atunci am zis doar: ‚Noapte bună, dragă Isuse!'" Ascultînd-o, mi-am zis: „Aşa vorbesc copiii lui Dumnezeu cu Domnul lor, într-un mod firesc!" Şi El veghează într-adevăr asupra lor. Zi şi noapte Mîntuitorul meu e lîngă mine, căci Îi aparţin şi pot conta pe El în orice împrejurare.

Ai înţeles? Dacă cineva nu ştie să se roage, atunci e o catastrofă de prim ordin. Îţi doresc să scoţi strigătul nou-născutului: „Am păcătuit, Doamne, ai milă de mine, păcătosul!" Şi îţi doresc să nu găseşti odihnă pînă nu aparţii lui Isus, pînă nu ai devenit copil al lui Dumnezeu. Din clipa aceea, nu mai am nevoie să-mi fac griji pentru tine.

Cum să trăim cînd nu mai putem crede?

1. Fără credinţă nu se poate trăi

Da, trebuie să vă spun foarte clar: Cînd cineva nu poate crede, atunci de fapt nici nu poate trăi! Şi nu ştiu ce sfat să-i dau. Omului necredincios nu-i ajută nimic. Aş vrea să vă explic de ce este aşa.

Noi ne închipuim că Dumnezeu este un concept teologic, un gînd, o forţă a naturii sau aşa ceva. Prietenii mei, Dumnezeu este o Persoană care trăieşte cu adevărat şi împlineşte totul în toţi. Iar dacă nu am pace cu Dumnezeu, dacă nu sînt în ordine cu Dumnezeu, deci dacă nu sînt un copil al lui Dumnezeu, atunci trec pe lîngă realitate. Şi asta e un lucru periculos.

A fost ceasul cel mai important din viaţa mea cînd, tînăr ofiţer în primul război mondial, am înţeles dintr-odată: „Dumnezeu e aici!" M-am simţit ca unul care a intrat cu maşina în zid. Înainte aş fi spus ca şi alţii: „Eu cred în ‚bunul Dumnezeu'", sau în alte prostii, dar n-aş fi înţeles că El este o realitate. Dar deodată mă găseam în faţa realităţii lui Dumnezeu!

Există în Biblie un psalm emoţionant care vorbeşte despre

faptul că Dumnezeu e atît de real încît n-ai putea scăpa de El. Acolo se spune: „Dacă mă voi sui în cer, Tu eşti acolo". Cosmonautul american Glenn a spus că ceea ce l-a tulburat foarte mult în capsula spaţială a fost gîndul că: Dumnezeu e şi aici! „Dacă mă voi sui în cer" sau dacă zbor în cosmos -, „Tu eşti acolo". De m-aş îngropa în cel mai adînc puţ al unei mine - la peste o mie de metri adîncime -, şi acolo L-aş întîlni pe Dumnezeu! Psalmistul spune: „Dacă mă voi culca în locuinţa morţilor, iată-Te şi acolo". Cînd am luat în urmă cu cîtva timp avionul spre California, soţia mi-a pus în geamantan un bilet pe care scrisese versetul din acest psalm. L-am citit cînd mi-am deschis geamantanul în San Francisco: „Dacă voi lua aripile zorilor şi mă voi duce să locuiesc la marginea mării, şi acolo mîna Ta mă va călăuzi, şi dreapta Ta mă va apuca". Dumnezeu e cea mai mare realitate!

Şi deoarece Dumnezeu e cea mai mare realitate, nu-L poţi lăsa la o parte nepedepsit. Dacă trăiesc ca şi cînd Dumnezeu n-ar exista, dispreţuindu-I poruncile, nesfinţind duminica, comiţînd adulter, minţind, necinstind pe părinţi, necinstind pe Dumnezeu - atunci trăiesc pe lîngă realitate. Şi atunci mi-e cu neputinţă s-o scot la liman cu viaţa! Priviţi în jurul vostru! Oamenii nu mai ajung s-o scoată la capăt, nici chiar cei care cîştigă mulţi bani. În lăuntrul lor sînt profund neliniştiţi, în viaţa personală nu merge bine şi nici în familie.

„Cum să trăim cînd nu mai putem crede?" Nu mai poţi s-o scoţi la capăt cu viaţa şi eşti despuiat în faţa morţii. Într-o sută de ani nici unul din noi nu mai este pe pămînt. Atunci toţi vom fi de cealaltă parte.

Dacă spune cineva: „După moarte nu mai e nimic. Atunci sîntem cu toţii morţi!", cugetă totuşi puţin, în cine vrei mai degrabă să te încrezi: în propria ta inimă, sau în Cuvîntul lui Dumnezeu? Cum să reacţionezi în faţa morţii, dacă pune stăpînire pe tine gîndul: „Nu pot să duc dincolo nimic din ce am adunat aici!" Poate că ţi-ai construit o căsuţă; eu nu am o casă, ci o bibliotecă frumoasă. Dar tot ce îmi este drag, chiar şi oamenii pe care îi iubesc, nimic şi pe nimeni nu pot lua cu mine. Un singur lucru îl ia omul cu sine în veşnicie: vina lui înaintea lui Dumnezeu. Închipuieşte-ţi că stai pe patul de moarte. Şi deodată îţi vine gîndul: „Trebuie

să las totul, - numai fărădelegile şi păcatele, făcute de cînd eram copil, merg acum înaintea mea în faţa Dumnezeului sfînt şi drept!" Cum să o scoatem la capăt înaintea judecăţii lui Dumnezeu - fără credinţă în Cel care îndreptăţeşte pe cel nelegiuit? Noi vom sta înaintea Lui!

Domnul Isus, care e însă aşa de îndurător, a spus: „Nu vă temeţi de cei ce pot ucide trupul" - mie de ei mi-ar fi frică, dar El spune: sînt neînsemnaţi - „nu vă temeţi de ei, ci temeţi-vă de Acela care poate să piardă şi trupul şi sufletul în gheenă" - şi, ca şi cînd ar simţi rece pe şira spinării, Isus repetă - „da, de El să vă temeţi!"

Acum cîţiva ani trăia în Norvegia un profesor celebru cu numele de Hallesby. Am avut privilegiul să fac cunoştinţă cu el. Era un om extraordinar, unul din norvegienii aceia gravi, serioşi, importanţi. Timp de o săptămînă întreagă a vorbit în fiecare seară la radio. Nu mi-era greu să mi-l imaginez în faţa microfonului spunînd: „Se poate ca, în seara aceasta, să adormi în pace în patul tău, şi să te trezeşti mîine dimineaţă în iad! Aş vrea să te avertizez!" Aceste cuvinte au declanşat o furtună de proteste. Căci norvegienii sînt „oameni moderni" şi joacă în lumea noastră de astăzi un rol fantastic. Un ziarist de la cel mai mare ziar din Oslo a publicat un editorial în care spune cam aşa: „Noi nu mai sîntem în Evul Mediu! Este absolut inadmisibil ca o instituţie modernă ca radio-ul să fie folosit pentru a debita asemenea absurdităţi!" Iar cînd un ziar mare scoate un asemenea articol, toate publicaţiile mai mici i se alătură. Presa întreagă repeta deci: „Nu mai sîntem în Evul Mediu. Cum îşi poate permite un profesor să mai vorbească de iad?!" De aceea, radio Oslo l-a rugat pe profesorul Hallesby să pună lucrurile la punct. El a revenit în faţa microfonului şi iată ce-a zis: „Trebuie să explic problema aceasta. Ei bine, fie! Se poate ca în seara aceasta să adormi în pace în patul tău, iar mîine să te trezeşti în iad! Aş vrea să te avertizez!" A fost picătura de apă care a făcut să se reverse paharul. Au fost întrebaţi toţi episcopii din Norvegia: „Există iad, sau nu?" Chiar cotidianul de informaţii „Der Spiegel" din Germania a preluat chestiunea şi a scris un articol lung despre „controversa cu privire la iad din Norvegia". N-a trecut nici un an după istoria asta că am ajuns în Oslo ca să le vorbesc studenţilor şi să ţin seara cîte-

va conferinţe. La sosire mi s-a luat o conferinţă de presă. La hotelul meu se adunaseră reporteri de la diferite ziare. Lucru curios, în dreapta mea îl aveam pe ziaristul care începuse polemica, iar în stînga pe profesorul Hallesby care reprezenta presa protestantă. Apoi s-a dat drumul. Ziaristul cu pricina m-a interpelat primul: „Pastore Busch, sînt în dezacord cu profesorul Hallesby. Dvs. sînteţi un om modern. Ce credeţi: există iadul?" „Da", am răspuns eu, „bineînţeles că există iadul. E de la sine înţeles!" „Ei, eu nu pot să înţeleg cum puteţi să afirmaţi asemenea lucru" a replicat el. „Sînt gata să vă explic cu plăcere" am spus eu. „Eu cred că există iadul pentru că Isus Însuşi a spus-o. Şi eu mă încred fără rezerve în Cuvîntul lui Isus, care a ştiut despre aceasta mai mult ca toţi oamenii inteligenţi!"

Şi Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi să ajungă la cunoştinţa adevărului". De aceea vorbim noi despre credinţă, deoarece Dumnezeu a arătat o cale cum să trăim şi să murim în pace.

Cum să trăim dacă nu mai putem crede? Cum s-o scot la capăt, dacă nu mai pot crede? Fără credinţă n-o vom putea scoate la capăt cu viaţa!

Daţi-mi voie să vă explic aceasta într-un alt mod. Imaginaţi-vă că aveţi un peştişor auriu şi drăguţ. Într-o zi vă gîndiţi: „Bietul de tine, să stai permanent în apă rece! Stai puţin, rezolv eu!" Îl scoateţi afară din apă, îl ştergeţi cu un şervetel şi-l puneţi într-o frumoasă cuşcă aurită şi-l hrăniţi cu cea mai bună hrană - nu ştiu exact ce mănîncă peştişorii aurii - ouă de furnici sau cam aşa ceva - Îi daţi deci cele mai frumoase şi mai grase ouă de furnici şi spuneţi: „Dragă peştişor auriu, o aşa cuşcă frumoasă aurită, ouă de furnici aşa de apetisante, un aer aşa de curat! Acum o duci bine!" Ce va face peştişorul? Va zvîcni din aripioare de plăcere şi v-ar răspunde: „Mulţumesc, o, mulţumesc!"? Nu, nu asta va face, ci se va zbate ca un nebun ca să poată respira. Iar dacă ar şti să vorbească, v-ar zice: „Nu vreau cuşca ta aurită, nici ouăle tale de furnici. Vreau să mă întorc în elementul meu, în apă!" Şi vedeţi: Elementul nostru este Dumnezeul cel viu, care a creat cerul şi pămîntul şi pe noi de asemenea. „Toată viaţa purcede din Tine", aşa începe imnul naţional elveţian. Dumnezeu este elementul nostru! Şi cîtă vreme nu am pace

cu Dumnezeu, pot să-i dau sufletului meu o cușcă aurită - înțelegeți, omul de azi dă sufletului lui totul: plăceri, călătorii, mîncare bună, vin bun -, totuși sufletul nostru se zbate și spune: „În fond, nu vreau nimic din toate acestea. Eu vreau să fiu în elementul meu, vreau pacea cu Dumnezeu!" Nu fii deci așa de crud cu tine însuți! Inima noastră e neliniștită pînă ce găsește odihna în Dumnezeul cel viu! După cum peștele vrea să fie în elementul lui, așa tînjește sufletul nostru după Dumnezeu, care e elementul nostru!

Cum să ieșim la liman cu viața cînd nu mai putem crede? Atunci pot doar să spun: „Nu vom putea-o scoate la capăt nici în viață, nici în moarte, nici în veșnicie!" Iar dacă obiectezi: „În ansamblu, oamenii o s-o scoată la capăt destul de bine!", atunci trebuie să-ți răspund: „Se va vedea!" Iată un om ca Goethe. Era frumos, era bogat, era ministru, era inteligent: pe scurt, avea totul. Dar la sfîrșitul vieții, a spus lui Eckermann că dacă ar aduna ceasurile lui de fericire, n-ar ajunge la un total de trei zile. El nu avea pace! Nu, un om n-o poate scoate la capăt cu viața dacă nu are credință!

Acesta a fost primul lucru pe care trebuia să vi-l spun. Iar acum vine punctul al doilea:

2. Totul depinde de adevărata credință

De fapt, ce importă este ca voi să aveți adevărata credință salvatoare!

Fiecare om crede doar în ceva. Student fiind, eram odată acasă la mama mea. O doamnă a venit într-o zi în vizită la ea. Deoarece mama tocmai era plecată de acasă, i-am spus doamnei: „Stimată doamnă, mama lipsește. Va trebui să vă mulțumiți cu prezența mea". „Foarte drăguț" a răspuns ea politicos. După ce am invitat-o să ia loc, m-a întrebat: „Și ce faceți?" I-am răspuns: „Studiez teologie". „Ce!" a strigat ea, „teologie? Cine mai crede încă în zilele noastre? Este imposibil!" Și apoi bătrîna doamnă, făcînd aluzie la Goethe - era în Frankfurt unde trăise Goethe - a declarat cu mîndrie: „Noi avem credința lui Goethe! Creștinismul e demodat, sfîrșit". Deoarece conversația îmi era acum penibilă și nu vroiam să încep cu bătrîna doamnă o discuție contradictorie, am adus-o pe un alt domeniu: „Stimată doamnă, pot să vă întreb cum vă merge cu sănătatea?" Atunci a răspuns

rapid, bătînd în masă: „Bat în lemn! Ei, nu se pune o asemenea întrebare!“ Eu am întrebat: „Iertaţi-mă, ce înseamnă: ‚Bat în lemn!‘??“ „Ca să nu-mi aducă nenorocire“. „Aşa deci“, am constatat eu, „aţi respins credinţa în Dumnezeul cel viu, dar aveţi credinţă în bătutul în lemn! Ciudat. Fără îndoială că aţi cîştigat la schimb!“

În acea clipă am înţeles că fiecare om are o credinţă. Întrebarea e numai dacă am credinţa adevărată, salvatoare. În epoca noastră se spune: „Esenţialul e să crezi!“ Iar unul adaugă: „Eu cred în ‚bunul Dumnezeu!‘“ - „Eu cred în natură!“ - „Eu cred în destin!“ - „Eu cred în Providenţă!“ Nu, prietenii mei, esenţialul e să ai adevărata credinţă, o credinţă care aduce pacea cu Dumnezeu şi pacea în inimă. Îmi trebuie o credinţă care să mă salveze de iad, pe care s-o pot simţi aici, pentru că îmi dă viaţă nouă. Altminteri, nu mă interesează. Mulţi oameni au crezut odată în Germania, în victoria finală, în Führer. Ce s-a întîmplat cu acestea? Nu vedeţi că există o credinţă falsă? Dar mie îmi trebuie adevărata credinţă, cea care mîntuieşte!

Dar adevărata credinţă, cea care salvează, este - într-un cuvînt - credinţa în Isus, Fiul Dumnezeului celui viu. Credinţa în Isus Cristos! Nu într-un întemeietor de religie -, din aceştia sînt destul de mulţi -, ci în Isus Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu.

Şi acum trebuie să vă spun ce e cu Isus.

Ni se relatează în Biblie o istorie minunată care ilustrează bine ce este credinţa salvatoare în Isus.

Urmaţi-mă, cu gîndul, acum două mii de ani, în afara porţilor Ierusalimului pe dealul Golgota, „locul căpăţînii“. Nu luaţi în seamă mulţimea care urlă şi strigă! Nu luaţi în seamă nici pe soldaţii care sînt în gardă şi trag la sorţi pentru hainele celor condamnaţi. Ridicaţi însă privirile în sus: pe crucea din mijloc atîrnă Fiul lui Dumnezeu. Pironit! Cu faţa însîngerată de cununa de spini care I-a fost îndesată pe cap. Acolo atîrnă Dumnezeu. În dreapta Lui este răstignit un ucigaş. În stînga Lui la fel. Şi aceştia sînt condamnaţi la moarte. Apoi se face întuneric. Moartea se apropie. Atunci unul din aceşti ucigaşi începe deodată să strige: „Ascultă, ai zis că eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu, Acela din mijloc. Dacă eşti cu adevărat şi nu minţi, atunci coboară-Te de pe cruce

şi scapă-mă şi pe mine!" E uşor de înţeles. În clipa morţii, omul spune lucruri pe care altminteri nu le-ar fi spus. Şi apoi ia cuvîntul celălalt ucigaş. El se adresează tovarăşului lui şi-i spune: „Tu tot nu te temi de Dumnezeu?" Aici trebuie să începeţi: să recunoaşteţi că Dumnezeu este sfînt şi că mînia Lui e teribilă.

Cînd bombele cădeau peste oraşele noastre, oamenii erau înspăimîntaţi. Poate că e vina bisericii că nu li s-a spus: Dumnezeu poate fi teribil! El poate să lase să se întîmple aşa ceva! „Şi tu tot nu te temi de Dumnezeu!" Ar trebui să se strige pe acoperişurile marilor noastre oraşe: „Tot nu vă temeţi de Dumnezeu?" Ar trebui să se urle în agenţii şi în birouri unde lumea nu se gîndeşte decît cum să cîştige bani, chiar dacă se trece peste cadavre: „Tot nu vă temeţi de Dumnezeu?" Ar trebui să se spună tinerilor care trăiesc în necurăţie: „Tot nu vă temeţi de Dumnezeu? Ce aveţi în cap? Sînteţi orbi?" Trebuie să încep prin a recunoaşte că Dumnezeu este sfînt şi mînia Lui e teribilă.

Dar răufăcătorul, tîlharul continuă: „Pentru noi osînda aceasta este dreaptă! Am meritat-o doar!" Iată al doilea lucru care conduce la credinţa salvatoare: El îşi recunoaşte propria vină.

Am întîlnit pe mulţi oameni care mi-au zis: „Eu nu pot să cred!" I-am întrebat: „Aţi înţeles vreodată că sînteţi vinovat înaintea lui Dumnezeu?" „Nu, eu fac ce e bine şi nu-mi pasă ce zic alţii". Atunci i-am răspuns: „Cîtă vreme vă minţiţi aşa, nu veţi ajunge la lumină!" Recent am întîlnit pe cineva care mi-a zis la fel: „Fac ce este bine şi nu-mi pasă ce zic alţii!" Eu i-am replicat: „Felicitări. Eu n-aş putea spune asta. În viaţa mea multe nu merg bine". El a răspuns: „Desigur, dacă te uiţi la amănunte!" „O", am spus, „Dumnezeu Se uită la amănunte! De aceea, nu continuaţi să vă minţiţi singur!" Vezi, tu ajungi la credinţa adevărată, salvatoare, de abia cînd numeşti păcatul păcat, cînd numeşti comportările tale sexuale murdare curvie, cînd adulterul tău îl numeşti adulter, cînd nu-i mai spui minciunii abilitate, ci minciună, cînd nu-ţi mai îndreptăţeşti egoismul, ci recunoşti că-ţi eşti propriul tău dumnezeu - şi asta e idolatrie. Acesta este al doilea lucru care mă aduce la credinţa salvatoare, anume să numesc în sfîrşit păcatul păcat, să vin înaintea lui Dumne-

zeu şi să-I spun: „Doamne, am meritat osînda Ta!“ E îngrozitor cum încearcă oamenii din epoca noastră să se convingă că totul este bine! Dumnezeu ne va smulge într-o zi masca de pe faţă!

Şi apoi, tîlharul nu s-a mai adresat celuilalt, ci a spus lui Isus: „Tu n-ai făcut nimic nedrept. De ce atîrni aici?“ Şi în clipa aceea îi trece prin minte: „El atîrnă aici pentru mine! El îmi ispăşeşte vina!“ Atunci strigă: „Doamne, adu-Ţi aminte de mine, cînd vei veni în Împărăţia Ta!“ El a făcut al treilea lucru: El a crezut că Isus poate salva pe veci, pentru că a murit în locul nostru. Şi atunci Isus spune: „Azi vei fi cu Mine în rai!“

Vedeţi, aceasta este credinţa salvatoare: Devin conştient de sfinţenia lui Dumnezeu, îmi recunosc starea pierdută şi-L recunosc pe Isus, care a murit pe cruce pentru mine, ca pe singura mea şansă. Fără această credinţă n-o scoţi la capăt cu viaţa! Dar cu această credinţă poţi fi sigur că vei reuşi! Este tot ce pot să-ţi spun.

Unii mi-au reproşat că sînt prea simplist. Nu le-am putut răspunde decît: Îmi pare rău! Dar nu există alt mijloc de a o scoate la capăt în viaţă, în moarte şi în faţa judecăţii lui Dumnezeu decît să vin la Isus ca păcătos ce sînt, să mă pocăiesc, să-mi recunosc păcatele şi să repet cu credinţă:

„Pentru mine a curs, sîngele sfînt,/
O cred şi o apuc;/ Curăţă paguba/
Căci Cristos a murit în locul meu“.

Aş vrea să nu uiţi niciodată aceste cuvinte: „Isus a murit pentru mine!“ Cînd te vei scula mîine dimineaţă, ar trebui să-ţi sune în urechi: „Isus a murit pentru mine!“ Cînd vei fi la serviciu, să-ţi aminteşti deodată: „Isus a murit pentru mine!“ Apoi - cînd îţi va da har Dumnezeu, va veni clipa cînd vei putea să-L lauzi şi să-I spui: „Pentru mine! Pot deci să cred!“ În clipa cînd vei fi priceput aceasta, eşti un copil al lui Dumnezeu! Isus spune: „Eu sînt Uşa; dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit“.

Acum trebuie să vă mai spun şi al treilea lucru. Mulţi oameni îmi zic: „Pastore Busch, e frumos ce spuneţi. Dar eu nu pot s-o cred“. La asta trebuie să răspund acum. Pe oamenii care vorbesc aşa aş vrea să-i împart în patru grupe. Deci:

3. Oameni care nu pot să creadă...

a) ... pentru că nu sînt religioşi

La prima grupă aparţin oamenii care-mi spun: „Eu nu pot să cred pentru că nu sînt religios. Dvs., domnule pastor, sînteţi religios, dar eu nu sînt!" Lor le pot răspunde doar: „Nici eu nu sînt religios". Într-adevăr, pentru mine clopotele, tămîia şi toate lucrurile acestea au puţină importanţă. Sînt fericit că în ultimii ani am predicat în Essen într-o sală unde era numai o fanfară bună. Nu exista orgă şi nici clopote - şi nu mi-a lipsit nimic. Nu am nimic împotriva lor, dar nu le simt nevoia. Sînt aşa de puţin religios!

Cînd Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost pe pămînt, existau foarte mulţi oameni religioşi. Erau cărturari, preoţi, farisei - cu toţii foarte religioşi. Printre ei, saducheii aveau tendinţe mai liberale. Aceşti oameni ar spune astăzi: „Eu Îl caut pe Dumnezeu în natură". În timpul perioadei naziste au spus: „Dumnezeu este în steagurile noastre". Tot religios! Şi aceşti oameni religioşi au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. El nu le convenea. Apoi existau oameni total nereligioşi: prostituate, afacerişti - Biblia îi numeşte vameşi - meşteşugari absorbiţi de meseria lor, pentru că trebuiau să lupte pentru pîinea lor zilnică; un om distins cu numele de Zacheu care adunase atîţia bani că nu ştia ce să facă cu ei. Aceştia erau toţi oameni total nereligioşi. Totuşi, ei s-au întors spre Isus! Cum aşa? Ei au ştiut că sînt vinovaţi înaintea lui Dumnezeu, că în viaţa lor nu toate sînt în ordine. Şi acum a venit un Mîntuitor care îi face copii ai lui Dumnezeu! Atunci au crezut în El.

Domnul Isus nu a venit să facă din nişte oameni religioşi unii încă şi mai religioşi, ci Domnul Isus a venit să salveze pe păcătoşi de moarte şi de iad şi să-i facă copii ai lui Dumnezeu! Iar cînd sînt oameni care zic: „Eu nu pot să cred pentru că nu sînt religios", atunci le pot spune: „Aveţi cea mai mare şansă să deveniţi copii ai lui Dumnezeu!" Păcătoşi sîntem cu toţii - şi o ştim toţi! Dar: „Isus a murit pentru mine!" Vă repet: Isus nu a venit ca să facă pe oamenii religioşi şi mai religioşi, ci din nişte păcătoşi pierduţi copii ai Dumnezeului celui viu!

b) ... pentru că nu vor să creadă

A doua grupă constă din cei care spun: „Eu nu pot să cred", dar în realitate, dacă ar fi sinceri, ar trebui să recunoască: „Eu nu vreau să cred!" Căci dacă ar veni la credinţă, întreaga lor viaţă ar trebui schimbată. Şi asta nu le place. Ei ştiu că nu totul e în ordine în viaţa lor. Dar dacă ar deveni copii ai lui Dumnezeu, atunci ar trebui să vină la lumină. Nu, asta nu vor. Şi atunci colegii lor i-ar privi prost! Şi ce ar spune toate rudeniile, dacă ar deveni deodată creştini? Nu, mai bine nu! Şi dacă întîlniţi oameni care vă spun: „Eu nu pot să cred!" atunci observaţi-i mai îndeaproape ca să vedeţi dacă nu cumva, în fond, n-ar trebui mai degrabă să spună: „Nu vreau să cred!"

Există o istorie tulburătoare în Biblie. Iată-L pe Fiul lui Dumnezeu, pe Domnul Isus, stînd pe muntele Măslinilor. La picioarele Lui se întinde oraşul sub strălucirea orbitoare a razelor de soare. Iar puţin mai departe, drept în faţă, se ridică colina templului despre care chiar şi păgînii spuneau că ar trebui socotit printre minunile lumii. Toate acestea stau la picioarele Lui. Dar, deodată, ucenicii Lui văd cu groază cum curg lacrimile pe faţa lui Isus. Se uită la El surprinşi şi întrebători. Apoi Domnul Isus izbucneşte: „Ierusalime, Ierusalime! De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi cum îşi strînge găina puii sub aripi, şi n-aţi vrut! Acum staţi sub judecata lui Dumnezeu. Iată că vi se lasă casa pustie..." Acestea sînt unele din cele mai zguduitoare cuvinte din Biblie: „Şi n-aţi vrut!" Aşa au spus şi cei din Ierusalim: „Nu putem crede!" - dar nu voiau să creadă!

Vedeţi, cine nu vrea să creadă, acela nu este obligat la aceasta! Îmi daţi voie să v-o spun: În biserică există încă tot felul de constrîngeri. Dar în Împărăţia lui Dumnezeu totul se face de bunăvoie. Cine vrea să trăiască fără Dumnezeu, acela poate s-o facă! Dumnezeu ni Se oferă. Dar noi Îl putem respinge. Vrei să trăieşti fără Dumnezeu? Ai voie! Vrei să trăieşti fără pace cu Dumnezeu? Ai voie! Vrei să trăieşti fără Biblie? Ai voie! Vrei să calci poruncile lui Dumnezeu? Ai voie! Vrei să profanezi duminecile, să curveşti, să te-mbeţi, să minţi, să furi? Ai voie! Cine nu-L vrea pe acest Mîntuitor, pe care L-a trimis Dumnezeu ca să salveze păcătoşii, acela are voie să-L respingă. Cine vrea să meargă în

iad, acela are voie s-o facă! La Dumnezeu nu există constrîngere. Numai însă să-ţi intre bine în cap că va trebui să suporţi urmările. Dumnezeu îţi oferă prin Isus iertarea păcatelor şi pacea. Tu poţi să spui: „N-am nevoie de ele! Nu le vreau!" Atunci ai voie să trăieşti aşa! Dar să nu crezi că în ultimele cinci minute din viaţa ta vei mai putea apuca ceea ce ţi-a oferit Dumnezeu o viaţă întreagă. Tu poţi să respingi oferta de pace a lui Dumnezeu în Isus, dar apoi trebuie să trăieşti toată veşnicia fără pacea cu Dumnezeu. Şi acesta e iadul!

Iadul este locul unde cineva a scăpat definitiv de Dumnezeu. Acolo nu vei mai fi invitat de Dumnezeu. Nimic nu te va mai atrage spre El. Poate că acolo vei vrea să te rogi, dar nu mai poţi. Atunci vrei poate să chemi Numele lui Isus, dar el nu-ţi mai trece prin minte. Tu nu eşti obligat, desigur, să accepţi mesajul pe care ţi-l aduc. Poţi să nu te converteşti la Isus. Dar să-ţi fie clar că prin aceasta alegi iadul! Tu ai deplina libertate!

„Şi n-aţi vrut!" a spus Isus celor din Ierusalim. El nu i-a silit. Dar ce-au ales ei a fost groaznic.

c) ... pentru că au văzut atîtea în viaţa lor.

A treia grupă din cei ce spun: „Nu pot să cred!" avansează o explicaţie curioasă, pe care n-am auzit-o niciodată de la femei, ci numai de la bărbaţi. Explicaţia sună astfel: „Domnule pastor, am trecut prin atîtea, încît nu mai pot să cred!" Eu întreb: „Prin ce-aţi trecut? Nici eu n-am avut o viaţă monotonă!" „Da..., eu am trecut prin atîtea, încît nu mai pot să cred!" Acest gen de frază circulă între bărbaţi ca o fantomă. În acest caz, obişnuiesc să-i iau puţin peste picior şi să spun: „Dar credeţi ce scrie în Mersul trenurilor? Credeţi orice informaţie pe care v-o dă un poliţist?" „Da!" „Atunci nu mai spuneţi: ‚Nu mai cred în nimic!', ci spuneţi: ‚Nu mai cred nimic în afară de ceea ce scrie în Mersul trenurilor şi în ce spune poliţia'". Şi aşa s-ar putea continua, înţelegeţi. Atunci spun: „Vedeţi, în viaţa mea întunecată, plină de păcat, murdărie, noapte şi greşeli a venit Isus. Şi atunci am cunoscut că El este Fiul lui Dumnezeu, trimis de El! Şi apoi mi-am predat viaţa Aceluia care a făcut aşa de mult pentru mine: Isus. Şi dacă într-adevăr n-ai mai putea crede în ni-

meni şi în nimic, pe Acela, care Şi-a dat viaţa pentru tine, Îl poţi crede ce spune, da, pe Acela Îl poţi crede. Ei cred atîtea, numai în Acela, în care s-ar putea încrede total, ceea ce încă nimeni nu a regretat, nu! Ciudat! Şi atunci spun că ar fi trecut prin atîtea. Ei încă n-au trecut prin destule!"

d) ... pentru că ceva i-a revoltat.

A patra categorie de persoane care nu pot să creadă, sînt cele care au fost scandalizate de biserică sau revoltate de practicile, tradiţiile sau învăţăturile ei.

În faţa mea stă o tînără studentă care îmi explică: „Eu studiez ştiinţele naturii". Îi spun: „Frumos, domnişoară! Dar ce vă frămîntă?" Atunci ea răspunde: „Domnule pastor, am auzit o conferinţă de-a dvs. Simt că aveţi ceva ce mi-ar place şi mie, dar eu nu pot să cred! Ştiţi, nu pot accepta toate dogmele şi tradiţiile bisericii. Aş avea impresia că trebuie să înghit un mănunchi de fîn uscat!" Atunci am rîs şi am răspuns: „Domnişoară, nu e nevoie să înghiţiţi un mănunchi de fîn! Aţi auzit vreodată de Isus?" „Da", spune ea. „Ce-aţi zice dacă v-aş spune că Isus este un mincinos?" „Nu", răspunde ea, „asta n-o cred!" „Credeţi că Isus a zis adevărul?" „Da", spune ea, „cred". Merg mai departe: „Domnişoară, există vreun om căruia i-aţi spune: ‚Cred că n-ai minţit niciodată!'?" „Nu", răspunde ea, „n-aş spune-o nimănui". „Vedeţi", am spus eu, „domnişoară, deja credeţi. Îi acordaţi încrederea lui Isus. Este nemaipomenit! Cu asta se începe: Dvs. credeţi că Isus spune adevărul. Biblia spune: ‚Viaţa veşnică este aceasta: să cunoască pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu'. Nu mai aveţi nevoie să vă bateţi cu dogmele şi tradiţiile bisericii. Din pîcla acestei lumi vă iese cineva în întîmpinare. Şi dvs. vedeţi tot mai clar semnele cuielor şi urmele cununii de spini care vorbesc despre faptul că El a luat asupra Sa vina dvs. şi v-a iubit cînd încă nu vă iubea nimeni. Fie ca văzînd pe Isus să vi se deschidă ochii şi să puteţi spune: ‚Mîntuitorul meu, Domnul meu şi Dumnezeul meu!' Credinţa nu înseamnă să înghiţi dogme ca un mănunchi de fîn uscat, pentru că aşa a spus pastorul sau preotul, ci să crezi înseamnă să cunoşti pe Isus Cristos!"

„Ha", spune unul, „eu unul nu pot să cred pentru că preoţii, pastorii...", apoi îşi dă drumul. Şi aud astfel istorii despre

pastori. Unul a avut aventuri cu femei. Altul a luat din banii bisericii. Peste tot s-a întîmplat ceva cu pastorii. „Ei, cum mai vreţi să cred!" Şi mă înroşesc pînă în vîrful urechilor, căci mă cunosc bine pe mine însumi. Eu nu am luat din banii bisericii, dar dacă oamenii ar şti tot ce se petrece în mine, ar vedea bine că nici eu nu sînt perfect. Ce să răspund atunci la asta? Observaţi că nicăieri în Biblie nu se spune: „Crede în pastorul tău şi vei fi mîntuit", ci în Biblie stă: „Crede în Domnul Isus şi tu vei fi mîntuit". Un pastor este - da, ştiu, nu totdeauna e aşa, dar dacă funcţionează aproape normal - un indicator spre Isus. Fie că stîlpul indicator e cam îndoit sau înclinat sau spălat de ploi, asta nu deranjează prea mult. Cu condiţia să se poată vedea ce indică. În ce mă priveşte, nu m-aş duce să ascult nici un pastor care nu este un indicator spre Isus, Fiul lui Dumnezeu răstignit şi înviat. Dar n-o să mă supăr din pricina stîlpului indicator care îmi arată calea şi ţinta, ci eu merg pe cale pînă la ţintă. Şi această ţintă este: „A venit Isus, izvorul harului". Vrei atunci să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu la judecata de apoi şi să-I spui: „Doamne, n-am vrut mîntuirea Ta, n-am acceptat iertarea păcatelor mele pentru că pastorul nu avea nici o valoare!"? Aşa vrei să stai cîndva înaintea lui Dumnezeu? Asta mă face să mă gîndesc la băiatul acela care spunea: „Aşa-i trebuie tatălui meu că am mîinile îngheţate. El nu avea decît să-mi cumpere mănuşi!"

Nu, prietenii mei, nu este adevărat cînd spune cineva: „Nu pot să cred!"

Există un cuvînt al lui Isus care e colosal şi care sună aşa: „Cine vrea să facă voia lui Dumnezeu, va cunoaşte dacă învăţătura Mea este de la Mine". Întrebarea este deci de a şti dacă sînt gata să mă supun şi să fac, pînă în cele mai mici amănunte, ceea ce recunosc ca adevărat. Atunci voi putea merge înainte.

4. Ce să facem cînd nu mai putem crede

Vreau să-ţi spun în încheiere cîteva cuvinte:

a) Roagă-L pe Dumnezeu să-ţi dea lumină!

El este lîngă tine. Spune: „Doamne, ajută-mă să am credinţă. Fă-mă să văd lumina!" El ascultă acest fel de rugăciune.

b) Bazează-te pe prezenţa lui Dumnezeu!

Isus este aici! Du-te într-un colţ liniştit şi spune-I: „Doamne Isuse, vreau să-Ţi dau viaţa mea". Asta am făcut şi eu cînd, în necredinţa mea, mi-a fost teamă de Dumnezeu, şi apoi am auzit despre Isus.

c) Citeşte Biblia!

Petrece în fiecare zi un sfert de oră singur cu Isus! Citeşte un pasaj din Biblie şi ascultă ce are Dumnezeu să-ţi spună. Citeşte ascultînd! Şi apoi împreună-ţi mîinile şi spune-I: „Doamne Isuse, am aşa multe să-Ţi spun. Nu reuşesc s-o scot la capăt cu viaţa mea, ajută-mă!"

d) Caută părtăşie!

Caută părtăşia cu oameni care vor şi ei în mod serios să fie creştini! Să nu rămîi singur! Nu există călători solitari pe calea către cer. Caută părtăşia cu creştini care merg pe acelaşi drum!

Cum să trăim dacă ne însoţesc neîncetat greşeli şi lipsuri?

În Württemberg se aude uneori zicîndu-se: „Acum e serioasă treaba!" Astfel aş vrea să vă spun şi la tema noastră: „Acum e serioasă treaba! Acum treaba devine serioasă!"

„Cum să trăim dacă ne însoţesc neîncetat greşeli şi lipsuri?" Mai întîi, trebuie să vă spun că întrebarea este rău pusă: „... Dacă ne însoţesc neîncetat greşeli şi lipsuri". De fapt, noi tragem întotdeauna această povară după noi. Greşelile şi lipsurile noastre ne urmează pretutindeni unde mergem. De aceea, sînt foarte fericit că pot să vorbesc de un lucru atît de minunat, de un cadou care îl copleşeşte pe om cu bogăţie şi fericire. Acest lucru nu se poate cumpăra în nici o ţară din lume. Chiar dacă ai fi miliardar şi, pentru a-l dobîndi, ai fi gata să-ţi vinzi toată averea, nu l-ai putea cumpăra. Nu ţi l-ai putea procura nici prin relaţii - chiar dacă de atîtea ori în zilele noastre se poate obţine prin relaţii ceea nu se poate căpăta cu bani. Acest lucru minunat, despre care vreau să vorbesc, nu poate fi obţinut nici prin relaţii. Nu există posibilităţi pentru procurarea lui. El poate fi primit

numai în dar. Şi acest lucru mare, minunat şi glorios, despre care vreau să vă vorbesc, care nu se poate nici cumpăra, nici procura prin relaţii, se numeşte: iertarea păcatelor.

Ştiu că mulţi sînt acum dezamăgiţi şi gîndesc: „Iertarea păcatelor?" Şi atunci se naşte imediat întrebarea:

1. Am într-adevăr nevoie de aceasta?

Sînt convins că jumătate din voi spun: „Iertarea păcatelor? Nu am nevoie!" Recent, un tînăr mi-a explicat aceasta în felul următor: „Noi trăim într-o epocă în care se crează nevoia prin publicitate. Strămoşii noştri n-au cunoscut nici guma de mestecat, nici ţigările. Printr-o publicitate neobosită, la radio, TV şi pe afişe, am fost aduşi treptat la starea de-a nu mai putea trăi fără ţigări, de pildă. Se trezeşte o nevoie, apoi se începe vînzarea!" Şi el a urmat: „La fel face şi biserica. Ea spune oamenilor: ‚Voi aveţi nevoie de iertare', şi pe urmă ea le-o vinde. De fapt, noi n-avem deloc nevoie de ea, ci voi creaţi nevoia pentru a vă putea vinde marfa". Aşa este? Să presupunem că un trecător te-ar întreba pe stradă: „Bună ziua. Cum vă numiţi?" „Mă numesc Meier". „Domnule Meier, aveţi nevoie de iertarea păcatelor?" Domnul Meier răspunde: „Nu!! Aş avea nevoie de două mii de mărci, dar nu de iertarea păcatelor!" Este exact? Este mai întîi trezită o nevoie care la început nu există, pentru ca apoi să i se răspundă cu Biblia?

Eu vă spun: Este o mare eroare, o eroare capitală. Noi n-avem nevoie mai acută ca iertarea păcatelor! Cine socoteşte că nu are nevoie de iertarea păcatelor, acela nu cunoaşte pe Dumnezeul sfînt şi de temut. S-a vorbit atîta de Dumnezeul dragostei, încît nu mai ştim că Dumnezeu - aşa scrie în Biblie - este un Dumnezeu de temut! Ceea ce m-a trezit din viaţa mea de păcat a fost gîndul care mi-a trecut brusc prin minte: Ai de ce să-ţi fie teamă de Dumnezeu! Cine zice: „Eu nu am nevoie de iertarea păcatelor" nu cunoaşte pe Dumnezeul cel viu, care poate nimici trupul şi sufletul în iad. Da, într-adevăr: poţi fi pe veci pierdut! Asta spune Isus, care trebuie s-o ştie. Şi chiar dacă toată lumea ar spune: „Nu credem asta!", tot ar fi pierdută! Isus ştie ce ne aşteaptă dincolo. Şi El ne avertizează insistent cu privire la pierzare! Iar noi stăm aici cu păcatele noastre şi îndrăznim să spunem:

„Noi n-avem nevoie de iertarea păcatelor! Biserica trezește numai o nevoie care nu există deloc!" Ce prostie! De nimic nu avem mai multă nevoie ca de iertarea păcatelor!

Trebuie să vă povestesc aici o experiență. Aveam odată o adunare în frumosul oraș Zürich, în palatul Congresului, în fața unui auditoriu foarte numeros. Deși multe persoane au trebuit să rămînă în picioare, am remarcat doi domni care se întrețineau vesel și al căror comportament arăta clar că ei veniseră din pură curiozitate. Unul din ei avea un barbișon drăguț - asta mă frapase și-mi zisesem: „Păcat că nu pot purta și eu unul ca al lui!" Începîndu-mi conferința, mi-am propus să captez interesul acestor doi domni. Și efectiv, ei au fost foarte atenți pînă în clipa cînd am rostit pentru prima oară cuvintele „iertarea păcatelor". Atunci am văzut fluturînd pe buzele celui cu barbișon un zîmbet batjocoritor, și el a șoptit celuilalt ceva la ureche. Sala era foarte mare, și cum cei doi se aflau chiar în spate, n-am putut să aud ce-i spunea, dar am putut să ghicesc după expresia feței. Trebuie că a fost ceva de genul. „Iertarea păcatelor! Pălăvrăgeala tipică a pastorilor! Cerule!" Și trebuie că s-a gîndit: „Eu nu sînt deloc un criminal. Eu nu am nevoie de iertarea păcatelor!" - Așa spui și tu, nu-i așa? În orice caz, văzînd reacția acelui om, m-a cuprins mînia. Știu că mînia nu e bună înaintea lui Dumnezeu, dar nu am putut-o opri. „O clipă!" am spus eu. „Vreau să fac acum o pauză de treizeci de secunde, în care fiecare va putea să răspundă prin da sau nu la întrebarea pe care o să v-o pun: ‚Vrei să renunți la iertarea păcatelor pentru toată veșnicia, doar pentru că crezi că nu ai nevoie de ea?'" Și vreme de o jumătate de minut, o liniște profundă a planat peste miile acelea de oameni. Și deodată am văzut pe omul cu barbișon pălind și sprijinindu-se de perete, așa de speriat era! Trebuie că-și zisese: „Acum spun că nu sînt un criminal, dar pe patul de moarte, cînd lucrurile vor fi foarte serioase, atunci voi vrea totuși să am iertarea păcatelor. N-aș vrea să renunț la ea pentru toată veșnicia". Nici tu, nu-i așa?

Există un dicton pe care l-am auzit de nenumărate ori în viața mea: „Fac ce este bine și nu-mi pasă ce zic alții!" Dar închipuiți-vă că nu l-am auzit niciodată din gura oamenilor de mai puțin de patruzeci de ani! Cei mai tineri știu foarte

bine că viaţa lor are multe greşeli. Doar cînd ne-am înăbuşit conştiinţa ajungem să spunem o minciună aşa de mare. Iar cînd spune cineva: „Eu fac ce este bine şi nu-mi pasă ce zic alţii", atunci ripostez: „Tu ai mai mult de patruzeci de ani. Dacă vorbeşti aşa, înseamnă că te-ai sclerozat. Ţi-ai înăbuşit conştiinţa!" Într-adevăr, cîtă vreme conştiinţa nu ne e înăbuşită, ştim foarte bine că lucrul de care avem cea mai mare nevoie este iertarea păcatelor noastre.

Acum cîţiva ani, Bill Halley a dat un spectacol în Essen. El face parte din acei muzicieni moderni pe care i-aş numi „mişcă-şolduri". Mii de tineri se strînseseră la „Grugahalle" ca să-l asculte, pe el şi pe orchestra lui. De la prima bucată, spectatorii au început să demoleze sala. Pagubele s-au ridicat la cca 60000 de mărci. Un tînăr poliţist mi-a spus după aceea: „Eram aşezat chiar în faţă, şi a trebuit să mă prind de scaun cu mîinile, ca să nu fac la fel!" A doua zi după spectacol, traversînd centrul oraşului, am văzut trei tineri care păreau să fi participat la seara respectivă. M-am îndreptat spre ei şi le-am spus: „Bună ziua! Pariez că şi voi aţi fost aseară la spectacolul lui Halley!" „Bineînţeles, domnule pastor!" „O", am răspuns eu, „mă cunoaşteţi? Ce frumos! Dar spuneţi-mi: Nu înţeleg în fond de ce aţi demolat aşa sala?" Şi drept răspuns am primit: „Ah, pastore Busch, totul e numai deznădejde!" „Ce?" am întrebat eu, „deznădejde - în legătură cu ce?" Atunci el a răspuns: „Asta n-o ştim nici noi!"

Un mare teolog şi filozof danez, Sören Kierkegard, povesteşte că, copil fiind, se ducea deseori la plimbare cu tatăl lui. Uneori, acesta se oprea şi, privindu-şi fiul cu un aer gînditor, îi zicea: „Copile dragă, tu porţi în tine o deznădejde tăcută". Citind aceasta, m-am gîndit: Cînd cineva a fost patruzeci de ani pastor într-o metropolă, ştie la ce se referă asta.

Şi acum te întreb: Cunoşti şi tu această deznădejde lăuntrică a vieţii? Vreau să-ţi spun de unde vine. Pentru aceasta să facem o călătorie de exploatare în propria noastră inimă. Vreau să mă folosesc de o ilustraţie. Ca pastor în regiunea Ruhr am coborît adesea în fundul minei. Este ceva interesant. Primeşti un costum de lucru şi o cască, apoi eşti coborît cu bena, să zicem pînă la al optelea nivel. Se poate merge mai jos? Fără îndoială, dar nu se merge, căci acolo e porţiu-

nea de colectare a apelor de infiltraţie din puţul minei. De cînd sînt la Essen, cablul s-a rupt o singură dată. În ziua aceea, bena a căzut jos fără oprire pînă în mlaştină. Groaznic!

Mina şi mlaştina ei mă duc cu gîndul la om. Cum ştie oricine, există mai multe „nivele" în viaţa noastră. În exterior, cineva poate părea vesel, pe cînd în interior este cu totul altfel. Astfel că cineva poate să zîmbească, dar în suflet să fie moarte. Uneori dăm impresia că facem un joc din viaţă, pe cînd în străfundul fiinţei noastre, în taina inimii noastre, se ascunde o deznădejde întunecată. Aşa spun medicii, aşa spun filozofii, aşa spun psihologii, aşa spun psihiatrii. Despre asta vorbesc filme şi romane. Este neliniştitor să vedem modul în care deznădejdea sau spaima se arată uneori la suprafaţă. Un psihiatru îmi spunea într-o zi: „Nu vă puteţi închipui cîţi tineri vin la consultaţii!" Totuşi, cei mai mulţi oameni nu întreabă deloc de unde vine deznădejdea, ci încearcă să scape de ea - prin droguri sau alcool. Dar n-ar fi mai înţelept să vezi realitatea aşa cum este?

Că deznădejdea se află în locul cel mai adînc din inima omului, se pare că e o descoperire a epocii noastre. Cel mai uimitor este faptul că Biblia a constatat deja aceasta de trei mii de ani. Ea spune: „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea". Şi vedeţi: Biblia ne spune şi de ce este aşa. Ea numeşte mai multe motive: că prin căderea în păcat ne-am depărtat de Dumnezeu, că de atunci trăim în afara adevăratului nostru element - ştiţi, Dumnezeu e elementul nostru! -, că în fond ne temem de judecata Dumnezeului celui viu asupra vieţii noastre. Dar cel mai important motiv pentru adînca deznădejde a inimii noastre e vina noastră înaintea lui Dumnezeu! Aceasta este cea mai mare problemă a vieţii noastre, pe care noi înşine n-o putem rezolva! Ne dăm seama de asta. Şi de aceea există o atît de mare deznădejde în inimile noastre.

Avem nevoie de iertarea păcatelor? Bineînţeles! Da, de nimic nu avem mai mare nevoie ca de iertarea păcatelor noastre!

Ce-i atunci păcatul? Păcatul e despărţirea de Dumnezeu. Noi ne-am născut deja păcătoşi. Daţi-mi voie să folosesc un exemplu:

Un copil născut în Anglia în timpul războiului cu siguranţă că n-ar avea nimic împotriva noastră a nemţilor, dar el aparţine poporului duşman. La fel, de la natură ne-am născut în tabăra duşmană lui Dumnezeu: în această lume. Astfel că din natură sîntem deja despărţiţi de Dumnezeu. Şi acum ne despărţim tot mai mult de Dumnezeu, prin aceea că înălţăm un zid de vinovăţie. Fiecare încălcare a poruncii lui Dumnezeu e ca o piatră pe care o adăugăm acestui zid. Astfel că păcatul este o realitate înspăimîntătoare.

Trebuie să vă povestesc aici cum mi-am dat seama pentru prima oară de realitatea teribilă a păcatului şi de faptul că el este ireversibil. Am avut un tată extraordinar de care mă lega ceva deosebit. Într-o zi, pe cînd stăteam la mansardă ca să mă pregătesc pentru un examen, m-am auzit strigat de jos: „Wilhelm!" Aşa mă numesc eu. Scot capul pe fereastră şi întreb pe tatăl meu care mă strigase: „Ce s-a întîmplat? Unde arde?" Atunci el îmi spune: „Trebuie să merg în oraş. Vrei să mă însoţeşti? În doi e mai frumos!" „Ah, tăticule", strig eu în jos, „tocmai acum am ceva important de pregătit pentru examen, şi nu pot să vin". „Atunci mă duc singur", spune el. Două săptămîni mai tîrziu era mort. Obiceiul la noi era ca odată trupul pus în sicriu, fiii celui defunct să facă cu schimbul pentru a-l veghea. E noapte liniştită. Toată lumea doarme, numai eu stau singur lîngă sicriul deschis. Dintr-odată îmi trece prin minte cum mă rugase tatăl meu cu două săptămîni mai înainte ca să-l însoţesc în oraş. Dar eu spusesem nu! Mă uit la el şi spun: „Ah, tată, mai roagă-mă odată! Şi dacă vrei ca să merg cu tine o sută de km, o să merg!" Dar gura lui rămîne mută. Şi am înţeles în clipa aceea că lipsa mea de politeţe era o realitate groaznică asupra căreia nu mai puteam reveni, chiar dacă aş fi avut o veşnicie înaintea mea.

Ce credeţi, cîtă vină e în viaţa noastră, cîte greşeli şi păcate există în ea? Cum să trăim dacă ne însoţeşte povara greşelilor şi păcatelor? Fără iertarea păcatelor, n-o vom putea scoate la capăt!

Iar la moarte? Cum este aceasta? Vrei să-ţi duci cu tine în veşnicie toată vina? Mi-am imaginat adesea cum este asta. La vîrsta mea este normal, nu-i aşa? Mă văd deci ţinînd mîna unei fiinţe dragi. Apoi vine clipa cînd trebuie s-o las, şi

ea pe mine. Iar barca vieţii mele alunecă în tăcere pînă în prezenţa lui Dumnezeu. Da, crede-mă. Într-o zi vei sta în faţa Lui! Cu toată vina ta, cu toate greşelile şi păcatele tale, vei sta atunci înaintea Dumnezeului viu şi sfînt! Ce groază vei simţi cînd vei descoperi că ai luat cu tine toată grămada de greşeli şi păcate!

Avem nevoie de iertarea păcatelor? De nimic n-avem mai mare nevoie ca de iertarea păcatelor, mai mult ca de pîinea zilnică!

2. Dar unde există aşa ceva?

Este cu putinţă oare ştergerea trecutului? Şi dacă da, unde se află iertarea păcatelor noastre?

Tocmai v-am povestit ce s-a întîmplat între tatăl meu şi mine. Niciodată nu mi-am mai putut repara greşeala. Înţelegeţi? În fond nu putem repara nimic din ce-am greşit! Efectele rămîn înaintea lui Dumnezeu! Se încasează poliţa! A fost un om cu numele Iuda, care-şi trădase Mîntuitorul cu treizeci de arginţi. Şi într-o zi şi-a dat seama că a greşit. S-a dus la cei în mîna cărora Îl dăduse pe Isus, le-a dat banii înapoi şi le-a spus: „Am comis o nedreptate! Luaţi-vă banii înapoi! Vreau s-o repar!" Atunci ei au dat din umeri şi i-au spus: „Ce ne pasă nouă? Asta te priveşte pe tine!" Tu poţi să te adresezi cui vrei, fiecare îţi va răspunde: „Asta te priveşte pe tine!"

Există oare cu toate acestea o posibilitate ca greşelile şi păcatele să fie şterse şi lichidate? Unde se află ea? Unde există iertarea păcatelor?

Prietenii mei, bărbaţii din Biblie răspund într-un cor unanim, plini de bucurie. De la început pînă la sfîrşit, din Vechiul pînă în Noul Testament, refrenul Bibliei este: Există iertarea păcatelor!

Unde? Ieşiţi cu mine în faţa porţilor Ierusalimului spre dealul Golgotei. Nu vom da nici o atenţie mulţimii de oameni, nici celor doi răufăcători de la dreapta şi stînga, nici soldaţilor romani, ci Omului care este răstignit pe crucea din mijloc. Cine e Omul din mijloc? Nu este unul dintre noi. Într-o zi, El S-a prezentat mulţimii şi a spus: „Cine poate dovedi că am păcat?" Şi nimeni n-a putut. Apoi a fost implicat într-un proces, cînd a fost interogat de autorităţile ro-

mane şi de sanhedrinul iudaic. Nici ei n-au găsit nimic împotriva Lui. El nu este unul dintre noi. El nu are nevoie de iertarea păcatelor. Dar atunci de ce este pe cruce?! Cine este Omul? El nu este originar din lumea oamenilor, ci a venit spre noi dintr-o altă dimensiune, din lumea lui Dumnezeu. Eu vorbesc despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, şi El atîrnă pe cruce? De ce? Cum aşa? Prietenii mei, Dumnezeu e drept: El trebuie să pedepsească păcatul. Şi atunci a aruncat păcatele noastre asupra Fiului Său, care le-a ispăşit în locul nostru. „Pedeaspa care ne dă pacea a căzut asupra Lui". Acesta e marele mesaj al Bibliei: Judecata lui Dumnezeu stă pe acest Isus, ca noi să avem pace! Deci aici putem căpăta iertarea păcatelor!

Unde pot să scap de vina mea? Unde capăt pacea cu Dumnezeu? La piciorul crucii lui Isus! „Sîngele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţă de orice păcat". Să o apucăm!

Un american cu numele de William L. Hull a publicat o carte interesantă. El a fost pastorul care l-a vizitat pe Adolf Eichmann, ucigaşul a milioane de evrei, de treisprezece ori în timpul detenţiei lui, a avut lungi discuţii cu el, a auzit ultimele lui cuvinte, l-a însoţit pînă la locul execuţiei şi a fost prezent cînd cenuşa i-a fost împrăştiată în Marea Mediterană. El a publicat conţinutul discuţiilor lui cu Eichmann sub titlul: „Luptă pentru un suflet". La început, el relatează: „Obiectivul meu a fost să salvez acest păcătos groaznic pentru ca să nu meargă în iad. Dar a fost tulburător să constat că acest om, care din biroul lui a asasinat milioane de persoane şi a afundat lumea în atîtea suferinţe groaznice, a îndrăznit să zică pînă în ultima clipă: ‚Nu am nevoie de nimeni care să fi murit pentru mine. Nu am nevoie de iertarea păcatelor. Nici n-o vreau'".

Vrei să mergi pe urmele lui Eichmann şi să mori ca el? Nu? Dacă nu vrei asta, atunci întoarce-te din toată inima la Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca singurul din lume care ne poate ierta păcatele, pentru că a murit ca să le plătească.

Cînd pastorul Hull discuta cu Eichmann, aproape că îi era teamă să ofere unui om ca el iertarea păcatelor prin sîngele lui Isus. Era oare cu putinţă ca un asemenea criminal să poată fi iertat? Da! Da! „Sîngele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţă de orice păcat". Dar eu trebuie să-I

mărturisesc păcatele, apoi să-I spun cu privirile ridicate la cruce: „Şi pentru mine a curs, sîngele sfînt/ O cred şi o apuc/ El şterge toată vina mea/ Căci Isus muri în locul meu".

Biblia foloseşte imagini mereu noi ca să ne facă să înţelegem cum iartă păcatele Isus cel răstignit şi înviat. Isus nu a rămas în moarte, ci a înviat a treia zi, sper că ştiţi că El e viu.

Ea foloseşte de exemplu imaginea garantului. Un garant se obligă să intervină pentru mine, dacă nu pot să plătesc. Cineva trebuie să plătească! Totdeauna se întîmplă aşa în viaţă! Cineva trebuie să plătească! Şi prin fiecare păcat din viaţa noastră ia fiinţă o îndatorire înaintea lui Dumnezeu. Biblia spune: „Plata păcatului e moartea". Dumnezeu cere ca plată pentru păcatele noastre moartea noastră. Şi acum vine Isus şi merge pentru păcatul nostru în moarte, ca noi să avem viaţă. El devine garantul nostru înaintea lui Dumnezeu. Şi acum e valabil faptul: Fie plăteşti pentru păcatul tău în iad - fie vii la Isus şi spui: „Doamne Isuse, vreau să cred că Tu ai plătit pentru mine!" Ernst Gottlieb Woltersdorf mărturiseşte într-un cîntec: „Nu ştiu altceva să spun/ Decît că un garant veni/ Să poarte păcatul meu/ A luat asupra-Şi datoria mea/ Şi a plătit-o complet/ Încît din toată suma/ Nu a lipsit nici un bănuţ".

A doua ilustraţie din Biblie e cea a răscumpărării. Un om a căzut în mîinile unui negustor de sclavi. El nu se poate răscumpăra singur. Atunci vine un domn prietenos la piaţa de sclavi şi întreabă: „Cît costă omul acela? Îl răscumpăr". Din care moment este sclavul liber? Din clipa în care e plătit ultimul bănuţ. Domnul Isus a plătit pentru tine la Golgota şi ultimul bănuţ! Tu poţi s-o crezi şi să spui: „Doamne Isuse, acum îţi aduc păcatele mele şi cred că Tu le-ai şters". Isus răscumpără! Isus eliberează pe robii păcatului! Phillip Friedrich Hiller cîntă: „Păcatele sînt iertate,/ O, ce cuvînt de viaţă/ Pentru duhul chinuit/ În Numele scump al lui Isus..."

Biblia aduce mereu imagini noi. Ea foloseşte imaginea împăcării. Asta o ştie şi cel mai întunecat păgîn că are nevoie de împăcare. De aceea există în toate religiile o armată de preoţi care aduc jertfa împăcării: Dumnezeu recunoaşte însă numai o singură jertfă de ispăşire: „Iată Mielul lui Dum-

nezeu care ridică păcatul lumii!" Mulţi preoţi au adus multe jertfe. Dar Isus Însuşi e Preotul care ne împacă cu Dumnezeu! Şi El Însuşi este jertfa care ne împacă cu Dumnezeu! Numai El ne poate împăca cu Dumnezeu. Albert Knapp spune într-un cîntec: „Veşnic Să-L privesc în faţă/ Cum a stat ca şi un miel/ Aşa de-nsîngerat şi palid/ Pe lemnul crucii de ocară/ El şi la mine S-a gîndit/ Cînd a strigat: S-a-ndeplinit!"

O altă imagine biblică e cea a spălării. Un creştin a scris fraţilor săi: „El ne-a iubit şi ne-a spălat de păcatele noastre cu sîngele Său". Cunoaşteţi istoria cu fiului pierdut care a ajuns la porci? Vai, cît de mulţi au ajuns la porci! Şi nu poţi să spui decît: „Ce păcat de ei!" Dar apoi fiul risipitor îşi vine în fire şi aleargă, aşa cum este, spre casă şi se aruncă în braţele tatălui. El nu s-a curăţit mai întîi, nu şi-a cumpărat un costum şi pantofi noi. El a venit aşa cum era. Apoi tatăl l-a spălat şi l-a îmbrăcat cu haine noi. Mulţi oameni cred că ar trebui mai întîi să devină buni, şi apoi să fie creştini. Este o eroare catastrofală. Noi putem veni la Isus aşa cum sîntem, murdari şi ticăloşi. Şi cît de murdărită şi de pîngărită e viaţa noastră! Vino la Isus aşa cum eşti! El te face curat! El face totul nou! „Sîngele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţă de orice păcat". Aşa mărturiseşte apostolul Ioan. Şi la rîndul nostru noi putem mărturisi la fel.

Nu vă pot arăta acum toate imaginile din Biblie. Dar sper că veţi începe şi voi să citiţi Biblia, ca să cunoaşteţi tot mai mult acest minunat mesaj despre iertarea păcatelor.

Cum să trăim cînd ne însoţesc permanent greşelile şi păcatele? Nu pot s-o scot la capăt! Dar reuşesc atunci cînd L-am găsit pe Isus şi am aflat prin El iertarea păcatelor! Atunci încetează adînca teamă şi deznădejde. A te da lui Isus nu este o chestiune întunecată şi tristă, dimpotrivă, înseamnă să ieşi din noaptea spaimei la lumina soarelui primăvăratic al harului lui Dumnezeu. Şi asta îţi doresc din toată inima.

Deci: Avem nevoie de iertarea păcatelor? Da! Unde o găsim? La Isus, Mîntuitorul răstignit şi înviat!

3. Cum ajung la aceasta?

Poate că acum crede cineva - să sperăm: „Asta-i grozav! Trebuie să fie ceva minunat să ai iertarea păcatelor! Dar cum ajung la ea? Nici un ziar nu scrie despre asta, nici un roman modern nu tratează subiectul, nici un film nu mi-o spune. Cum ajung la ea?" Da, cum ajung la ea?

Aici nu te prea poate ajuta altcineva. Cel mai bun lucru ar fi să cauţi încă astăzi un loc liniştit şi acolo să-L chemi pe Isus. El a înviat doar. El e viu! În Biblie, cei care au venit la credinţă sînt astfel descrişi: „Toţi cei ce cheamă Numele lui Isus". Acum fă şi tu pur şi simplu acelaşi lucru.

Ştii ce înseamnă să faci un apel? Auzi: cu Isus ai fir direct! Se poate să nu te fi folosit de el pînă acum. E o nenorocire! Dar acum cheamă-L! Nici n-ai nevoie să formezi un număr. Spune doar: „Doamne Isuse!" - şi El este deja pe fir. Contactul cu El e stabilit. Asta înseamnă rugăciune.

Şi ce spui apoi? Tot ce ai pe inimă! Spune: „Doamne Isuse, am o legătură tulbure cu cineva. Nu mai reuşesc să o rup. Ştiu însă că este păcat. Doamne Isuse, ajută-mă!" - „Doamne Isuse! În afacerile mele ceva nu-i în ordine. De ani de zile fac declaraţii false de impozit. Dar dacă fac altfel, risc să dau faliment. Doamne, ajută-mă!" - „Doamne Isuse, îmi înşel soţia. Şi nu pot să ies din asta. Doamne Isuse, ajută-mă!" Înţelegi, ceea ce nu poţi spune nimănui, lui Isus poţi să-I încredinţezi totul. El te aude. Goleşte-ţi inima înaintea Lui! Asta te va elibera. Mărturiseşte-ţi toată vina.

Întreabă-L: „Doamne Isuse, pastorul Busch a spus că prin sîngele Tău totul se aranjează. E adevărat?" Spune-I asta. Cheamă-L încă astăzi. Începe să vorbeşti cu Isus pe firul care a fost atîta vreme nefolosit. Prelungeşte convorbirea cît timp vrei. Tu poţi vorbi cu El! Da, vino alături de „cei ce cheamă Numele lui Isus"!

„De acord", spui tu, „dar cînd Îi voi spune tot, El nu-mi va răspunde nimic!" Ba da, ascultă-mă bine! Acum vreau să-ţi arăt linia pe care vorbeşte El cu tine. Ia un Nou Testament. Citeşte mai tîrziu Vechiul Testament. Dar nu începe cu Vechiul Testament, căci este mai dificil. Începe în Noul Testament cu Evanghelia după Ioan, apoi citeşte Evanghelia după Luca. Citeşte-le aşa cum ai citi un articol dintr-un ziar. Şi atunci vei observa că prin aceste texte îţi vorbeşte El! As-

ta deosebește Biblia de toate celelalte cărți, că prin acest fir Domnul cel viu vorbește cu mine.

Cineva îmi spunea: „Dacă vreau să-L ascult pe Dumnezeu, mă duc în pădure". Atunci i-am răspuns: „E absurd! Dacă mă duc în pădure, atunci aud foșnetul copacilor, cîntecul păsărelelor și murmurul izvoarelor. Este foarte frumos. Dar pădurea nu-mi spune dacă păcatele îmi sînt iertate sau nu, nici cum pot să primesc o inimă nouă și să găsesc har la Dumnezeu. Asta mi-o spune Dumnezeu numai prin Biblie.

Pune-ți deoparte în fiecare zi un sfert de oră liniștit pentru Isus. Cheamă-L atunci pe Domnul Isus și spune-I totul: „Doamne Isuse, am atîtea de făcut astăzi și nu le pot termina singur". Înțelegi: spune-I totul! Apoi deschide Noul Testament și citește jumătate de capitol. „Doamne Isuse! Acum vorbește Tu!" Și dintr-odată este acolo un cuvînt al lui Dumnezeu pentru tine. Îți vei spune: „Asta mi-o spune mie". Subliniaz-o și scrie eventual și data pe margine.

Cînd am fost tînăr, am intrat odată într-o casă. Pe pian era o Biblie. Cînd am luat-o în mînă, am constatat că multe pasaje erau subliniate cu verde sau cu roșu, și pe margine erau scrise niște date. Cum familia era numeroasă, am vrut să știu cui îi aparține Biblia. „Este Biblia lui Emi a noastră". M-am uitat la Emi mai îndeaproape - și m-am căsătorit cu ea. O așa fată doream să am, care să fi înțeles că Isus vorbește cu noi pe firul acesta, și nu pe altul.

Cînd oamenii au controverse cu privire la Biblie, mi se face rău. Ei spun: „Biblia a fost scrisă numai de oameni" - și alte prostii de felul acesta. Asta mă plictisește!

În timpul primului război mondial am fost o vreme telefonist. Pe atunci nu se cunoștea telegrafia fără fir. Noi aveam niște aparate mici, la care se racordau fire. Într-o zi, a trebuit să mă duc la un post de observație aflat pe o înălțime. Încă nu a fost o lucrare terminată, de aceea stăteam culcat în iarbă și încercam să stabilesc legătura cu bateria. Deodată, văd sosind pe înălțime un infanterist ușor rănit. Îi strig: „Hei, aruncă-te pe burtă! Sîntem reperați. În curînd o să primim foc!" El se aruncă pe burtă, se tîrăște pînă la mine și spune: „Am primit un glonte care îmi va aduce o permisie. Pot să mă întorc acasă. Auzi, da-i vechi rău aparatul

tău!" „Da", spun eu cu jumătate de glas, „e un model vechi". „Şi bornele sînt slăbite!" „Da", confirm eu, „aşa e". „Şi uite, aici s-a spart o bucată din el!" Atunci am izbucnit: „Auzi, acum tacă-ţi gura. N-am vreme să-ţi ascult criticile! Eu trebuie să mă concentrez asupra legăturii!" La fel e şi cu Biblia. Eu vreau să ascult glasul lui Isus - şi atunci vin oamenii şi spun: „Biblia e scrisă numai de oameni!" Atunci pot numai să răspund: „Ah, ţineţi-vă gura! Eu aud aici glasul lui Isus!"

Înţelegi: Nu te lăsa păcălit! El vorbeşte pe firul acesta!

Şi caută părtăşie cu oameni care vor să meargă pe acelaşi drum!

Vedeţi, cînd în discuţiile mele cu oamenii spun din cînd în cînd aşa ceva, ei îmi răspund totdeauna: „A, asta-i pentru bunică-mea. În biserică sînt numai oameni bătrîni". Iată de ce mă bucur că am fost pastor de tineri de peste treizeci de ani şi am făcut cunoştinţă cu aşa de mulţi tineri care ar putea să confirme ce am spus, anume că există iertarea păcatelor, că se poate vorbi cu Isus şi că El răspunde.

Caută o asemenea părtăşie cu oameni care au şi ei experienţe cu Isus. Da, se pot găsi oameni, care vor şi ei să meargă cu Isus pe calea către cer.

Şi acum Isus stă înaintea voastră şi vă spune: „Veniţi la Mine, voi toţi cei trudiţi şi împovăraţi pentru că vă însoţesc permanent greşeli şi păcate. Şi Eu vă voi da odihnă! Eu pot să vă dau iertare de păcate!"

Cum să trăim, cînd alţii ne calcă pe nervi?

Ni se întîmplă tuturor să fim călcaţi pe nervi. Precis e cineva care îţi calcă pe nervi - sau nu? Cred că pot risca să zic: Să ce prezinte cel care nu are pe nimeni care îi calcă pe nervi. Dar precis nu se va prezenta nimeni. Că alţii ne calcă pe nervi este un lucru normal. Uneori, nu trece o singură zi fără ca cineva din cei ce ne înconjoară să nu ne calce pe nervi. De fapt, ne călcăm reciproc pe nervi.

Dar mai sînt şi excepţii. De pildă, soţia mea nu mă calcă pe nervi. Dar sînt alţii, care, dimpotrivă, mă exasperează. Şi pe voi? Bineînţeles că da. Asta creează fricţiuni continue în

familii, cu vecinii, la servici, etc. - şi chiar şi în mediile creştine. Lumea este plină vîrf de aceasta. Există mulţi oameni care ar putea spune: „Ce bine aş duce-o, de n-ar fi cutare sau cutare!" Căci pentru ei respectivul nu este numai un spin în ochi, ci şi un ţepuş în viaţă. De aceea, trebuie să abordăm această problemă: cum să trăim cînd ne calcă alţii pe nervi?

Prietenii mei, trebuie să aşez totul într-un context mai larg. Vedeţi, poate că cineva tot tuşeşte - şi în realitate are ceva grav la plămîni. Atunci nu-l mai ajută bomboanele de tuse. El are nevoie de un diagnostic mai exact şi de un tratament potrivit! Înţelegeţi imaginea. Iar faptul că ne calcă pe nervi e numai un semn că trupul omenirii este bolnav. Călcatul pe nervi are motive mai profunde decît, să zicem, caracterul neplăcut al vecinei. De aceea trebuie să aşez acum această chestiune într-un cadru mult mai larg. Vreau să vă arăt că acest călcat pe nervi e un simbol pentru boala omenirii.

1. Lumea în care trăim

Vedeţi: concepţia mea despre lume este din Biblie. Şi găsesc că e singura valabilă; toate celelalte vor fi răsturnate după vreo douăzeci de ani.

Iar Biblia spune: cînd Dumnezeu a creat lumea, ea era desăvîrşită. Atunci Adam nu o călca pe Eva pe nervi, şi nici Eva pe Adam. Era o armonie deplină. Nici Dumnezeu nu-l călca pe nervi pe om, şi nici omul pe Dumnezeu. Înţelegeţi: ei toţi erau una. Dumnezeu şi oamenii, şi oamenii între ei. Nu existau fisuri în relaţiile lor.

Şi acum Biblia relatează că la începutul istoriei omenirii a avut loc o catastrofă, pe care ea o numeşte căderea în păcat. Se povesteşte că omul a fost pus la încercare. El nu avea voie să mănînce dintr-un anume pom. Aceasta îi interzisese Dumnezeu. Totuşi, interdicţia l-a ispitit şi, pentru că putea să aleagă, a ales răul, neascultarea. A luat din fructul interzis. Şi în clipa căderii în păcat, la începutul istoriei omului, s-a produs ruptura.

Atunci s-a rupt legătura dintre Dumnezeu şi om. Dumnezeu l-a alungat pe om din rai şi a pus la intrare nişte heruvimi. De atunci sîntem despărţiţi de Dumnezeu. De atunci

Îl călcăm noi pe Dumnezeu pe nervi - şi El pe noi. Dovadă este faptul că e de ajuns să vorbiţi de Dumnezeu oamenilor, că ei se enervează: „Mai tăceţi odată! Nici nu se ştie măcar dacă există Dumnezeu!" Între Dumnezeu şi noi este o prăpastie înspăimîntătoare.

În aceeaşi clipă s-a produs ruptura şi între oameni, fapt care se arată la copiii lui Adam şi Eva. Atunci au început oamenii să se calce pe nervi unii pe alţii.

Erau doi fraţi. Între fraţi se întîmplă adesea să se calce pe nervi unul pe celălalt. Ei erau foarte diferiţi, Cain şi Abel, deşi nu s-ar putea spune în fond de ce anume. Într-o zi, Cain plugarul a ieşit pe cîmp, cu sapa în mînă. A trecut pe acolo şi Abel. Pot să-mi închipui ce s-a petrecut în capul lui Cain: „Să dispară ipocritul ăsta molîu! Nu pot să-l mai văd!" Şi chiar în clipa aceea Abel se îndreaptă spre el şi-i spune cîteva cuvinte. Atunci Cain ia sapa şi loveşte faţa pe care o urăşte, pînă ce fratele său zace mort la picioarele lui. Prietenii mei, noi toţi sîntem oameni civilizaţi, de aceea nu ne omorîm cu lovituri de sapă. Dar dacă citiţi ziarele, simţiţi că şi asta se întîmplă. Iar cînd mă gîndesc la procesele ucigaşilor din al treilea Reich, îmi zic: În fond, mentalitatea lor era ca şi cea a lui Cain: „Eu urăsc pe oameni!" Şi aşa au făcut să moară sute de mii de oameni.

Cain îşi vine în fire cînd îşi vede fratele mort. Se înspăimîntă puţin. Dar apoi ia sapa, face o groapă, rostogoleşte în ea cadavrul şi-l acoperă cu pămînt. Se uită în jur şi-şi spune: „Nu e nimeni primprejur, nimeni n-a văzut nimic!" Noi oamenii totdeauna credem că dacă n-a văzut nimeni, nu s-a întîmplat nimic. Ce istorii întunecate trag oamenii după ei! Cain pleacă de acolo. Începe să se neliniştească. Deodată un glas îl cheamă: „Cain!", „Ei, cine mă strigă?" „Cain!" şi simte un fior rece pe spate, căci ştie deodată cine l-a chemat: Dumnezeul cel viu! El era acolo! El văzuse totul ca un observator tăcut! „Cain!! Unde este fratele tău Abel?" Cain vrea încă să se apere: „Nu sînt păzitorul fratelui meu!" „Cain!" spune Dumnezeu, „sîngele fratelui tău strigă din pămînt la Mine".

Vedeţi, istoria arată aşa de clar că de la căderea în păcat totul s-a despărţit. Oamenii s-au despărţit unii de alţii; ne călcăm reciproc pe nervi. Între Dumnezeu şi om s-a produs

o ruptură; Dumnezeu îl calcă pe Cain pe nervi - după cum El enervează pe unii din voi. Şi totuşi nu putem scăpa de aproapele nostru - şi nici de Dumnezeu! Asta-i lumea în care trăim!

2. Sfaturile nu ajută la nimic

Da, nu ajută nici un sfat. De exemplu, nu ajută să vorbeşti despre „bunul Dumnezeu". Între Dumnezeu şi noi este un zid, o prăpastie.

În timpul războiului, cînd casa mea şi jumătate din Essen ardeau, o femeie s-a repezit spre mine strigînd: „Cum poate să îngăduie asta Dumnezeul dvs.?" Atunci i-am răspuns: „El poate s-o facă. Căci s-ar putea ca El să vă fie duşman!" De la căderea în păcat, totul s-a despărţit: Dumnezeu şi oamenii! Noi sîntem despărţiţi, rupţi de Dumnezeu şi de oameni. Şi acesta este cel mai profund motiv pentru care noi oamenii ne călcăm pe nervi. Dacă un vecin ne exasperează, asta-i din pricina căderii - noi sîntem oameni decăzuţi şi despărţiţi de Dumnezeu. Şi toate sfaturile nu ajută la nimic!

De curînd am fost la graniţa elveţiană. În interiorul postului de frontieră se afla un afiş drăguţ pe care scria: „Împreună este mai bine!" Mi-am zis: „E clar. Dar lozinca asta nu mă ajută deloc cînd cineva mă calcă pe nervi!" Sau deunăzi am văzut pe un afiş: „Fiţi drăguţi unul cu altul!" Americanii au la fiecare colţ de stradă afişe pe care scrie: „Keep smiling!" - „Zîmbiţi prietenos - continuaţi să zîmbiţi!" Dar toate acestea nu schimbă cu nimic situaţia. Toate sfaturile nu ajută la nimic!

Îmi amintesc de o familie pe care o vizitam cînd eram tînăr student la teologie. Era complet dezbinată. Toţi membrii locuiau în acelaşi sat, dar erau toţi certaţi rău între ei. În entuziasmul meu de începător, îi adunasem într-o seară laolaltă cu intenţia lăudabilă de a-i împăca unii cu alţii. Am cheltuit multă energie. Către orele 11 rezolvasem totul, şi ei şi-au dat mîna. Încîntat, mi-am zis: „Într-o zi vei fi un pastor bun. Este un debut excelent". Am plecat vesel spre casă şi am dormit fără vise. A doua zi dimineaţa întîlnesc o tînără femeie care făcea parte din familia împăcată şi-i spun: „Ce frumos a fost aseară!" „Frumos?" răspunde ea, „atunci nu ştiţi ce s-a întîmplat?" Întreb: „Ce anume?" şi pălesc. Pe

drumul de întoarcere cearta a reînceput. Şi după aceea a fost mai rău ca înainte! Rîdeţi? Ei bine, eu unul n-am rîs. Mi-am dat seama dintr-odată cît de serioasă este problema căderii în păcat, că relaţiile noastre cu Dumnezeu şi cu aproapele s-au rupt - şi chiar sfatul cel mai bun nu ajută la nimic.

Adesea îmi scriu oamenii: „Dragă domnule pastor, în cutare şi cutare localitate am rude care trăiesc certate între ele. N-aţi putea să mergeţi să le vedeţi?" Refuz să merg, deoarece ştiu că nu slujeşte la nimic să le dau sfaturi. Gîndiţi-vă o clipă la persoanele care vă calcă pe nervi. Aş putea să vă dau sfaturi cu toptanul - dar n-ar ajuta. Este groaznic, deşi la prima vedere ar putea să pară comic. Vreau să vă zugrăvesc puţin situaţia. Mă aflu într-o familie. Deodată intră fiul de 17 ani, lălîu, în blugi, cu părul „a la Beatles". Observ cum tatălui său îi sare ţandăra. „Uitaţi-vă la el!" spune el, „uitaţi-vă la el!" Tatăl este un funcţionar conştiincios şi corect. Puteţi să vă închipuiţi ce simte tatăl cînd îl vede pe băiatul dezordonat.

Sau luaţi cazul unei drăguţe mame creştine, dar cam legalistă. Fiica îşi rujează buzele. Mama: „Ce mă calcă pe nervi!" Fiica: „Ce mă calcă pe nervi!" Nu este peste tot aşa? Un om pe cale să divorţeze, cînd i-am spus că divorţul este un păcat, mi-a răspuns: „Domnule pastor, tăceţi! Chiar modul în care nevastă-mea soarbe supa mă calcă pe nervi!"

Vi se pare că asta-i de rîs? Mie mi se pare ceva groaznic! Voi spuneţi: „Astea-s fleacuri!" Fleacuri? Astea sînt simptome ale unei lumi bolnave, decăzute, răzvrătite, în care trăim ca oameni fără Dumnezeu!

Exasperarea poate uneori să îmbrace forme foarte grave. Cunosc în Essen o tînără fată care are scleroză multiplă şi e complet paralizată de această boală îngrozitoare. Ea locuieşte într-o casă mică. Alături locuieşte un tînăr egoist şi brutal, care se uită la TV în fiecare seară de la 7,30 pînă la 11 dînd sonorul aproape la maxim. Biata fată bolnavă aude totul prin zidul subţire care o desparte de respectivul. Ea l-a rugat pe tînăr: „Vă rog să daţi mai încet sonorul!" Atunci el a dat drumul şi mai tare. Închipuiţi-vă: An de an, seară de seară, ceas de ceas merge aşa. Ce brutali sîntem noi! Puteţi să vă imaginaţi în ce măsură o calcă pe nervi tînărul acesta

pe biata fată, şi invers? O luptă tăcută prin zid, care face viaţa extrem de chinuitoare!

Cînd am fost tînăr pastor, am avut 150 de confirmanzi. M-am hotărît să-i vizitez pe toţi. Ei locuiau în case cu chirie. La prima vizită era ceartă în casă, la a doua la fel, la a treia la fel. Într-o zi, la catiheză, am cerut să se scoale în picioare cei la care nu e ceartă. S-au ridicat vreo trei sau patru. „Ei", am spus eu, „la toţi ceilalţi e ceartă?" „Da". Am întrebat pe cei cîţiva la care nu era ceartă: „La voi de ce nu este ceartă?" Atunci au răspuns: „Pentru că locuim singuri!"

Asta-i situaţia. Şi cu acestea toate trebuie să ajungem la capăt, trebuie să fim veseli şi fericiţi, să ne vedem de muncă, în vreme ce trăim într-o tensiune nervoasă continuă: Dacă ne cade ceva pe picior, ne doare. Dar cînd ceilalţi ne calcă neîncetat pe nervi, este de nesuportat.

3. Dumnezeu intervine!

Dacă n-aş avea altceva de spus decît ce am spus pînă acum, atunci mai bine aş fi tăcut. Dar eu am un mesaj nemaiauzit de important, tulburător pentru voi: În sînul acestei enervări, al acestei iritări reciproce, Dumnezeu intervine în îndurarea Sa nemărginită. El nu rămîne pasiv în faţa stării de plîns a acestei lumi. Nu, El intervine.

Şi El o face în chip minunat. Aşa este mesajul nemaipomenit al Bibliei. El dărîmă zidul care ne desparte de el şi vine la noi în Persoana Fiului Său Isus. Dacă oamenii din epoca noastră refuză Evanghelia pentru că o socotesc fără importanţă, aceasta nu vorbeşte împotriva Evangheliei lui Isus, ci e o dovadă a prostiei timpului nostru, deoarece Isus e singura şansă pentru noi! Ce să se petreacă mai mult decît ca Dumnezeu să dărîme zidul care ne desparte de El şi să ne dea pe Fiul Său - în mijlocul rupturii noastre cu Dumnezeu, al exasperărilor şi certurilor noastre? Iar dacă Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus vine atunci se schimbă întreaga situaţie!

a) Isus dăruieşte pace cu Dumnezeu

Acum aş vrea să vă arăt că în Isus e reunit totul. Isus nu a fost despărţit de Dumnezeu. Isus este Fiul lui Dumnezeu. Recent mi-a spus cineva: „Isus a fost un Om ca şi noi, în

cazul cel mai bun un întemeietor de religie". I-am răspuns: „Atunci nu ne referim la aceeaşi persoană. Eu vorbesc despre Cel ce-a zis: ‚Eu sînt de sus, voi sînteţi de jos'". Da, despre El vorbesc eu, despre Fiul Dumnezeului celui viu, Fiinţa minunată care a venit în lumea noastră pierdută şi blestemată. Nu există ruptură între Dumnezeu şi El. Şi nimeni nu L-a călcat vreodat pe nervi, nici măcar Iuda, care L-a trădat. Dacă pe mine m-ar trăda cineva, acela m-ar călca pe nervi. Dar Isus l-a iubit pe Iuda pînă la capăt. Aş vrea să vă fac să vedeţi istoria lui Isus astfel: ca pe Omul pe care nimeni nu L-a călcat pe nervi!

Luaţi povestirea minunată din ajunul morţii Lui, cînd a luat cina cu ucenicii. Ştiţi: în Orient nu se stă pe scaune, ci în jurul mesei sînt perne mari pe care stau întinşi oamenii. Nu-mi pot imagina prea bine cum ar putea cineva mînca într-o asemenea poziţie - ceea ce e sigur este imposibilitatea de a se sluji de cuţit şi furculiţă. Dar ei aşa mîncau. La început îşi scoteau sandalele şi aveau obiceiul de a-şi spăla picioarele de praf. Ucenicii făcuseră în ziua aceea un drum lung cu Isus. Obosiţi, şi-au scos sandalele şi s-au aruncat pe perne. Şi-mi imaginez cum s-a uitat Petru la Ioan făcîndu-i semn cu ochiul, ca şi cînd i-ar zice: „Cineva trebuie să aducă apă şi un burete ca să spele picioarele celorlalţi. Acum ai putea odată s-o faci tu, eşti doar cel mai tînăr. Ioan, dacă şi acum încerci să te eschivezi, o să mă calci pe nervi!" Dar Ioan ridică din umeri, zicîndu-şi: „Petru ăsta mă enervează. Totdeauna vrea să-mi ţină lecţia că sînt cel mai tînăr. Iacov ar putea la fel de bine să meargă să caute apa şi buretele pentru spălatul picioarelor!" Iar Iacov se gîndeşte: „De ce tocmai eu? Sînt unul din ucenicii preferaţi ai Învăţătorului. De data asta să se ocupe Matei!" În clipa aceea toţi se calcă reciproc pe nervi, pentru că fiecare ar vrea să scape de ceea ce ar trebui să facă. Şi atunci Se ridică Isus. Ucenicii se sperie: „Sper că n-o va face El?!" Totuşi, El o face! Iese din încăpere şi revine, cu şorţul robului din casă, iar în mîini un lighean cu apă şi cu buretele - şi le spală la toţi picioarele. Chiar şi lui Iuda! Chiar şi lui Petru! Chiar şi lui Ioan! Chiar şi lui Iacov! Chiar şi lui Matei! Mai că aş fi spus: chiar şi mie! Acesta este Isus, care reuneşte în El totul: Dumnezeu e în El, iar El iubeşte pe ceilalţi.

Trebuie să vi-L arăt pe Isus, așa îmi place cel mai mult, cum atîrnă pe cruce! Aș vrea să vă duc în afara porților Ierusalimului, pe dealul unde urlă mulțimea de oameni, unde stau soldații romani cu sulițele lor, unde se ridică cele trei cruci. La Acela care stă pe crucea din mijloc mă refer eu. Acela cu cununa de spini. Asupra Lui aș vrea să vă atrag atenția. Prietenii mei, acolo moare El pentru voi, ca să vă smulgă din această mizerie, unde fiecare se enervează și enervează pe altul, și să vă împace cu Dumnezeu. Dacă vrei ca tot ce se află între Dumnezeu și tine să fie dat la o parte, atunci vino la crucea lui Isus. Acest Isus, care a murit și a înviat pentru tine, este oferta de pace a lui Dumnezeu. Aruncă toate îndoielile - căci ai foarte multe - peste bord! Și apoi aruncă-te în brațele lui Isus! Aruncă vechile legături și toată vina la picioarele lui Isus! Poți s-o faci, dacă te uiți la crucea lui Isus. Dă-I mîna și spune-I: „Ție vreau să-Ți aparțin!" În clipa aceea ai făcut pasul spre pacea cu Dumnezeu. Pavel spune în epistola către romani: „Deci, fiindcă sîntem îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos".

Isus e oferta de pace a lui Dumnezeu. Accept-o! Cel mai groaznic lucru este că sînt mulți oameni care au auzit într-adevăr despre ea, și totuși încă n-au ajuns niciodată la această stare de pace cu Dumnezeu. E îngrozitor! Aș vrea să mă lupt cu inimile voastre! Aș vrea să mă lupt cu sufletele voastre, ca să acceptați această ofertă de pace a lui Dumnezeu!

Am avut azi o discuție cu cîțiva ziariști. Am ajuns să ne întrebăm ce s-ar putea lua în serios în epoca noastră. Atunci le-am spus: „Vreau să vă mărturisesc deschis: După ce-am trăit două războaie și regimul nazist, n-aș ști într-adevăr ce să iau în serios în epoca noastră. Frumoasele maxime pe care ni le servesc gînditorii și politicienii noștri nu sînt luate în serios nici de ei înșiși - și nici de mine. N-aș ști ce altceva aș putea lua în serios între cer și pămînt decît oferta de pace a lui Dumnezeu în Isus!" Pe asta o pot lua în serios. Este singurul lucru care mai poate fi luat în serios. Dar se merită. Iar dacă tineri și bătrîni spun aici: „Nu mai putem să luăm nimic în serios!", Evanghelia este exact ceeea ce vă trebuie: în Isus, Dumnezeu v-a luat foarte în serios. La rîn-

dul vostru, luaţi în serios oferta de pace pe care v-o face El prin Isus!

Vedeţi: Isus restabileşte contactul între Dumnezeu şi noi. Nenorocirea e că poate tu eşti „creştin" şi „plătitor de impozit bisericesc" - dar nu ai pace cu Dumnezeu! Eu îţi spun: Pentru tine a murit Isus şi a luat asupra Sa toată vina ta, ca tu să poţi veni acum, să I te arunci la picioare şi să-I spui: „Doamne, vin la Tine ca un păcătos pierdut. Cred acum în Tine şi Te primesc ca Mîntuitor!" - şi astfel să ajungi la viaţă, la pacea cu Dumnezeu!

b) Isus dăruieşte pace cu aproapele

Unde pătrunde Isus, aduce nu numai pacea cu Dumnezeu, dar şi cea cu aproapele. Se încetează atunci călcatul pe nervi.

Acum ascultaţi cu atenţie: Există printre voi creştini formidabili. Dar cîtă vreme alţii vă calcă pe nervi, nu merge treaba. E clar? O să-mi spui poate: „N-o cunoaşteţi pe vecina mea! O hoaşcă bătrînă!" Dar eu îţi răspund: „Cîtă vreme n-o vei iubi, ceva nu va fi în ordine la tine. Căci cînd vine Isus în viaţa noastră, adio cu nervii slabi pe care cad adesea cei din jurul nostru!"

Vedeţi: unde pătrunde Isus, acolo El dăruieşte pace cu Dumnezeu şi cu cel care mă calcă pe nervi. Iar dacă ai în jur oameni care te calcă pe nervi, atunci trebuie să Îl ai pe Isus! Altminteri nu te ajută nimic! Şi tensiunile acestea vor sfîrşi prin a te termina nervos. Isus trebuie să-ţi dea pacea cu Dumnezeu şi să intre în lăuntrul tău - şi apoi va merge bine şi cu ceilalţi!

Am un prieten care stă foarte aproape de mine. Locuinţa lui e foarte drăguţă, dar proprietarul e dificil şi foarte zgîrcit. Recent, el i-a scris prietenului meu o scrisoare neruşinată: „Veţi face asta şi veţi face aia, şi veţi plăti atît şi atît!" Prietenul meu mi-a povestit ce s-a petrecut după aceea: „Citind scrisoarea, m-am enervat la culme. M-am aşezat la birou ca să-i răspund. Şi dintr-odată am văzut înaintea mea imaginea lui Isus care a murit pentru mine - dar şi pentru proprietar. Şi atunci n-am mai putut. M-am dus la el şi i-am spus: ‚Domnule, vreţi într-adevăr să vorbim aşa unul cu altul? Doar sîntem amîndoi oameni cu care se poate vorbi! De ce să nu stăm şi să discutăm calm aceste lucruri? Eu ţin

cu adevărat la dvs., şi nu e necesar să vorbiţi aşa cu mine'. Atunci proprietarul a fost complet dezarmat şi nu a mai avut loc cearta, ci astăzi sînt prieteni foarte buni, proprietarul cel dificil şi ucenicul lui Isus.

Pot să vă mai spun o istorie frumoasă? Cunosc un om numit Dapozzo. El este un evanghelist francez. Din lagărul de concentrare s-a întors cu un braţ complet zdrobit. El mi-a povestit o întîmplare pe care n-am uitat-o niciodată. El a spus: „În lagăr unde eram, m-a chemat într-o zi la el comandantul lagărului. Am fost dus într-o cameră în care era pusă masa, dar cu un singur tacîm. Apoi a intrat comandantul. Mie mi-era o foame de lup. Comandantul s-a aşezat la masă şi a fost servit cu un ospăţ regesc. Un fel după altul. Iar eu trebuia să stau acolo şi să-l privesc. El îşi lingea buzele - iar eu muream de foame. Dar ce era mai rău încă nu venise. La sfîrşit i s-a adus cafeaua. Atunci a scos din gheantă un pacheţel pe care l-a pus pe masă şi a spus: ‚Priviţi acest pachet. Vi l-a trimis soţia din Paris. E plin de prăjiturele!' Ştiam cît de puţin era de mîncare şi cît trebuia să fi economisit soţia mea ca să-mi facă aceste prăjiturele. Şi apoi comandantul s-a pus să le mănînce una cîte una. L-am rugat: ‚Daţi-mi vă rog barem una, nu vreau s-o mănînc, ci s-o păstrez ca amintire de la soţia mea'. A mîncat-o zîmbind pe ultima". Aceasta era o clipă cînd exasperarea atinge punctul culminant şi se transformă în ură! Şi Dapozzo a continuat: „În acea clipă am fost conştient ce înseamnă că ‚dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre'. Am simţit dragoste pentru omul acesta. M-am gîndit: Bietul de tine! N-ai pe nimeni care să te iubească. Eşti înconjurat de ură! Ce bine e că sînt copilul lui Dumnezeu!" Înţelegeţi: i-a fost milă de comandant şi nu s-a mai simţit călcat pe nervi. Atunci omul a simţit asta, s-a ridicat de la masă, şi dus a fost!

Dapozzo l-a vizitat după război. Atunci omul a pălit: „Vreţi să vă răzbunaţi?!" „Da", a spus Dapozzo, „vreau să mă răzbun. Aş vrea să beau o ceaşcă de cafea cu dvs. Iar în maşină am adus tortul. Şi acum să mîncăm şi să bem împreună!"

Zguduit, omul şi-a dat brusc seama că cineva care s-a supus lui Isus Cristos nu se mai află sub stăpînirea urii, ci a

fost eliberat de exasperare, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inima lui.

Eu sînt un bătrîn pastor de oraş mare şi am auzit adesea oamenii plîngîndu-se: „Sînt aşa de singur. Nimeni nu mă iubeşte". Nu mai pot să aud asta. Atunci aş vrea să le spun: „Şi tu? Unde este omul care s-ar putea scula şi ar zice: ‚Acesta mi-a acordat dragoste'. Ştiţi: o găsesc foarte prost - scuzaţi că mă exprim aşa, dar eu vin din ţinutul Ruhrului, acolo se vorbeşte mai nepoliticos - cînd te vaiţi că nu există dragoste în lume, şi tu însuţi eşti un sloi de gheaţă!

Cînd am înţeles aceasta, mi-am zis: „Aş vrea să-mi arăt dragostea mea altora". Dar mi-am dat seama că era cu neputinţă. Inima noastră e nespus de egoistă. Da, există oameni pe care îi poţi iubi, pentru că sînt simpatici. Dar pe cei care te calcă pe nervi? Îmi aduc aminte de o conversaţie cu un muncitor comunist, care spunea: „Am manifestat în favoarea culi-lor din Shanghai!" I-am răspuns: „Grozav! Dar ce e cu vecinul dvs.?" Atunci a izbucnit: „Dacă îl întîlnesc, îi sparg capul!" Înţelegeţi: „Iubeşte pe cel de departe" nu e aşa de greu, dar cu „iubeşte pe aproapele tău" se complică treaba.

Ori, eu sînt de părere că lumea s-ar schimba cînd eu îl pot iubi pe aproapele meu, chiar şi pe cel dificil, chiar şi pe cel periculos sau pe cel care îmi vrea răul. Asta nu se face de la sine. Este un dar al lui Dumnezeu. Prietenii mei, desigur că aceasta nu e simplu. Eu însumi am experimentat că atunci cînd Isus vine în viaţa noastră, ne dăruieşte pacea cu Dumnezeu şi apoi vrea să ne dăruiască şi pacea cu aproapele, asta doare foarte mult, pentru că El ne arată atunci că noi enervăm pe alţii mult mai mult decît ne enervează ei pe noi, că sîntem mai greu de suportat pentru ei decît invers. De cînd Îl cunosc pe Isus, El îmi arată cît de vinovat sînt faţă de ceilalţi. Şi atunci apreciez tot mai mult faptul că Isus a murit pentru mine pe cruce şi că-mi dă iertarea păcatelor.

Înţelegeţi: Isus produce cea mai mare revoluţie din lume. Dar El trebuie să fie primit! De aceea, aş vrea să vă rog să nu vă mărginiţi numai a-mi asculta cuvintele, ci să-L şi luaţi pe Isus în serios. Aş dori să puteţi spune: „L-am găsit pe Isus, şi El m-a găsit pe mine!"

Trebuie să se schimbe totul, dar cum?

În tinerețea mea se citeau cu pasiune nuvelele unui scriitor pe nume Max Eyth, care astăzi e uitat. El era inginer de profesie și-și lua temele cărților lui din începuturile erei tehnice. Una din nuvele era intitulată: „Tragedie profesională". Acolo zugrăvește pe un tînăr inginer, care, printr-un straniu concurs de împrejurări, primește într-o zi o comandă foarte importantă. I se cere să construiască un pod deasupra unui fluviu într-un loc unde acesta devenise un adevărat braț de mare. Dificultatea proiectului consta și prin faptul că podul urma să fie supus acțiunii fluxului și refluxului. Iar la începutul erei tehnice nu se dispunea încă de mijloace moderne. Tînărul construiește deci acest uriaș pod. Cînd e gata, se sărbătorește inaugurarea cu muzică, drapele și ziariști. Notabilitățile trec cu trenul peste pod. Tînărul stă în punctul central al interesului. Numele lui figurează în toate ziarele. Acum e un om cu faimă. La Londra deschide un uriaș birou de arhitectură și se căsătorește cu o femeie bogată. El are tot ce-i dorește inima. Și totuși, în viața lui este un secret ciudat, știut numai de soția lui, care îi întunecă viața. Totdeauna cînd vine toamna, el dispare. El pleacă să-și vadă podul. Iar cînd noaptea furtuna urlă și ploaia cade în rafale, atunci stă la picioarele podului, învăluit în impermeabil, și îi e frică. El simte literalmente forța furtunii care se dezlănțuie împotriva stîlpilor. Și de fiecare dată reface calculele pentru a se asigura că ei sînt într-adevăr destul de solizi, că a evaluat corect forța vîntului. Cînd a trecut furtuna, pleacă din nou la Londra și redevine omul celebru care ocupă un loc așa de important în viața mondenă a metropolei. Nimeni nu observă teama tainică care îl roade.

„Oare e bine construit podul? Oare e destul de puternic?" Aceste întrebări chinuitoare sînt secretul întunecat al vieții lui. Max Eyth zugrăvește în mod tulburător cum inginerul, plin de teamă, într-o noapte cu furtună teribilă, supraveghează iarăși podul. El vede un tren angajîndu-se pe pod. El urmărește cu privirea lanternele roșii de la ultimul vagon. Deodată ele au dispărut, și știe că trenul s-a prăbușit în apele adînci ale mării deslănțuite. Podul se rupsese pe la mijloc.

Cînd, tînăr fiind, am citit pentru prima oară această nuvelă, mi-a venit gîndul: „Nu este aceasta istoria vieţii fiecărui om?“ Noi toţi construim podul vieţii noastre. Şi din cînd în cînd, într-o noapte fără somn sau cînd ne tulbură ceva în mod deosebit, se trezeşte teama: „Am construit oare corect podul vieţii mele? E destul de solid pentru a putea rezista furtunilor existenţei?“ Şi atunci ştim foarte precis că ceva nu e în regulă. Podul vieţii noastre nu e în ordine! Acesta e primul lucru pe care aş vrea să vi-l arăt:

1. Ceva nu este în regulă

Ca pastor într-un oraş mare, am avut ocazia să întreb pe mulţi oameni: „Spuneţi-mi, viaţa dvs. e perfect în ordine?“ Încă niciodată n-am întîlnit pe cineva care să nu fi sfîrşit prin a recunoaşte: „Perfect în ordine? Nu! Ar trebui multe să fie altfel!“ Desigur că nu pot să spun unde este cel mai slab punct al podului vieţii voastre. Dar voi înşivă ştiţi cu toţii foarte bine: „Multe ar trebui să fie altfel!“

De aceea luăm de multe ori hotărîri bune: „Vreau să mă schimb! Vreau să fiu mai bun în cutare şi cutare domeniu!“ Spuneţi-mi: Credeţi într-adevăr că un om se poate schimba? Nu, un om nu se poate schimba în fond! Biblia spune asta cu un realism brutal: „Poate un etiopian să-şi schimbe pielea, sau un leopard să-şi schimbe petele? Tot aşa, aţi putea voi să faceţi binele, voi, care sînteţi deprinşi să faceţi răul?“

Lumea e plină de lecţii de morală şi de hotărîri bune, dar nici un om nu se poate schimba singur. Este un cuvînt dur. Şi eu stau adesea tulburat printre oamenii cu care vin în contact şi simt: „Voi ştiţi precis că podul vieţii voastre nu e deloc în ordine!“ Şi atunci ei întreabă: „Da, dar ce să facem atunci? Noi nu ne putem schimba singuri!“ Aşa este: cel imoral nu-şi poate da o inimă curată. Mincinosul nu poate spune adevărul. Egoistul nu poate fi dintr-odată altul; chiar dacă reuşeşte să simuleze puţină dragoste, rămîne la fel de egoist ca şi mai înainte. Iar necinstitul nu se poate face cinstit. Dacă aţi şti numai unde e punctul slab al podului vieţii voastre! Dar Dumnezeu poate să vi-l arate.

Este un adevăr zguduitor pe care ni-l arată Biblia. Eu nu-mi dezvolt ideile mele, ci vă vestesc ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu. Şi vedeţi: Biblia aduce acum un mesaj ne-

maiauzit, uluitor. Ea spune: Dumnezeul cel viu a trimis pe Cineva în lume care ne poate schimba pe noi şi întreaga noastră viaţă! Şi Acesta nu este altcineva decît Fiul Său, Domnul Isus!

2. Totul se poate schimba

Prietenii mei, nu ştiu dacă e vina bisericii că oamenii îşi imaginează că creştinismul ar fi ceva plictisitor. Eu găsesc că este mesajul cel mai extraordinar că Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Său, pe Isus, ca singura şansă pentru noi! Acest Isus spune cuvîntul nemaiauzit: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!" El şi numai El poate să schimbe pe oameni!

Am văzut alcoolici care au devenit liberi. Femei bătrîne egoiste, care au chinuit pe toţi cu egoismul lor, au fost dintr-odată schimbate şi au început să se gîndească la ceilalţi. Bărbaţi, care erau legaţi de necurăţia lor, au fost izbăviţi. Isus transformă! Isus vine - şi iată: toate lucrurile devin noi! Acestea nu sînt basme. Aş putea să vă dau o grămadă de exemple.

De aceea, noi care ştim exact că podul vieţii noastre nu e complet în ordine, avem nevoie de acest Mîntuitor. Noi avem nevoie de Domnul Isus - nu de un creştinism, ci de Cristos! Înţelegeţi: nu avem nevoie de o religie, de o dogmă, de o apartenenţă la o biserică, ci de un Mîntuitor viu. Şi El e aici! Pe El puteţi să-L chemaţi încă de astăzi şi să-I spuneţi toată durerea vieţii voastre. Acesta este cel mai minunat mesaj pe care îl am.

Daţi-mi voie să ilustrez ceea ce v-am spus printr-un exemplu. Recent am petrecut o săptămînă în München. Printre frumuseţile oraşului se numără şi parcul uriaş din inima oraşului, Grădina Englezească. Deoarece hotelul meu era în apropiere, mă plimbam pe acolo în fiecare dimineaţă. La intrarea în parc ducea un mic pod de lemn peste un rîuşor. În stînga podului, apa formează o mică cascadă. Într-o zi, am văzut că la baza cascadei dansa o bucăţică de lemn. Şi pentru că aveam timp, am urmărit cum lemnul se întorcea neîncetat în jurul lui. Din cînd în cînd, se părea că o să fie antrenat de curent şi o să poată pluti mai departe. Dar vîrtejul îl prindea iarăşi. A doua zi dimineaţa cînd am revenit, lemnul era tot acolo. Mereu dădea impresia că o să

fie dus de curent, dar de fiecare dată vîrtejul îl apuca din nou. Puteţi să vă imaginaţi aceasta? Curentul era destul de puternic - dar bucata de lemn continua să se miște în cerc.

Aşa este viaţa multor oameni. Ea descrie fără încetare aceleaşi vechi cercuri: aceleaşi păcate, aceleaşi nevoi, aceeaşi necurăţie, aceeaşi disperare în inimă. In fiecare zi, aceeaşi cotidiene, aceeaşi rutină, aceeaşi întoarcere în cerc! Şi acolo este un curent, un curent viu care iese din Fiul lui Dumnezeu, din Isus. Acest Isus a murit pe cruce pentru noi. Puteţi să credeţi că dacă Dumnezeu L-a lăsat pe Fiul Său să moară de o moarte aşa de groaznică, a avut un motiv pentru aceasta, chiar dacă încă nu îl înţelegem. Priviţi-L, în duh, cum agonizează pe cruce! „Şi pe mine mă mîntuieşte El acolo!" Moartea aceasta trebuie să aibe un sens. Nu puteţi trece pe lîngă ea fără să încercaţi să o înţelegeţi. Şi apoi Dumnezeu L-a înviat a treia zi din mormînt. Din acest Isus iese un curent de mîntuire! Dar noi sîntem ca lemnul din Grădina Englezească, noi ne tot răsucim în jurul nostru. Cînd eram în Grădină, mă gîndeam: „Ar fi de ajuns să împing uşor bucata de lemn ca să ajungă în curent". Dar nu puteam s-o ating fără să cad în apă. Noi nu sîntem o bucată de lemn. Pasul afară din cercul vicios, pasul în curentul mîntuirii care iese din Fiul lui Dumnezeu, noi înşine trebuie să-l facem. Iar la sfîrşit constatăm că Dumnezeu a pus totuşi mîna. Dar acum trebuie să vă spun: Voi înşivă trebuie să faceţi acest pas în curentul mîntuirii! Sînt oameni care simt foarte clar că Dumnezeu acţionează în inima lor ca să facă pasul care îi va face să iasă din vechiul cerc vicios şi să fie antrenaţi de curentul eliberator care emană din Isus.

3. Ori aşa, ori aşa

Aş vrea să vă explic aceasta prin cîteva istorioare biblice: Apostolul Pavel fusese întemniţat în Cezareea, unde îşi avea reşedinţa guvernatorul roman. Noul procurator roman al Iudeii era un om cu numele Festus. Acesta a primit într-o zi vizita împăratului iudeilor Agripa şi a soţiei lui, Berenice, care i-au spus: „Ascultă, Festus. Tu ai aici un prizonier foarte interesant numit Pavel, pe care am vrea să-l ascultăm şi noi odată". Şi într-o zi are loc iarăşi un proces public cu interesantul prizonier numit Pavel. Erau adunaţi ofiţeri ro-

mani, politicieni şi funcţionari. Apar Festus, Agripa şi Berenice, şi iau loc pe tron. Legionarii romani s-au ridicat în picioare. Un fast măreţ. Apoi este adus acuzatul, Pavel. Totuşi, după cîteva minute, rolurile s-au schimbat: Nu mai e Pavel acuzatul, ci întreaga societate din jurul lui. Şi apoi Pavel ţine un discurs evanghelistic puternic în care le explică ascultătorilor lui cine este Isus. De data asta nu a vorbit aşa de mult de păcatele lor, ci L-a zugrăvit înaintea ochilor lor pe Acela care a spus: „Cine însetează, să vină la Mine şi să bea". „Voi, cu setea voastră, cu conştiinţele încărcate, cu dorul vostru după Dumnezeu şi cu frica voastră de moarte, auziţi: Isus Îşi întinde mîinile şi spune: ‚Veniţi la Mine voi toţi cei trudiţi şi împovăraţi'. Aşa va fi spus Pavel. Astfel l-a glorificat el pe Isus, pe care-L întîlnise personal. Şi cînd a terminat, guvernatorul Festus îi spune: „Frumos ştii să vorbeşti, Pavele. Dar cred că ce spui tu e puţin cam trăznit. Te lasi dus de temperamentul tău". Festus nu înţelesese nimic. Biblia spune despre asemenea oameni: „Inima lor este nesimţitoare ca grăsimea". Inimi unse cu grăsime, peste care totul alunecă! Astea există poate şi printre voi. Aşa era domnul Festus. Dar împăratul Agripa este complet zguduit şi pronunţă un cuvînt care m-a mişcat profund „Nu lipseşte mult să mă convingi ca să devin creştin, un ucenic al lui Isus". „Nu lipseşte mult" - şi apoi a plecat. Şi apoi a rămas la cele vechi. Ca bucata de lemn din Grădina Englezească, totul se învîrte în vechiul cerc, în vechea rutină, în vechea viaţă - pînă-n moarte şi-n iad. Totdeauna aceeaşi cîntare veche a păcatului şi a îngîmfării. Iar la tine cum e? Rămîn lucrurile tot cum au fost? În acest caz, Isus a murit degeaba pentru tine. Iar învierea Lui nu îţi este de nici un folos. Pentru tine nu mai e nici iertare, nici libertate, nici pace cu Dumnezeu. Mai trebuie doar un pas: „Nu lipseşte mult ca să devin creştin". Nu este zguduitor? Oameni, care îşi zic creştini - şi totuşi nu sînt copii lui Dumnezeu. Oameni, care-şi zic creştini - şi totuşi sînt pierduţi. Oameni, care-şi zic creştini - şi totuşi rămîn fără pace.

Şi acum aş vrea să vă arăt contrariul. Apostolul Pavel a ajuns într-o zi în oraşul european Filipi. Acolo existau localuri de distracţii, un teatru şi tot ce se găseşte într-un oraş respectabil. Şi pentru că într-un oraş cuviincios trebuie să

existe şi o închisoare, era şi aceasta existentă. Ea era condusă de un fost ofiţer roman, care poate că acceptase postul din pricina vreunei răni vechi. Şi într-o zi îi sînt aduşi acestui temnicer, cum îl numeşte Biblia, doi prizonieri cum rar a avut el din aceştia: apostolul Pavel şi însoţitorul lui, Sila. Aceştia predicaseră cu putere în oraş. Însă cum după predică se stîrnise o tulburare în popor, autorităţile puseseră să-i bată şi apoi să fie aruncaţi în închisoare. Pavel şi Sila au fost deci predaţi temnicerului: „Păzeşte-i bine pînă dimineaţă!" Iar temnicerul a spus: „Să-i păzesc bine? Las' pe mine!" În fundul închisorii are o celulă unde se scurge apă pe ziduri. Acolo îi aduce pe cei doi şi îi încuie cu picioarele în butuci. Iar dacă m-aţi întreba ce religie avea omul, atunci v-aş spune: ca şi cei mai mulţi dintre voi. El credea în „bunul Dumnezeu" sau în „Dumnezeu drăguţul", poate chiar în mai mulţi „Dumnezei drăguţi". Ştiţi: în Roma existau religii care nu erau luate în serios. Ca şi la noi! Puteţi să vă imaginaţi temnicerul? Şi apoi i se întîmplă ceva foarte ciudat care nu va putea fi niciodată elucidat complet. Primul lucru este că Pavel începe să cînte la miezul nopţii o cîntare de laudă lui Isus. Mă gîndesc că pînă în clipa aceea Pavel foloseşte timpul tot gîndindu-se la tratamentul nedrept pe care-l suferise, loviturile, întemniţarea, picioarele în butuci. Totul era greu de înghiţit. Dar deodată îi vine gîndul: „Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, m-a răscumpărat doar cu sîngele Său! Eu sînt doar un copil al lui Dumnezeu! Eu am pace cu Dumnezeu! Şi sînt şi aici în mîna Sa!" Şi atunci începe să cînte o cîntare de laudă. Iar Sila cîntă vocea a doua sau basul. Ce minunat! Şi aud şi ceilalţi întemniţaţi! Erau sunete care nu mai fuseseră auzite în această închisoare. Prietenii mei, eu în cursul detenţiilor mele am ajuns să cunosc închisorile poliţiei de stat. Tot ce se aude aici sînt înjurături, strigăte, plînsete şi urletul gardienilor. Cînd am vrut odată să cînt o cîntare de laudă, mi s-a interzis imediat. Se pare că au înţeles pînă astăzi că este periculos cînd cineva cîntă laudă lui Dumnezeu. Dar atunci încă nu era cazul. Pavel şi Sila au continuat deci să cînte. Desigur că aceasta a mirat pe temnicer: „Oare ce-o fi cîntînd acolo?" El trage cu urechea: „Parcă sînt cîntece religioase! S-a mai văzut vreodată să ia cineva lucrurile acestea în serios, şi chiar aici în închisoare?

În gaura aia de jos îţi piere tot cheful de cîntat. Şi oamenii ăia cîntă spre gloria Dumnezeului lor!" De abia se culcă din nou, că temnicerul simte scuturăturile unui cutremur puternic. Asta-i de la Dumnezeu. Porţile temniţei se deschid. Lanţurile prizonierilor se rup. Temnicerul sare din pat, se îmbracă cu strictul necesar, şi apoi vede că uşile sînt deschise! „Vai, prizonierii au scăpat. Acum o să fiu degradat! Am încurcat-o!" Şi vrea să se omoare. Dar Pavel îi strigă de jos: „Nu-ţi face nici un rău. Toţi sîntem aici!" Biblia nu relatează nimic despre ceea ce se petrece în lăuntrul lui. Dar în clipa aceea omului îi trece prin cap: „Există un Dumnezeu viu, care intervine în favoarea slujitorilor Lui! Există un Dumnezeu viu pe care L-am hulit cu întreaga mea fiinţă. El nu poate decît să mă respingă! Există un Dumnezeu viu, care cunoaşte păcatul meu, toate murdăriile pe care le-am făcut! Există un Dumnezeu viu - şi eu sînt pierdut!" El se năpusteşte în celula lui Pavel şi strigă: „Domnilor, ce să fac ca să fiu mîntuit?" El simte deodată că viaţa lui e ca lemnul din Grădina Englezească. Ea nu face decît să se întoarcă în jurul ei. Lucrurile au rămas mereu în acelaşi punct. Totuşi, acum întrebarea e vitală: „Ce să fac ca să intru în curentul vieţii?" Poate că noi i-am fi ţinut acum o predică lungă sau i-am fi făcut morală. Poate că i-am fi spus: „Scoate-mă mai întîi de aici!" Totuşi, Pavel spune doar o frază: „Trebuie să-l ai pe Isus, crede în Domnul Isus Cristos şi vei fi mîntuit, tu şi casa ta!" Temnicerul nu prea ştie multe despre aceasta, a auzit doar vag că Isus salvează de mînia lui Dumnezeu, de judecată, de iad, de vechea viaţă. Înţelegeţi: chiar în acea clipă, el primeşte şocul salvator care-l smulge din vechiul lui mod de viaţă şi-l antrenează în curentul mîntuirii. El aparţine acum lui Isus. Se povesteşte apoi în chip minunat cum îi scoate pe Pavel şi pe Sila din închisoare, le spală rănile şi îi ascultă atent vorbind despre Isus şi se lasă botezat în aceeaşi noapte, ca să devină proprietatea lui Isus. Povestirea se încheie cu cuvintele: „Şi s-a veselit că a devenit credincios în Dumnezeu cu toată casa lui". Acum intrase în curentul vieţii! Acum aflase pacea cu Dumnezeu!

Despre unul se spune: „Nu lipseşte mult". Celălalt s-a văzut împins în curentul eliberator. Ce se va întîmpla cu tine?

4. Ia în serios oferta lui Isus!

„Totul trebuie să se schimbe - dar cum?"

Înainte de toate e important un lucru: Trebuie să faci cunoştinţă cu Isus!

Era imediat după război. M-a sunat la telefon directorul unui liceu: „Domnule pastor, am aici cincisprezece tineri. Ei şi-au luat bacalaureatul la armată. Dar acesta nu e valabil decît cu condiţia de a urma cursuri timp de un semestru pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalţi. Sînt foşti locotenenţi paraşutişti, căpitani de infanterie şi de artilerie şi alţii. Bineînţeles că sînt foarte supăraţi că trebuie să revină pe băncile şcolii. Aţi fi de acord să le daţi cursuri de religie?" Am acceptat - şi m-am dus într-acolo cu frica-n sîn. Ei stăteau acolo cu uniformele lor uzate: aceşti tineri războinici încenuşaţi din pricina prafului de puşcă. „Bună ziua!" i-am salutat. „Trebuie să ţin aici cursuri de religie". Nici n-am apucat să-mi termin introducerea, că s-a şi ridicat unul şi şi-a dat drumul: „Cum poate Dumnezeu să îngăduie un asemenea război groaznic?!" Şi un altul a continuat: „Unde-i atunci dragostea lui Dumnezeu?! De ce tace cînd milioane de evrei sînt gazaţi?" Şi tot aşa. Întrebările plouau peste mine. În cele din urmă am ridicat mîna şi am spus: „O clipă! Voi îi daţi înainte ca un orb cu bastonul în ceaţă! Să vorbeşti despre Dumnezeu în felul acesta nu are nici un sens! Dumnezeu ne este total necunoscut şi ascuns. El nu S-a revelat decît prin Isus şi, înainte de a continua, trebuie mai întîi să ştim cine este Isus. Domnilor, înainte de a relua discuţia, trebuie să faceţi mai întîi cunoştinţă cu revelaţia lui Dumnezeu. Cu asta ne vom ocupa. De aceea, data viitoare să veniţi cu Bibliile voastre". Şi apoi am citit: „La început Dumnezeu a făcut cerurile şi pămîntul". Am citit despre căderea în păcat şi despre judecata lui Dumnezeu asupra omenirii căzute. Şi i-a impresionat adînc pe toţi cuvîntul din Biblie: „Vei şti şi vei vedea ce rău şi amar este să părăseşti pe Domnul Dumnezeul tău". Asta trăiesc popoarele, şi asta trăiesc indivizii. Iar apoi am citit despre Isus! Fără oprire am citit despre moartea şi învierea Sa. Îmi rămîne neuitată ora aceasta, cînd s-a făcut dintr-odată tăcere adîncă, în timp ce unul citea şi ceilalţi ascultau. Ne reţineam răsuflarea cînd citeam despre marile lucruri pe care le-a făcut Dumnezeu în Isus - şi în

ei s-a produs o asemenea schimbare, încît n-au mai avut chef să continue genul de discuţie sterilă de la început. Ei îşi ziceau creştini - dar nu ştiau nimic despre Dumnezeul cel viu care a venit spre noi în Isus Cristos şi care a făcut totul pentru noi.

Şi apoi:

Trebuie să-L luaţi în serios pe acest Isus şi invitaţia Lui.

Isus povesteşte odată o pildă: Un împărat a făcut o nuntă fiului său. El şi-a trimis slujitorii ca să spună invitaţilor: „Veniţi, căci totul este gata!" Atunci au început să se scuze fiecare. Primul spune: „Aş veni cu plăcere, dar tocmai am încheiat o afacere importantă şi trebuie să mă ocup de ea". - Înţelegeţi. Mi se spune: „Sînteţi pastor. La dvs. e cu totul altfel ca la noi. Puteţi să faceţi ce vreţi". - Un altul se scuză: „Mulţumesc mult. Dar tocmai m-am căsătorit. Înţelegeţi: luna de miere. Nu te poţi ocupa de altceva". - Şi aşa, pînă la sfîrşit, n-a venit nici unul. Am încercat să-mi închipui atitudinea interioară a acestor oameni: „De fapt, aş fi venit la nunta fiului împăratului, dar a intervenit ceva".

Aşa se întîmplă cu cei mai mulţi dintre voi: de fapt, aş vrea să fiu copil al lui Dumnezeu - dar nu reuşesc. Da, de fapt...! Ah, te rog, primeşte-L pe Isus în credinţă!

Sînt aşa mulţi oameni care spun: „Şi eu cred". Germanii, în timpul celui de al treilea Reich au crezut într-o grămadă de lucruri: în Führer, în Germania, în victoria finală, în arma minune, etc. În toate lucrurile posibile am crezut deja. Dar nu ajunge ca să am o credinţă, ci trebuie să am şi pace cu Dumnezeu. Şi asta o primesc numai prin Isus! Iar acum vreau să vă spun ce înseamnă credinţa, folosind cîteva exemple.

Ca tînăr pastor, am făcut vizite din casă în casă într-o parohie groaznică. Pretutindeni mi se trîntea uşa în nas şi mi se spunea: „Nu cumpărăm nimic!" Dar eu puneam piciorul în întredeschizătura uşii şi răspundeam: „N-am nimic de vînzare. Sînt pastor". „N-avem nevoie de popă!" Într-o zi am intrat într-o locuinţă a cărei uşă de la intrare dădea drept în bucătărie şi am văzut un tînăr care mergea furios de colo pînă colo. „Bună ziua!" zic eu. „Bună!" „Eu sînt pastorul". Atunci se opreşte şi urlă: „Ce, un popă?! Asta-mi mai lipseşte! Tocmai asta-mi lipsea! Afară! Eu nu mai cred

în nimic, mi-am pierdut credinţa în omenire". Trebuie să fi suferit vreo lovitură dură. I-am răspuns: „Tinere, ne putem da mîna. Şi eu mi-am pierdut credinţa în omenire!" „Cum aşa?" întreabă el uluit. „Ca pastor trebuie să vă păstraţi credinţa în omenire!" „Crezi?" am replicat eu. „Îmi pare rău, dar am pierdut-o. Am fost în război. Şi cînd mă gîndesc la obscenităţile, la toată necurăţia, la tot acest egoism care este în lume, nu, mulţumesc, nu mai cred în omenire!" „Aveţi dreptate", recunoaşte el, „dar atunci nu înţeleg de ce sînteţi pastor!" „O", spun eu, „am primit o nouă credinţă, pe care nimic n-o poate zgudui..." „Ha, aş fi curios să ştiu şi eu despre ce credinţă este vorba". Şi atunci am putut să-i vestesc Evanghelia: „Este vorba de totala mea încredere în Isus Cristos, care a venit ca singura şansă pentru lume!" „Isus?" se miră el. „Dar ăsta-i creştinismul. Şi eu credeam că s-a terminat cu el". „Deloc. El intră în acţiune acolo unde toate celelalte credinţe au dat greş!"

Aş dori ca voi să aruncaţi peste bord toate credinţele voastre false, şi să găsiţi încrederea în Isus!

Imediat după război am cumpărat un Opel P4 vechi, căci intenţionam să călătoresc mult. Era o adevărată piesă de muzeu! Cînd am plecat pentru prima oară cu micul meu P4, un prieten mi-a strigat: „Ia te uită! Pleacă pastorul cu maşina! Acum trebuie să capitonăm toţi copacii!" L-am întrebat supărat: „Crezi că nu pot conduce o maşină?" „Ba da, doar ai un carnet de conducere!" „Hai, urcă atunci!" l-am invitat eu. „Nu, mai bine nu! Încă nu mi-am făcut testamentul", a răspuns el. În clipa aceea a trecut pe acolo soţia mea. „Soţie, hai urcă-te!" i-am spus eu. Şi ea s-a urcat. Fără şovăire! Ea trăieşte şi azi. În clipa cînd a părăsit pămîntul solid ca să se urce în maşină, mi-a încredinţat viaţa ei. Aşa să faceţi şi voi faţă de Isus: încredinţaţi-I viaţa fără rezerve!

Deunăzi am citit o relatare zguduitoare din al doilea război mondial, cînd soldaţi germani au fost complet încercuiţi la Stalingrad de armata rusă şi ultimul avion german urma să plece. El era plin de răniţi. Şi au mai venit şi alţi soldaţi - răniţi mai uşor sau pe jumătate îngheţaţi de frig. Toţi vroiau să plece cu avionul. Dar el era plin. Atunci s-au agăţat de avion, prinzînd fiecare cu mîinile ce putea: clanţa uşii sau trenul de aterizare. Apoi avionul s-a înălţat. Cînd a aterizat,

nu mai era nici unul din cei ce se agăţaseră de el. Ei fuseseră duşi de furtună, căci le îngheţaseră mîinile. Numai cei ce erau înăuntru au fost salvaţi!

Atunci a trebuit să mă gîndesc: Evanghelia Fiului lui Dumnezeu, Isus, care a murit şi a înviat pentru noi, este asemenea unui avion salvator. Cu el poţi să scapi de la pierzare. Are locuri destule. Dar sînt aşa de mulţi care nu sînt înăuntru, care nu s-au urcat niciodată în El, care atîrnă doar pe dinafară. Ei merg poate la biserică de Crăciun. Sînt poate botezaţi - ceea ce nu-i împiedică să facă şi să creadă ca toată lumea. Iar dacă mor, pastorul trebuie să mărturisească ce oameni buni au fost ei. Înţelegeţi: în fond, ei au rămas tot afară. Iar într-o zi vor fi duşi de furtună. Numai cei ce sînt în interior vor fi salvaţi! Eşti tu cu adevărat înăuntru?

Iadul va fi odată plin de oameni care au ştiut de Isus, dar care nu s-au urcat în El. Înţelegeţi: credinţa în Isus înseamnă să te urci în El. Urcă-te. El e singurul în care te poţi încrede pe deplin.

În încheiere aş vrea să vă mai zugrăvesc încă o dată crucea lui Isus. Veniţi cu mine în duh la Golgota, pe dealul din afara porţilor Ierusalimului. Acolo atîrnă pe cruce Fiul lui Dumnezeu. Aici sub această cruce e singurul loc din toată lumea unde poate afla cineva iertare de păcate, unde totul se schimbă!

În oraşul Lübeck există o minunată biserică veche, domul din Lübeck, în care se află un vestit tablou cu răstignirea, pe care l-a pictat Hans Memling în secolul XV. Cînd biserica aceasta a suferit un bombardament în 1942 şi a ars, un soldat necunoscut s-a năpustit cu cîţiva prieteni în biserică ca să salveze din flăcări această operă de artă. Puţin după război, am ţinut cîteva conferinţe la Lübeck. Într-o zi, directorul unui muzeu de artă mi-a spus: „La mine în pivniţă se află renumitul Memling. Dacă vreţi să-l vedeţi, vi-l arăt cu plăcere". Bineînţeles că nu am lăsat să-mi scape ocazia. Împreună cu directorul şi cu un prieten am coborît în pivniţă. Un tablou minunat: Ostaşi pe cai cu lănci, mercenari aruncînd cu zarul, o mulţime pestriţă, femei ce plîng, fariseii batjocoritori. Deasupra tuturor se înălţau cele trei cruci. Dar am descoperit apoi ceva foarte ciudat. În mijlocul înghesuielii, la piciorul crucii, e un spaţiu liber. „E ciudat" am

observat eu, „că în toată aglomeraţia asta este un loc liber chiar la piciorul crucii. La ce s-o fi gîndit Hans Memling?“ Aceşti pictori medievali voiau să transmită un mesaj prin tablourile lor; erau deja într-un anume fel nişte expresionişti. Şi atunci prietenul meu mi-a explicat: „Eu cred că voia să spună: Aici sub crucea lui Isus e un loc liber. Aici poţi să stai tu!“

Mă gîndesc adesea la acest tablou: „Aici, sub cruce jos/ Îşi pierde moartea boldul;/ În rănile lui Isus/ Din mîinile întinse/ Primesc eu mîntuirea...“ Da, mă bucur că sub crucea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, este un loc liber pentru mine. Şi pentru tine e liber acest loc! Oare să rămînă pentru tine locul liber pînă în veşnicie?

Fără mine!

Fiecare epocă dă naştere propriilor ei formule, pe care le tot auzi în toate ocaziile posibile şi imposibile, potrivite şi nepotrivite. Una din cele mai cunoscute formule din vremea noastră este aceasta: „Fără mine!“ Ea înseamnă: „nu vreau cu nici un preţ; este exclus“. Cu această expresie lovim în jurul nostru, lovim pe alţii, da, ne lovim de moarte chiar şi pe noi înşine. Vedeţi: „Fără mine!“ este o formulă extrem de periculoasă, chiar mortală. Dar ea poate primi şi un înţeles foarte pozitiv. Ei, să cercetăm acum ambele cazuri.

1. Noi n-o spunem cînd ar trebui

Există o povestire străveche în Biblie care e totuşi foarte actuală şi ilustrează bine acest aspect al problemei. Vreau să v-o povestesc.

Aţi auzit cu siguranţă vreodată de Avraam, acest om al lui Dumnezeu, despre care se relatează chiar la începutul Bibliei: „Avraam a crezut în Domnul, şi credinţa aceasta i-a fost socotită ca dreptate“. Avraam era un om care îşi cunoştea exact greşelile pe care le făcuse în viaţă, dar trăia în aşa fel înaintea ochilor lui Dumnezeu încît şi-a recunoscut păcatele, le-a mărturisit lui Dumnezeu şi a primit prin credinţă înfierea lui Dumnezeu. Acest Avraam ajunge într-o zi într-o situaţie foarte dificilă cu nepotul lui, Lot. Biblia relatea-

ză: „Avraam era foarte bogat în vite". Şi: „Lot, care călătorea împreună cu Avraam, avea şi el oi şi boi". Iar apoi: „S-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avraam şi păzitorii vitelor lui Lot". Din lipsă de spaţiu vital, certurile dintre păstorii unuia şi cei ai celuilalt luau forme tot mai ameninţătoare. Tot mereu alergau păstorii la stăpînii lor şi povesteau, foarte excitaţi, despre certuri puternice şi schimburi de cuvinte şi gesturi. Situaţia se înrăutăţea văzînd cu ochii. Acum, prietenii mei, dacă aţi fi fost Avraam, unchiul cu mult mai în vîrstă a lui Lot, ce-aţi fi făcut în această situaţie? Dacă eu aş fi fost unchiul acestui Lot, i-aş fi spus: „Ăsta-i mod de purtare a păstorilor tăi faţă de ai mei? Să pleci de aici!" Atunci Lot ar fi răspuns: „Niciodată! Eu îmi vreau dreptul meu. Să pleci tu!" Şi aşa cearta ar fi continuat la nesfîrşit. Vedeţi, în clipa cînd se părea că ruptura dintre Avraam şi Lot era inevitabilă, bătrînul evlavios stă înaintea ochilor lui Dumnezeu, se uită apoi la nepotul său Lot şi se gîndeşte: „Ceartă? Ruptură? Fără mine! Fără mine!" Şi astfel pune mîna pe umărul lui Lot şi-i spune: „Dragul meu, să nu fie ceartă între mine şi tine, sîntem doar fraţi!" Şi apoi îi face o propunere care să rezolve totul, chiar dacă ea părea să-l dezavantajeze. Dar ce conta: „Ceartă? Fără mine!"

Pot să adresez o întrebare bărbaţilor şi femeilor aici de faţă: Aţi trăit probabil situaţii cînd aţi fost provocaţi în modul cel mai neplăcut. Aţi gîndit şi voi: „O ceartă? Fără mine!"? Aţi reacţionat la fel? Nu, cu siguranţă că aţi primit provocarea şi aveţi şi astăzi o ceartă cu doamna X sau cu vecinul. Vedeţi, de cîte ori ar fi fost locul să spunem formula aceasta scurtă: „Fără mine!" Domnul Isus spune: „Ferice de cei împăciuitori!" Tot creştinismul nostru valorează atît de puţin pentru că în clipele hotărîtoare nu spunem: „O ceartă? Fără mine!", pentru că în asemenea situaţii eşuăm jalnic.

Vreau să vă povestesc acum o altă istorie care îmi place mult. Cunoaşteţi minunata istorie din Biblie, istoria tînărului numit Iosif, care a fost vîndut de fraţii lui? El a ajuns ca sclav în Egipt, în marea şi renumita ţară pentru cultura ei, în casa unui om bogat numit Potifar, care avea numeroşi sclavi şi locuinţe luxoase. Din tinereţea lui, Iosif încheiase un legămînt cu Dumnezeul cel viu. El Îi spusese lui Dumnezeu: „Vreau să-ţi aparţin!" Şi iată că acum e singur în

ţara Egiptului. El vede pe ceilalţi sclavi furînd şi minţind. El nu face ca ei. Ei îşi bat joc de el. Dar stăpînul lui capătă încredere în el şi începe să-i încredinţeze responsabilităţi. Ştiţi: creştinii sînt luaţi în batjocură, dar lor li se pot încredinţa sarcini, pentru că se ştie că nu fură şi nu mint. Şi aşa se face că Iosif, ajuns la vîrsta adultă, a fost pus peste casa lui Potifar şi peste tot ce-i aparţinea. Biblia merge pînă la a zice: „Egipteanul n-avea altă grijă decît să mănînce şi să bea". Poate că i-ar fi plăcut să lase şi aceasta în seama lui Iosif, dar era un lucru de care trebuia să se îngrijească el însuşi. Acum Iosif devenise un bărbat foarte frumos. El se îmbrăca cu gust şi eleganţă. De aceea nu e de mirare că tînăra soţie a stăpînului lui l-a remarcat într-o bună zi. Ea era o păgînă - care n-avea nici o ocupaţie, căci sclavii făceau totul. Ori, cum zice proverbul, „Lenea e mama tuturor vicilor". Într-o zi îi cad ochii pe Iosif. Apoi începe să flirteze cu el. Dar Iosif nu-i dă nici o atenţie. Atunci se produce scena aceea tulburătoare cînd, aflîndu-se în casă singură cu Iosif, ea se ridică dintr-odată înaintea lui, pradă unei patimi dezlănţuite, îl apucă de haină şi-l roagă: „Iosife, culcă-te cu mine!" Este emoţionant cum povesteşte Biblia mai departe că Iosif, după o clipă de meditaţie spune: „Fără mine! Fără mine! Un adulter? Fără mine!"Ah, vedeţi: Aşa vorbim noi. Oamenii din Biblie au vorbit mult mai frumos. La fel a vorbit şi Iosif. El a spus aşa: „Cum aş putea să fac eu un rău atît de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?" Asta înseamnă: „Fără mine! Fără mine!"

Nu există vreunul din cei mai în vîrstă dintre noi care să nu se fi găsit într-o clipă sau alta în acest fel de situaţie, ispitiţi de un păcat care astăzi nici nu se mai vrea a fi considerat ca atare, păcatul necurăţiei. Aţi spus şi voi: „Dumnezeu mă vede! Fără mine!"? Ce simţim văzînd atitudinea lui Iosif? Ah, cred că nici nu ne-ar fi trecut prin minte că ar fi trebuit să spunem: „Fără mine!" - „Fără mine!" - pentru că este o poruncă a lui Dumnezeu care ne spune să trăim curaţi şi înfrînaţi în cuvintele şi faptele noastre. Această formulă nu ne-a prea venit în minte în clipele acelea! Dar eu vă spun: lui Dumnezeu Îi trece prin minte! Şi în acea zi lui Dumnezeu Îi va trece prin minte păcatele noastre. Ce păcat că în clipa hotărîtoare nu ne trec prin cap aceste două cu-

vinţele: „Fără mine!“ Ar fi un mod excelent de a reacţiona în ceasul ispitei, cînd sîntem pe punctul să încălcăm vreuna din poruncile lui Dumnezeu. Este de altfel una din caracteristicile epocii noastre că nu se mai ţine seama de poruncile lui Dumnezeu.

A trebuit odată să ţin o conferinţă în faţa tuturor pastorilor din Hanovra cu ocazia ordinării noului lor episcop. El însuşi mă rugase să vorbesc despre tema: „Ce ne lipseşte nouă, pastorilor şi bisericilor noastre? Atunci am spus în acea predică: „De fapt am un singur lucru să vă spun. La toţi ne lipseşte teama că am putea ajunge în iad, că Dumnezeu ia într-adevăr lucrurile în serios şi că nu se poate trata cu El în problema poruncilor Lui“.

„Fără mine!“ este o formulă excelentă de folosit atunci cînd duhul veacului ne ispiteşte să călcăm vreuna din poruncile lui Dumnezeu.

Există în Biblie o istorie emoţionantă. Fiul lui Dumnezeu stă pe un munte. Şi diavolul - credeţi că există un diavol, nu-i aşa? E foarte real, puteţi fi siguri de asta - stă lîngă El, Îi arată împărăţiile lumii şi gloria lor, şi Îi spune: „Îţi voi da toate aceste lucruri, dacă Îţi pleci doar o clipă genunchiul înaintea mea!“ Dar Fiul lui Dumnezeu îi răspunde atunci: „Fără mine! Poate toată lumea să se închine înaintea ta - fără mine!“ El, Domnul Isus, a exprimat-o mai frumos: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini“.

De ne-ar trece prin cap formula „Fără mine!“ în clipa potrivită, nu-i aşa? Ce păcat că nu o spunem cînd ar trebui să o facem!

2. O spunem cînd n-ar trebui să o spunem

Ah, prietenii mei, cei mai mulţi spun „Fără mine!“ cînd nu trebuie.

Înaintea mea stă un tînăr, un om de ispravă cum s-ar spune. Îi spun: „Omule, ce-ar putea deveni din tine, dacă te-ai hotărî să-ţi dai viaţa Dumnezeului celui viu!“ „Nu“, răspunde el, „fără mine!“

Noi Îl tratăm pe Dumnezeu ca... Dar să vă dau un exemplu: Medicul mi-a prescris să mă plimb în fiecare zi cîte o oră. De curînd m-am plimbat de-a lungul Gării de sud din Essen. Şi iată că în mijlocul drumului văd o canapea veche:

Nemaiputînd fi folosită proprietarii au pus-o în timpul nopţii în grădina publică, zicîndu-şi: „Oraşul n-are decît să se descurce şi să facă cu ea ce-o vrea!" Imi pot bine imagina istoria acestei canapele. Poate că au moştenit-o de la vreo bunică care tocmai a murit. Tinerii au însă o locuinţă modernă cu mobilă modernă. „Da", spune bărbatul, „ce să facem acum cu o asemenea canapea veche? Pur şi simplu nu se mai potriveşte cu stilul nostru de viaţă. Şi nu ştii niciodată dacă nu sînt carii ascunse în ea. Mai bine ne descotorosim de ea!" Şi o lasă în grădina publică. La fel face şi omul de azi cu Dumnezeul cel viu. Dumnezeu nu se potriveşte cu stilul nostru de viaţă. El nu se potriveşte în societatea noastră, în gîndirea modernă pluralistă. Ce să facem acum cu Dumnezeu? Să punem canapeaua veche în biserică! Ea este şi aşa închisă peste săptămînă.

Prietenii mei! Dumnezeul cel viu nu este o canapea veche. E clar? Dumnezeul cel viu nu este o piesă de mobilă veche de care ne putem debarasa după plac din viaţa noastră pentru că nu mai e modernă. Aveţi vreo idee cum este Dumnezeul cel viu? Poate e vina bisericii că Dumnezeu a devenit o „problemă". Ar trebui să ne treacă fiorii numai la pronunţarea numelui de „Dumnezeu!" O, atitudinea aceasta indiferentă faţă de El: fără mine!

Trebuie acum să mă refer puţin mai pe larg la acestă temă. Vedeţi: Se vorbeşte tot mai mult că tot Occidentul nostru este bolnav nu numai trupeşte de cancer şi de toate celelalte boli posibile, ci bolnav psihic. Este un lucru groaznic că sîntem bolnavi psihic. Ştiaţi că numărul depresiunilor psihice creşte mereu? Oamenii inteligenţi încearcă să descopere boala de care suferă bătrîna noastră lume civilizată. Iar un medic elveţian a spus ceva foarte inteligent: „Epoca noastră suferă de lipsa de Dumnezeu". Vedeţi: În Evul Mediu, Dumnezeu mai juca un rol - mărturie stau marile catedrale. Totuşi omul a încercat apoi să scape de Dumnezeu. Întregul marxism este o încercare uriaşă de a scăpa de Dumnezeu. S-a încercat înlocuirea Lui prin tehnică. Unii savanţi şi-au tocit pana vrînd să dovedească că Dumnezeu nu există! Masele au urlat: „Religia este opiul poporului!" Băieţaşul cel mai prost se întreba unde putea să Se ascundă Dumnezeu şi continuînd să-şi sugă degetul, exclama: „Eu nu L-am văzut

încă niciodată, deci nu există!" Da, s-a făcut totul pentru a scăpa de Dumnezeu.

Şi ştiţi care e rezultatul astăzi? Omul nu a scăpat de Dumnezeu! Eu caut încă ateul care să aibă curajul să spună sincer: „Dumnezeu nu există!" Dar un asemenea om nu se poate găsi. Şi chiar de s-ar găsi, ar fi aşa de prost că nu s-ar putea ţine cont de el. Marele fondator al fizicii atomice moderne, profesorul Max Planck, înainte de moarte a publicat o broşură intitulată „Religie şi ştiinţă". În ea spune: „Pentru noi oamenii de ştiinţă e de la sine înţeles că Creatorul cel viu stă la baza oricărei cunoaşteri". Vedeţi, nu am putut scăpa de Dumnezeu!

Am ţinut recent o serie de conferinţe într-un orăşel din vechiul ducat Berg. Într-o seară, ieşind din biserică, am văzut un grup de tineri de vreo douăzeci de ani stînd în faţa bisericii. „De ce nu intraţi?" i-am întrebat eu. „Hm!" este răspunsul. Spun: „Hm! nu este un răspuns! Spune-mi", mă adresez eu unuia dintre ei, „există Dumnezeu?" Atunci el răspunde: „Nu ştiu!" Eu îi spun: „Dar e groaznic, tinere! Ori există, şi atunci trebuie să-I aparţii, ori nu există, şi atunci trebuie să ieşi din biserică. Ţi-ai cerut deja ieşirea?" „Nu!" Mă adresez altuia: „Există Dumnezeu?" „Cred că da". „O! Spune-mi: Păzeşti poruncile Lui?" „Nu!" Şi am continuat tot aşa cu ceilalţi. Nu era nici unul care să fi îndrăznit să-L nege pe Dumnezeu. Dar nici nu era vreunul care să fi vrut să aparţină în mod serios lui Dumnezeu. Şi aşa este pretutindeni.

Cînd fac vizite, oamenii îmi spun: „Şi eu cred în ‚bunul Dumnezeu', dar las altora grija de a merge la biserică". Înţelegeţi: omul nu-L neagă pe Dumnezeu, dar nici nu-I aparţine!

Întrebarea, aparţin eu lui Dumnezeu rămîne nerezolvată. Iar problemele nerezolvate dau un complex, o boală psihică care sfîrşeşte prin a distruge pe om. Şi noi ne distrugem pentru că nu avem curajul de a clarifica cum stă treaba cu Dumnezeu! În biserici se află de zece ori mai multe femei ca bărbaţi. Unde sînt aceştia? Vă garantez că ei se distrug psihic, înainte de a merge în iad, pentru că nu au curajul de a-şi da vieţile lui Dumnezeu, dar nici nu pot scăpa de El.

În faţa unei asemenea situaţii, noi creştinii avem un mesaj

senzaţional, anume că acest Dumnezeu, pe care-L tratăm într-un mod atît de josnic, „a nimicit zidul care ne despărţea de El şi a venit la noi în Isus. Un Mîntuitor divin este în lume! Şi nu numai că a venit, dar a şi murit pe cruce pentru noi. Ce putea să facă Dumnezeu mai mult decît să moară pe cruce pentru voi? Apoi a înviat dintre cei morţi, zdrobind boldul morţii şi lăsînd cale liberă vieţii. Iar noi spunem drept răspuns: „Da, e foarte frumos, merită să o auzi odată, dar: fără mine!" Mi se face rău faţă de o asemenea inconsecvenţă, pur şi simplu mă îmbolnăveşte!

Ca tînăr pastor aveam în parohia mea un muncitor care mă respingea întotdeauna şi rîdea de mine cînd vroiam să-i vorbesc despre Isus. Cînd l-am întrebat: „Cum vrei să înfrunţi odată moartea?", a răspuns: „Voi popii totdeauna încercaţi să ne înfricoşaţi vorbindu-ne despre moarte! Fără mine!" Aşa se încăpăţîna. Pînă cînd s-a aflat dintr-odată pe patul morţii la nici 40 de ani. Soţia lui a trimis pe cineva să mă cheme în plină noapte. Am alergat la el şi i-am zis: „A venit clipa cînd Isus te cheamă pentru ultima oară". Era groaznic! El vroia să se roage - şi nu mai putea. I-am spus pasaje din Biblie, cuvinte de har, dar nu mai putea să le asimileze. El spusese: „Fără mine!" Acum, nu mai vroia Dumnezeu! Şi El a murit pradă unei profunde deznădejdi -fără pace cu Dumnezeu.

Vă implor, luaţi în serios acest mesaj uluitor: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică". Dar acest Isus face încă şi mai mult. El spune ceva extrem de neliniştitor: „Iată, Eu stau la uşa inimii şi bat". Ah, prietenii mei, există atîtea feluri de creştini. Sînt unii care se mulţumesc să-şi plătească impozitul bisericesc - oameni drăguţi, dar groaznic de plictisitori. Sînt alţii care merg la biserică doar de Crăciun - îi plîng pe aceşti creştini de sărbători! Există creştini care îşi lasă nevestele să meargă la biserică, dar ei înşişi nu folosesc posibilitatea - groaznic de ieftin! Sînt alţii care spun: „Eu sînt botezat" Minunat! Dar dacă aceasta e totul! Şi există creştini care au auzit Cuvîntul Domnului celui viu: „Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el", şi care spun: „Fără mine!" Ce groaznic! „Doamne Isuse, puţin

creştinism vreau într-adevăr; dar să Te las să-mi stăpînești toată viața, asta-i prea mult. Fără mine!" Așa spunem noi: „Fără mine!" cînd nu trebuie.

Tu nu te-ai afla aici, dacă n-ai avea un pic de interes pentru Evanghelie. Auzi, tu poți experimenta gloria lui Isus de abia cînd dai atenție ciocănitului Lui la ușa inimii tale, cînd Îi deschizi și-L primești în viața ta!

3. Este Unul, care ar fi avut toate motivele să spună: „Fără Mine!" și care nu o spune

Acest Unul este Domnul Isus Însuși. El ar fi avut într-adevăr toate motivele să spună: „Fără Mine!" - și care nu o spune. Dumnezeu să fie lăudat că nu o spune!

Dați-mi voie să vă spun aici o istorioară. Un poet danez pe nume Jacobsen a scris o nuvelă tulburătoare: „Ciuma la Bergamo". Bergamo este un orășel italian în apropiere de Ravenna, construit pe panta muntelui și unit cu exteriorul doar cu o potecă stîncoasă. În acel orășel, scrie Jacobsen, a izbucnit în Evul Mediu ciuma. Groaznic! Zi și noapte se aud clopotele pentru cei morți. Oamenii se roagă la Dumnezeu. Ei strigă după ajutor. Dar fără rezultat: ciuma bîntuie cu și mai multă furie. Descurajați, oamenii devin indiferenți. Ei spun: „Dumnezeu e mort!" Ei scot afară din pivnițe butoaiele cu vin și se pun să bea fără reținere, pînă cînd, beți morți, bărbați și femei se cuplează fără să știe cine cu cine. Începe o bacanală, o orgie a disperării. Zile în șir. Tuturora le este egal. Toate instinctele s-au dezlănțuit. În mijlocul dansului, cade jos cîte unul din ei, cu fața neagră. Ei îl lasă acolo, și orgia continuă. „Să mîncăm și să bem, căci mîine vom muri!" Într-o zi se opresc dintr-odată. Ei aud un cîntec, un coral. Se grăbesc spre poarta orașului. Acolo văd o procesiune de penitenți urcînd spre oraș și cîntînd o litanie: „Kyrie eleison - Doamne, ai milă de noi!" Înaintea lor merge un călugăr tînăr, purtînd o cruce grea de lemn. Procesiunea ajunge la poarta orașului. Oamenii din Bergamo stau și rîd: „Idioților! Aici, Dumnezeu a murit! Încetați cu litania voastră prostească! Dumnezeu e mort! Haideți să mîncăm și să bem, căci mîine vom muri!" Dar călugărul din fruntea procesiunii își urmează drumul. Ușile bisericii sînt deschise, deși nimeni nu le mai călcase pragul. Procesiunea intră înă-

untru. Călugărul propteşte crucea de un stîlp. Apoi gloata sălbatică a desfrînaţilor sortiţi morţii dă şi ea năvală în biserică, urlînd şi rînjind. Un ucenic de măcelar cu şorţul însîngerat se urcă pe altar, ia în mînă un potir de aur şi urlă: „Beţi! La noi Dumnezeu e mort!" Atunci călugărul cel palid se urcă la amvon şi face semn cu mîna. Îndată se aşterne tăcerea. Apoi el începe să vorbească: „Vreau să vă povestesc ceva. Cînd Fiul lui Dumnezeu era pe cruce şi I se bătuseră piroanele în palme, mulţimea de atunci a început şi ea să rîdă şi să-şi bată joc. Şi chiar şi cei doi tîlhari din dreapta şi din stînga Lui şi-au bătut joc. În clipa aceea Fiul lui Dumnezeu Şi-a zis: ‚Pentru oamenii aceştia să mor Eu, pe care nu-i interesează moartea mea?! Să-Mi dau viaţa pentru această omenire ticăloasă şi împietrită?!' Şi strigînd: ‚Fără Mine! Fără Mine!' - S-a smuls cu puterea Lui divină din cuie, a sărit jos de pe cruce, Şi-a luat înapoi haina de la ostaşii romani cu un gest care a făcut ca zarurile să se rostogolească pe dealul Golgota în jos, S-a înfăşurat cu ea şi S-a înălţat la cer spunînd: ‚Fără Mine!' Iar crucea a rămas goală! Şi acum nu mai e nici mîntuire, nici salvare, nici viaţă veşnică. Acum nu mai e decît moarte şi iad!" Aşa predică călugărul. S-a făcut o linişte de moarte. Ucenicul măcelar sărise de mult de pe altar. El stă sub amvon. Potirul îi alunecase din mînă. „Nu mai e mîntuire, nici salvare..." Dintr-odată acest sălbatic ucenic măcelar face trei paşi înainte, întinde mîna spre călugăr şi strigă cu glas pătrunzător: „Tu, ăla de sus, pune-L iarăşi pe Mîntuitorul pe cruce! Atîrnă-L iarăşi pe cruce!"

Prietenii mei, călugărul nu a relatat corect faptele aşa cum s-au petrecut ele. Şi unul din lucrurile cele mai mişcătoare este că Fiul lui Dumnezeu nu a spus: „Fără Mine!", ci El continuă într-un anume fel să Se lase răstignit de aceşti oameni care spun: „Muncă, plăceri, şi toate lucrurile acestei lumi sînt pentru noi mult mai importante ca mîntuirea noastră".

Acest Mîntuitor, care n-a încetat pînă în ziua aceasta să Se ocupe de noi, ar avea toate motivele să spună: „Fără Mine! Faceţi ce vreţi!" Dacă eu aş fi Isus, atunci din partea mea aş lăsa lumea să se piardă. Dar Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul, nu spune: „Fără Mine!" ci continuă să ne caute. Cît

timp să Se mai ocupe de tine? Cînd vei vrea în sfîrşit să înţelegi că Isus tînjeşte să fii al Lui? Cînd ţi se vor deschide ochii, ca să spui: „Mîntuitorul meu şi Izbăvitorul meu!"?

Ultimul punct îl voi spune în cîteva cuvinte.

4. „Fără Mine nu puteţi face nimic"

Ştiţi, noi spunem „Fără mine!" cu semnul exclamării. Isus a spus odată: „Fără Mine" - dar fără semnul exclamării. Şi apoi continuă: „Fără Mine nu puteţi face nimic". Aceasta e perfect adevărat. Tot ceea ce faceţi fără El n-are nici o valoare în lumina veşniciei.

Am observat odată cum se băteau pe stradă cîţiva băieţi. Şi, probabil din greşeală, un băieţaş mic a primit şi el bătaie. Pe cînd mă întrebam dacă nu era cumva cazul să intervin, am fost martorul unei scene mişcătoare. Micuţul a reuşit să iasă din grămadă. Cu ochii plînşi, cu nasul curgînd, a luat-o la fugă. S-a oprit apoi la o oarecare distanţă, s-a întors şi a strigat: „O s-o vedeţi, am să vă spun fratelui meu mai mare!" Atunci am văzut că, dintr-odată, totul a reintrat în ordine. El avea un frate mai mare, căruia putea să-i spună totul şi care era gata să-l ajute. Şi m-am gîndit: „Băiatul meu, ce bine e că ai un frate mai mare!" Şi m-a cuprins o mare bucurie la gîndul că şi eu am în Isus un Frate mai mare, care mă ajută! Ce minunat că acest Frate mai mare intervine aşa puternic pentru ai Săi, încît spune chiar: „Fără Mine nu puteţi face nimic!"

Poetul de cîntare Havergal a scris: „Ia-mi viaţa, Tu Isuse/ Ţie Ţi-o predau deplin/ Şi tot ce am, şi timp şi vise/ Îţi aparţin de-acum, Amin".

Aş dori ca şi tu să spui Mîntuitorului tău, care a făcut atîtea pentru tine: „Doamne Isuse, fără Tine nu mai vreau să fac nimic!"

Există siguranţă în lucrurile religioase?

Ei bine, e foarte clar că în lucrurile „religioase" nu există siguranţă sau certitudine. „Religia" este prin definiţie căutarea omului după Dumnezeu. Asta înseamnă nelinişte şi nesiguranţă permanentă. Dar „Evanghelia" este cu totul altce-

va. Ea înseamnă căutarea lui Dumnezeu după noi. De aceea, întrebarea trebuie formulată mai bine: „Există siguranţă sau certitudine în creştinism?"

1. Faţă de Dumnezeu ne permitem o ciudată incertitudine

În primul rînd, trebuie să spun că noi oamenii de azi sîntem de fapt nişte tipi ciudaţi. Cînd bărbatul cel mai solid are cea mai mică durere, se duce fuga la doctor şi-i spune: „Domnule doctor, aşa mă doare de tare. Oare ce poate să fie?" Oamenii vor să ştie exact ce au! Sau un alt caz: O familie caută o servitoare. Şi într-adevăr se prezintă o fată. „Bine", îi spune stăpîna casei, „o să ai camera ta cu apă caldă şi rece, televizor şi combină muzicală. O să-ţi dau o zi întreagă de concediu pe săptămînă". „Asta-i frumos şi bine", spune fata, „dar aş vrea să ştiu cîţi bani o să capăt la sfîrşitul lunii". „Ei", răspunde stăpîna, „despre asta mai avem timp de discutat. Întîi să văd cum lucrezi". „Nu, nu", replică fata, „atunci nu primesc postul. Eu vreau să ştiu dinainte cît o să cîştig". Are fata dreptate? Sigur că are! Cînd ne angajăm undeva cea mai importantă întrebare este: „Cît e salariul?" „În ce categorie de salarizare mă încadrez?" Vrem să ştim exact ce avem. În chestiuni băneşti nu îngăduim nici o încertitudine. Da, în toate domeniile vrem să ştim exact ce avem. Numai în cel mai important domeniu - anume relaţia noastră cu Dumnezeul cel viu - ne mulţumim cu o ciudată confuzie şi neclaritate.

Acum mulţi ani am ţinut adunări în Augsburg, într-un cort care fusese ridicat pe Plärrer (numele unui loc pe care au fost strigate anunţurile), terenul unde avea loc şi tîrgul anual. Organizatorii acestor adunări au avut o idee genială. Deoarece sîmbătă seara cîrciumile erau pline vîrf, s-au hotărît să aranjeze o adunare sîmbătă seara la miezul nopţii. Dar nu s-a anunţat nimic, deoarece altminteri ar fi venit creştinii curioşi. După ora 23.30, prietenii mei au plecat cu automobilele ca să culeagă pe chefliii ieşiţi din localurile care închideau la miezul nopţii, precum şi pe chelneri şi pe fetele de la bar, care se duceau spre casă de la lucru. Unele după altele, maşinile îşi descărcau conţinutul în faţa cortului. Iar cînd, la miezul nopţii, am urcat pe estradă, aveam în fa-

ţa mea un auditoriu cum nu mai avusesem niciodată. Formidabil! Unii erau cam afumaţi. Chiar în faţa mea era aşezat unul, gras şi cu o ţigară pe jumătate fumată în gură, iar pe cap o pălărie, pe care băieţii mei o numesc „pepene". Mă gîndeam: „De-ar ieşi bine!" Apoi am început să vorbesc. În clipa cînd am rostit pentru prima oară Numele lui Dumnezeu, grasul cu pepenele începe să strige: „Ăsta nu există!" Toţi rîd. Atunci mă aplec peste pupitru şi spun: „Sînteţi absolut sigur că nu există Dumnezeu?" El se scarpină în cap, încît pălăria îi cade într-o parte, îşi mută ţigara în celălalt colţ al gurii, şi spune în sfîrşit: „Ei, nimeni nu ştie ceva precis despre asta!" Atunci îi rîd în nas şi-i răspund: „Îmi pare rău, dar eu am informaţii sigure!" „Ei nu", exclamă el, „de unde aţi putea avea aceste informaţii sigure despre Dumnezeu?" Atunci i-am explicat că prin Isus am informaţii foarte exacte despre Dumnezeu. Şi dintr-odată s-a făcut o mare tăcere în adunare.

Aveţi siguranţă cu privire la Dumnezeu? Eu mă adresez astfel creştinilor: Puteţi să rostiţi cuvintele cîntării: „Pot s-o jur c-o ştiu precis,/ căci vina mea a fost plătită/ şi documentul datoriilor a fost rupt"? Şi răspunsul? „Da, sper să fie aşa".

Înţelegeţi, e ciudat că faţă de Dumnezeu păgînii şi creştinii s-au resemnat să trăiască în incertitudine! Dacă aş merge prin oraş şi i-aş întreba pe oameni: „Spuneţi-mi, credeţi că există Dumnezeu?", atunci mi-ar răspunde: „Da, ar trebui să existe un Dumnezeu". Dar dacă întreb mai departe: „Îi aparţineţi?", atunci aş primi ca răspuns: „Ştiu eu?!" Cîtă confuzie şi neclaritate îşi permit oamenii în acest domeniu!

Unul dintre tinerii mei prieteni a făcut de curînd aceeaşi tristă experienţă. El este student şi cîştigă nişte bani în timpul vacanţelor ca muncitor în construcţii. Într-o zi colegii de muncă află că el este membru activ într-o mişcare evanghelică de tineri. „Omule!" îi zic ei. „Tu mergi la pastorul Busch?" „Da". Atunci au început toţi să-şi bată joc de el. „Mergi fără îndoială duminica la biserică?" „Sigur!" „În fiecare duminică! Ai înnebunit?" „Nu", spune el, „mă duc şi peste săptămînă la studiu biblic!" „Omule, trebuie să-ţi fi pierdut minţile!", şi încep să-şi împroaşte veninul: „Popii îi

prostesc pe oameni!" „Întreg creştinismul a eşuat, deşi a avut vreme două mii de ani!" „Biblia este o mare absurditate!" Pe scurt, asupra tînărului cade o ploaie de batjocuri. Dar el are o piele ca de elefant şi lasă totul să alunece peste el. Cînd camarazii au terminat, el spune: „Dacă asta-i atitudinea voastră faţă de creştinism, presupun că aţi ieşit toţi din biserică?" Tăcere generală. Apoi unul din cei mai în vîrstă reia: „Ce înseamnă ‚să ieşi din biserică'? Omule, şi eu cred în ‚bunul Dumnezeu!' Tu faci aşa ca şi cum ai fi singurul creştin! Şi eu cred în ‚bunul Dumnezeu!'" Atunci intervin şi ceilalţi: „De fapt, te arăţi ca şi cum ai fi mai bun decît noi! Şi noi sîntem creştini! Şi noi credem în ‚bunul Dumnezeu!'" Rolurile erau acum inversate. Dintr-odată, ei strigă la unison: „Şi noi credem în ‚bunul Dumnezeu!' Şi noi sîntem creştini!" Cînd au terminat, prietenul meu spune: „Dar atunci de ce vă bateţi joc de mine?" Răspuns: „Ah, ne enervezi! Cu tine nu se poate discuta!"

Înţelegeţi: Muncitori constructori, nişte tipi solizi care, după ce au transpirat bine, pot să golească mai multe halbe de bere, mai întîi îşi bat joc gălăgios de creştinism, şi apoi spun: „O clipă, şi noi sîntem creştini!" Ce să crezi despre asta? Nu e zguduitor? Faţă de Dumnezeu îşi îngăduie cea mai mare incertitudine. Cînd sînt păgîni, cînd sînt creştini. N-am dreptate? Mă tem că cei mai mulţi dintre voi trăiesc la fel în această nesiguranţă şi neclaritate.

2. Biblia vorbeşte de o certitudine glorioasă

Acum poate că o să mă întrebaţi foarte miraţi: „Bine, pastore Busch, dar are atunci credinţa creştină ceva de a face cu siguranţa? Geniul creştinismului nu stă tocmai în faptul că nu se ştie nimic, ci se crede totul?" De curînd, cineva mi-a repetat nişte vorbe pe care le-am tot auzit în decursul anilor: „Eu ştiu că doi ori doi fac patru. Dar în ce priveşte credinţa creştină, nu se poate şti nimic, ci trebuie doar să crezi". După această concepţie deci, ar trebui ca în faţa adevărurilor creştine să-ţi încui mintea în geamantan sau s-o dai la garderobă şi să hrăneşti o credinţă oarbă. Aceasta e convingerea celor mai mulţi.

Sau îmi va zice poate vreunul din voi: „Da, pastore Busch, dar nici voi creştinii nu sînteţi de acord între voi. Există ca-

tolici, protestanţi şi mulţi alţii. Iar la protestanţi sînt luterani, reformaţi şi mulţi alţii. Cine are atunci dreptate?" Eu cred că creştinătatea însăşi este convinsă că în fond credinţa creştină e tot ce poate fi mai confuz, mai nesigur. Dar asta este o uriaşă eroare.

Vedeţi, ce e creştinismul aflăm numai din Noul Testament. Şi acolo fiecare rînd e plin de certitudini strălucite. Aceasta este absolut sigur! E ridicol că creştinătatea trăieşte într-o asemenea confuzie. Dar aceasta nu e greşeala Evangheliei. Noul Testament în întregime e plin de certitudini glorioase. Vreau să vă arăt pe scurt cîteva din ele.

Este cea mai mare siguranţă că Dumnezeu există! Nu o fiinţă supremă, nu Providenţa, nu Destinul, nu un ‚bunul Dumnezeu', ci există Dumnezeu, Tatăl lui Isus Cristos. De unde ştim asta? El S-a revelat pe Sine în Isus! Acum o ştim sută la sută. Deschideţi Biblia unde vreţi, aici nu sînt tratate probleme religioase, ci se afirmă: Dumnezeu există! Şi El S-a revelat în Isus! Iar omul, care trăieşte fără Dumnezeu, trăieşte într-un mod greşit, de-a-ndoaselea.

Apoi mai este siguranţa că acest Dumnezeu, care poate distruge popoarele şi face judecată, El mă iubeşte cu o dragoste arzătoare. Noi nu presupunem asta doar, ci în romani 8 se spune: „Eu sînt sigur - sigur -, că nici viaţa, nici moartea, nu mă vor putea despărţi de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru". Dragostea lui Dumnezeu a venit la noi în Isus! Asta nu o presupunem, o ştim. Unde e dragostea lui Dumnezeu? El ne-a iubit în Isus. Ucenicii lui Isus cîntă: „Mă închin puterii dragostei/ Ce s-a arătat în Isus..." Ştiţi voi aceasta? Aveţi voi această certitudine?

Oamenii din Biblie au avut de asemenea certitudinea că ei aparţin lui Dumnezeu. Aşa spune David în Psalmul 49: „Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuinţa morţilor, căci m-a luat sub ocrotirea Lui". Nu: „Sper că mă va mîntui odată", ci: „Ştiu că m-a luat sub ocrotirea Lui". Sau: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Lui". Ucenicii lui Isus au experimentat o schimbare radicală a existenţei lor prin Isus, şi ei o ştiu! Sau: „Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă". Ştim! Puteţi să spuneţi şi voi aşa? Sau: „Duhul

adevereşte împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu". Aici scrie: „Sîntem!"

Biblia e plină de certitudini. De unde vine atunci în poporul nostru fraza aceasta absurdă: „Eu ştiu că doi ori doi fac patru. Dar în ce priveşte creştinismul, nu se poate şti nimic, ci trebuie doar să crezi"? Că doi ori doi fac patru ştiu, dar că Dumnezeu există, asta o ştiu şi mai sigur! Eu ştiu că doi ori doi fac patru, dar ştiu încă şi mai sigur că Dumnezeu ne-a iubit în Isus. Iar oamenii care s-au întors la Dumnezeul cel viu spun: „Noi ştim că doi ori doi fac patru, dar ştim cu mult mai sigur că noi am devenit copii ai lui Dumnezeu!"

Acum vă întreb: „Unde se găseşte actualmente în creştinism o asemenea certitudine strălucită?" - Unde? Nu e dovada că ne-am depărtat de Biblie şi că ar trebui să ne întoarcem înapoi la ea? Să terminăm odată cu mini-doza de creştinism! Nu se merită să ai un pic de creştinism. Se merită într-adevăr să fii un creştin biblic. Asta se merită! Să fii sigur că Dumnezeu există, că te iubeşte arzător, şi că poţi să-I aparţii, asta se merită! Tot restul nu se merită!

Şi această siguranţă strălucitoare sună spre noi şi din cartea noastră de cîntări. Vreau să amintesc unele versete:

„Acum o ştiu şi cred precis/ O laud chiar fără teamă/
Că Dumnezeu, cel mai înalt şi bun/
E prietenul şi Tatăl meu".

Confirmanzii mei au trebuit s-o zică totdeauna cu glas tare: „Acum o ştiu şi cred precis". La examinare, confirmanzii o strigau aşa de tare, că părinţii lor tresăreau şi ridicau ochii. Eu am vrut ca ei să înţeleagă aceasta. Creştinism nu este un drum în ceaţă, ci creştinism este o siguranţă puternică şi precisă! Sau: „Fundamentul pe care stau/ E Cristos şi sîngele Său". Sau:

„Eu ştiu în cine mă încred,/ Eu ştiu ce are stabilitate/
Faţă de totul ce aici/ Ca praf şi nisip se risipeşte".

Aş vrea acum să explic altfel. Siguranţa creştină înseamnă a şti obiectiv că Dumnezeu există şi că revelaţia Sa în Isus este adevărul, chiar dacă întreaga lume ar nega-o, că Isus a murit ca să ne împace cu Dumnezeu şi a înviat ca să salveze pe păcătoşi, chiar dacă nimeni nu s-ar folosi de această mîntuire. Dar siguranţa creştină înseamnă şi să ştii în mod subiectiv că Dumnezeu există, că S-a revelat în Isus, care a

murit şi a înviat, pentru că mi-am însuşit-o personal, printr-un act de credinţă conştientă.

Şi dacă 10.000 de profesori ar afirma unui tînăr credincios că Isus nu a înviat, el le-ar putea spune: „Stimaţi 10.000 de profesori! Eu ştiu că Răscumpărătorul meu este viu!" Şi chiar dacă întreaga lume ar contrazice-o, credinţa spune: „Eu ştiu în cine am crezut!" Şi dacă m-aţi bombarda cu argumente ştiinţifice, v-aş răspunde: „Eu o ştiu mai bine!" Şi dacă întreaga lume s-ar îndoi, atunci eu aş spune: „Eu am certitudine!" Prietenii mei, aşa de sigură este credinţa creştină care ne întîmpină în Biblie.

3. Aveţi siguranţă?

Da, trebuie să vă întreb: Aveţi o asemenea siguranţă? Sau încă vă lipseşte? Dacă aţi spune: „Eu am crezut că sînt creştin, dar nu sînt. La mine totul este încă neclar!", atunci ar însemna că n-am vorbit degeaba. Îmi amintesc de o tabără de tineri pe care am avut-o în Olanda. Noaptea pe la două bate cineva în uşa camerei mele. Deschid şi văd în faţa mea tot grupul cu pricina. Întreb: „Ce vreţi?" Unul din ei spune: „Noi am crezut că sîntem creştini. Dar acum am văzut că nu sîntem încă!" Şi aceasta i-a făcut aşa de neliniştiţi, încît au dorit clarificare la ora 2 noaptea. Este deja enorm să recunoaştem că tot creştinismul nostru s-a depărtat mult de ceea ce ni se arată în Biblie ca o siguranţă glorioasă.

Spurgeon, marele predicator englez, a exprimat odată lucrul acesta astfel: „Credinţa este al şaselea simţ". Vedeţi, noi avem cinci simţuri ca să cunoaştem această lume: văzul, auzul, pipăitul, gustul, mirosul. Acestea sînt cele cinci simţuri cu care putem cunoaşte această lume tridimensională. Cineva, care trăieşte numai cu aceste cinci simţuri, întreabă: „Unde o fi Dumnezeu? Nu-L văd. Şi nici pe Isus nu-L văd. Nu cred nimic din toate acestea!" Dar dacă ne dă Dumnezeu acum, prin Duhul Sfînt, iluminare, atunci căpătăm al şaselea simţ. Atunci putem nu numai să vedem, să auzim, să simţim, să gustăm şi să mirosim, ci putem cunoaşte şi cealaltă lume. Biblia spune: „Viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu". Aceasta o poate face simţul al şaselea!

Am fost de curînd în Essen să vizitez un mare industriaş. El îşi are biroul într-un mare imobil comercial, de unde se poate vedea jumătate de oraş. După ce am trecut prin cîteva anticamere, m-am aflat deodată în faţa lui. Ce vroiam să-i spun s-a rezolvat repede. Apoi am început să discutăm. El spune: „E interesant să primeşti odată în vizită un pastor!" „Sigur", răspund eu, „e foarte interesant!" Apoi el continuă: „Spuneţi-mi, am asistat uneori după război la conferinţe teologice, dar totuşi am impresia..." „Ei", îl ajut eu, „daţi-i drumul. Am nervi tari!" „Am impresia", spune el, „că creştinismul e totuşi o chestiune foarte neclară. Vedeţi, se ţin uneori conferinţe pe teme ca ‚Creştinul şi economia', ‚Creştinul şi înarmarea', ‚Creştinul şi dezarmarea', ‚Creştinul şi banii', ‚Creştinul şi biserica lui'. Dar nu mi s-a spus niciodată ce este de fapt un creştin. Se pare că acei oameni n-o ştiau nici ei înşişi!" Aşezat în acest birou somptuos, am parat lovitura: „Vă înşelaţi!" Întrebare mirată: „Puteţi atunci să-mi spuneţi ce este un creştin?" „O, da", răspund eu, „aş vrea să v-o explic pe scurt şi clar. Nu e nimic neclar". „Ha", spune el cu un glas uşor batjocoritor, „unii spun că un creştin este cineva care n-a avut niciodată treabă cu poliţia, iar alţii spun că e unul care a fost botezat şi înmormîntat creştineşte!" Eu îi spun: „Domnule director general, o să vă spun ce este un creştin. Ţineţi-vă bine! Un creştin e unul care poate să spună din adîncul inimii: ‚Eu cred că Isus Cristos, Dumnezeu adevărat, născut de Tatăl din veşnicie, şi Om adevărat, născut din fecioara Maria, este Domnul meu, care m-a mîntuit pe mine, om pierdut şi osîndit'. Domnule director general, dvs. sînteţi ‚om pierdut şi osîndit'". Atunci el a dat din cap. Asta, el o înţelegea - şi o recunoştea. Asta sîntem noi. „Bine", continui eu, „„... Cel care m-a salvat pe mine, păcătos pierdut şi osîndit, care m-a izbăvit şi m-a eliberat de toate păcatele, de moarte şi de puterea diavolului'. Domnule director general, „... care m-a izbăvit şi m-a eliberat de puterea diavolului'!" El aprobă din cap. Despre aceasta ştie ceva. Şi eu continui: „„... nu cu argint sau cu aur, ci cu sîngele Său scump şi sfînt şi cu suferinţa şi moartea Sa fără vină, ca eu să fiu al Lui'. Vedeţi, cine poate să spună aceasta: ‚Eu sînt proprietatea lui Isus. El m-a răscumpărat de păcat, de moarte şi de iad prin sîngele Său.

Aceasta o ştiu!', acela e un creştin, domnule director general!" Atunci, o clipă, s-a făcut linişte în birou. Apoi mă întreabă: „Cum pot ajunge acolo?" Atunci i-am răspuns: „Auziţi: am aflat chiar de la secretara dvs. că plecaţi în concediu. Vă trimit încă azi după-amiază un Nou Testament. O să-l luaţi cu dvs. şi o să citiţi în fiecare zi un pasaj din Evanghelia după Ioan şi apoi o să vă rugaţi privitor la cele citite. Astfel veţi ajunge acolo!"

Mă înţelegeţi: poziţia creştină, cum e descrisă în Noul Testament, conţine dubla siguranţă că în mod obiectiv adevărurile biblice sînt vrednice de crezare şi că în mod subiectiv eu pot să mi le însuşesc prin credinţă şi să fiu mîntuit! Aveţi o asemenea siguranţă? Eu unul n-aş putea trăi dacă n-aş şti că El m-a primit. Am întrebat într-o zi pe un tînăr: „Îl iubeşti pe Domnul Isus?" „Da". „Ştii că El te-a primit şi că Îi aparţii?" „Nu sînt chiar sigur de asta. Mai este încă mult de luptat". „Ei bine", îi spun eu, „eu unul n-aş putea trăi aşa. Eu doar aş trebui s-o ştiu dacă El m-a primit!" Voi, creştinilor nesiguri, care nu ştiţi nici chiar dacă Dumnezeu există sau nu, care vă ştiţi pînă la ultimul ban situaţia financiară, dar despre Dumnezeu nu ştiţi mai nimic, voi nu sînteţi deloc creştini! După Noul Testament, creştini sînt cei ce pot spune: „Eu cred că Isus Cristos a devenit Domnul meu".

Trebuie să vă spun aici o istorioară drăguţă, pe care poate că o ştiţi. Generalul von Viebahn povestea cum odată, în timpul unei manevre, a traversat pădurea călare şi şi-a agăţat haina într-un ciot, rupîndu-i un colţ. Pentru un general, aceasta nu este frumos. Cînd a ajuns seara la cantonament, vede cîţiva soldaţi aşezaţi lîngă un zid. Opreşte calul şi întreabă: „Există un croitor printre voi?" Atunci unul se ridică, vine la el şi-i spune: „Da, domnule general, eu sînt croitor". Atunci generalul von Viebahn îi ordonă: „Vino degrabă în camera mea de la han şi coase-mi haina". Atunci soldatul răspunde: „Dar nu ştiu să cos". „Cum nu ştii să coşi? Doar eşti croitor!" „Îmi cer iertare, domnule general", spune el, „eu mă numesc Croitoru, dar nu sînt croitor". Iar generalul von Viebahn spunea aşa de frumos cînd povestea despre aceasta: „Aşa se poate spune despre cei mai mulţi creştini. Cînd completează formularul, la rubrica religie ei scriu:

creştin, protestant. Dar în realitate ar trebui să spună: Eu mă numesc Creştin, dar nu sînt creştin".

O, ce stare de plîns! Şi ce periculoasă e această stare, pentru că atunci, de fapt, nu eşti mîntuit!

Iar acum să fac un pas mai departe:

4. Cum se primeşte această siguranţă?

Mă veţi întreba: „Cum se ajunge la o asemenea siguranţă?" Ei bine, ar fi mult de spus: rugaţi-L pe Dumnezeu pentru aceasta! Începeţi să citiţi regulat în Biblie, în fiecare zi cîte un sfert de oră în linişte! Dar aş vrea acum să vă mai spun ceva foarte important: La siguranţa credinţei nu se ajunge prin raţiune, ci prin conştiinţă!

Deci vedeţi, cînd se ajunge în discuţia cu oamenii la creştinism, atunci ei încep: „Ei, domnule pastor, eu nu mai pot să cred. În Biblie sînt aşa multe contradicţii". „Contradicţii?" întreb eu. „Da, se spune de exemplu că Adam şi Eva au avut doi fii, Cain şi Abel. Cain l-a omorît pe Abel. Atunci a rămas numai el. Şi apoi a plecat în altă ţară ca să-şi caute nevastă. Ei, dacă ei erau singurii oameni, atunci cum putea să-şi găsească nevastă!? Domnule pastor, asta n-o pot înţelege". V-aţi lovit şi voi de obiecţia aceasta? Am impresia că e argumentul cheie de care se slujesc oamenii de aici din Germania ca să scape de Dumnezeu. În general le răspund în felul următor: „E foarte interesant ce spuneţi. Uitaţi aici o Biblie. Unde scrie de fapt că Cain a plecat într-o ţară străină ca să-şi caute nevastă?" Atunci ei încep să roşească. „Da", continui eu, „dacă negaţi întreaga Biblie, datorită căreia mii de oameni inteligenţi au venit la credinţă, dacă credeţi că sînteţi mai inteligenţi ca ei, trebuie să fi studiat profund Biblia. Arătaţi-mi locul unde scrie asta!" Se dovedeşte că ei nu ştiu. Le arăt atunci textul din Geneza. Acolo nu scrie deloc ce-au zis ei, ci: „Cain a locuit în ţara Nod, la răsărit de Eden. Cain s-a împreunat cu nevastă-sa". Cine era nevasta lui? Se spune mai înainte că Adam şi Eva au avut mulţi fii şi fiice. Ea era deci sora lui. Este scris de fapt clar în Biblie că Dumnezeu a vrut ca toţi oamenii să iasă dintr-un singur neam. Din pricina aceasta a trebuit la început ca fraţii şi surorile să se căsătorească între ei. Mai tîrziu, Dumnezeu a interzis căsătoriile consanguine. Este clar? E clar. Trag con-

cluzia: „Obiecţiile dvs. s-au dărîmat ca un castel de cărţi de joc!“ A ajuns acum omul la credinţă? Nici vorbă! Are deja pregătită o nouă întrebare: „Domnule pastor, spuneţi-mi...“ - şi apoi îi dă drumul. Este evident că chiar dacă aş răspunde la o sută de mii de întrebări, acest om nu şi-ar schimba deloc poziţia. Credinţa nu vine prin raţiune, ci prin conştiinţă.

Unul dintre predecesorii mei din Essen a fost pastorul Julius Dammann. La el a venit odată un tînăr şi i-a pus şi lui întrebarea despre nevasta lui Cain şi altele asemănătoare. Atunci Dammann i-a zis: „Tinere, Isus Cristos n-a venit să răspundă la întrebări sofisticate, ci ca să mîntuiască pe păcătoşi! În ziua cînd te vei simţi păcătos, poţi să revii la mine!“ Oamenii cu conştiinţa neliniştită, oameni care ştiu că: „Viaţa mea nu este în ordine. Nu pot s-o descurc singur!“, aceia pot învăţa să creadă în Mîntuitorul. După aceea vine şi raţiunea.

Am trăit odată o experienţă pe care vreau să v-o povestesc. Intru într-o zi într-un salon de spital unde stăteau pe paturi şase bărbaţi. Cum intru în salon, mă primesc cu bucurie: „Ah, domnule pastor, ce bine că aţi venit! Avem o întrebare“. „O“, replic eu, „o întrebare. Frumos! Ce întrebare?“ Văd imediat că mi-au pregătit o capcană. Unul din ei, sub privirea atentă a celorlalţi, întreabă: „Credeţi că Dumnezeu e atotputernic?“ „Da, cred!“ „Întrebare: Poate Dumnezeul dvs. să creeze o piatră care să fie aşa de grea încît El însuşi să n-o poată ridica?“ Aţi înţeles vicleşugul. Fie că spun da, fie că nu, concluzia e aceeaşi: Dumnezeu nu e atotputernic. Meditez o clipă: „Oare să-i explic?“ Apoi mi se pare că n-are nici un rost, ci îl întreb: „Tinere, vreau mai întîi să-ţi pun o întrebare: Ai avut din pricina aceasta multe nopţi albe?“ „Nopţi albe?“ întreabă el cu o figură uimită. „Nu!“ Atunci îi explic: „Vezi, eu trebuie să-mi menajez forţele. De aceea, nu pot răspunde decît la întrebări care le provoacă oamenilor nopţi albe. Tinere, fii bun şi spune-mi ce te împiedică să dormi?“ La asta răspunde prompt: „Ah, din pricina micii mele prietene. E însărcinată, şi încă nu ne putem căsători“. „Aşa“, spun eu, „deci din pricina aceasta ai nopţi albe. Atunci hai să vorbim despre asta!“ „Da“, spune el mirat, „dar ce-are asta de a face cu creştinismul?“ „O“, spun

eu, „chestiunea cu piatra nu are nimic de a face cu creştinismul, dar cealaltă problemă are. Vezi, ai devenit vinovat! Ai încălcat porunca lui Dumnezeu. Ai sedus pe fata aceasta. Şi acum îţi storci creierii cum să ieşi din afacere cu păcate mai mari. Vezi, eşti împotmolit în vinovăţie şi păcat. Singura ta şansă este să te întorci la Dumnezeul cel viu - să te pocăieşti - şi să spui: ‚Am păcătuit!' În clipa aceea, Mîntuitorul te va putea ajuta". Tînărul mă ascultă atent. Şi dintr-odată ochii i se deschid: „Isus Se interesează de conştiinţa mea împovărată! Isus poate să mă ajute! El e salvarea pentru viaţa mea ratată!"

Înţelegeţi? El vroia să facă apel la raţiune. Dar era cel mai prost lucru pe care-l putea face. Însă cînd i-a fost atinsă conştiinţa, dintr-odată s-a făcut lumină. Voi aţi înţeles? Noi ajungem la siguranţa mîntuirii nu răspunzînd la întrebări încuietoare şi spinoase, ci dînd dreptate conştiinţei şi spunînd: „Am păcătuit!" În clipa aceea ne apare Mîntuitorul răstignit, şi noi ştim că păcatele ne sînt iertate şi că El ne-a primit. Calea mîntuirii trece prin conştiinţă şi nu prin raţiune.

Vedeţi: dacă cineva vrea să ajungă la siguranţa mîntuirii, atunci trebuie - dacă mă pot exprima astfel - să riste ceva. Multe biserici au vitralii multicolore. Dacă v-aţi uita la ele în timpul zilei din afară, vi s-ar părea întunecate şi nu aţi distinge mare lucru din culori. Dar cînd intraţi în biserică, atunci dintr-odată culorile prind viaţă. La fel e şi cu credinţa creştină: Atîta vreme cît vreau s-o văd de afară, nu înţeleg nimic. Atunci totul e întunecat. Trebuie să intru înăuntru, adică să risc, să mă hazardez să fac pasul spre Isus! Trebuie să mă predau, să mă încredinţez acestui Mîntuitor! Atunci totul devine clar! Este un pas de la moarte la viaţă - şi atunci se înţelege într-o clipă întregul creştinism.

Domnul Isus a predicat odată, şi mii de oameni Îl ascultau. Deodată, El spune un cuvînt îngrozitor: „Aşa cum sînteţi, nu puteţi intra în Împărăţia lui Dumnezeu! Trebuie să vă naşteţi din nou! Natura voastră, chiar şi cea mai bună, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu!" Atunci se ridică cîţiva bărbaţi în picioare şi spun: „Hai să plecăm! E o minciună sfruntată ce spune Acesta!" Şi pleacă. Cîteva femei, văzîndu-i ce fac, spun: „Bărbaţii pleacă. Atunci plecăm şi noi!"

Şi aşa şi fac. Apoi este rîndul cîtorva tineri, care spun: „Bărbaţii pleacă, la fel şi femeile. Haideţi să plecăm şi noi". Şi dintr-odată lumea începe să se împrăştie. Aceasta trebuie să fie groaznic. Îmi închipui cum ar fi dacă în timpul predicii mele ascultătorii ar începe la un moment dat să iasă unul cîte unul din sală. Aş rămîne doar cu o mînă de credincioşi. Aşa a fost la Isus. Groaznic! Dintr-odată, Isus este singur. În timp ce vorbeşte, pleacă mii de oameni. Ei nu mai vor să-L asculte. Dar cei doisprezece ucenici sînt încă acolo. Dacă eu aş fi fost Domnul Isus, i-aş fi rugat: „Ah, mai rămîneţi barem voi! Voi, credincioşii Mei, nu Mă părăsiţi!" Totuşi, Isus reacţionează altfel. Ştiţi ce spune? El zice: „Voi nu vreţi să vă duceţi?" În Împărăţia lui Dumnezeu nu există constrîngere. Ea e singura Împărăţie unde nu e poliţie! Acolo domneşte o deplină libertate de alegere! „Voi nu vreţi să vă duceţi?" Aşa le spune Isus ucenicilor Lui. I-ar fi atras aşa ceva pe ucenici. Cînd pleacă 6000 de oameni, atunci eşti tentat să pleci bucuros cu ei. Aşa că ucenicii ar fi plecat bucuros, mai ales că Isus le lăsa posibilitatea aceasta: „Poftiţi, plecaţi!" El le deschisese uşa larg: „Puteţi şi voi să plecaţi! Şi voi puteţi să mergeţi la pierzare! Şi voi puteţi să fiţi nelegiuiţi! Şi voi puteţi alerga spre iad! Cum vreţi!" Atunci stă Petru şi se gîndeşte o clipă: „Încotro să merg? Încotro? Să trag la muncă toată viaţa ca un cal sau să mă tăvălesc în murdăria păcatului? Iar la sfîrşit e moartea şi iadul. Asta n-are nici un sens!" Atunci privirea îi cade pe Isus, şi dintr-odată e absolut sigur de un lucru: de fapt numai o viaţă se merită trăită, aceea cu Isus! De aceea Îi zice: „La cine să ne ducem, Doamne? Tu ai cuvintele vieţii veşnice, şi noi am crezut şi am cunoscut că Tu eşti Sfîntul lui Dumnezeu. La Tine rămînem!"

Prietenii mei, aşa se ajunge la siguranţă. Cercetezi căile vieţii şi ajungi la concluzia: Isus e singura şansă pentru noi! O, vă doresc să primiţi şi voi o asemenea siguranţă strălucită: „Noi am crezut şi am ajuns la cunoştinţa că Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu".

În încheiere, aş vrea să mă adresez acelora dintre voi care aţi făcut primul pas în viaţa de credinţă, care v-aţi dăruit inima lui Isus şi care totuşi spuneţi: „Nu am siguranţa mîntuirii. Cum ajung la ea? În viaţa mea văd încă atîta păcat!"

Eu vă spun: Credeţi că cineva ar putea să aibă siguranţa mîntuirii de abia cînd a ajuns fără păcat? Atunci trebuie să aşteptaţi pînă ajungeţi în cer! Eu am nevoie de sîngele lui Isus pentru iertarea păcatelor pînă în ultima zi, pînă la ultima suflare!

Cunoaşteţi istoria fiului pierdut. El s-a întors acasă şi a spus: „Am păcătuit!" Atunci tatăl îl primeşte şi sărbătoreşte cu bucurie revederea. Acum, imaginaţi-vă scena următoare: A doua zi dimineaţa, fiul răstoarnă din greşeală ceaşca de cafea care cade pe duşumea şi se sparge. De cînd fusese la porci nu mai era obişnuit să mănînce la masă. Deci îi scapă din greşeală ceaşca jos. Cînd o vede spartă, trage o înjurătură: „Fir-ar să fie! Mi-a scăpat din mînă!" Ce face tatăl atunci? Îl dă afară, spunîndu-i: „Pleacă iar la porcii tăi!"? Credeţi asta? Nu! Ci tatăl zice: „Ce-am primit e bun primit". El va spune poate fiului: „Fiule, trebuie să încerci să fii mai atent. Vom lupta împreună ca să laşi ceştile de cafea pe masă, ca să nu mai înjuri şi să te obişnuieşti încetul cu încetul cu obiceiurile casei!" - dar înapoi la porci nu-l trimite. Şi vedeţi, cînd un om se dă lui Isus, face descoperirea îngrozitoare că firea, natura veche încă nu a dispărut! Şi că sînt încă înfrîngeri! Dar dacă tu după convertire ai suferit o înfrîngere, atunci nu deznădăjdui imediat, ci cazi pe genunchi şi roagă-te trei propoziţii: În primul rînd: „Îţi mulţumesc, Doamne, că tot mai sînt al Tău!" În al doilea rînd: „Iartă-mă prin sîngele Tău!" Şi în al treilea rînd: „Eliberează-mă de vechea mea natură!" Dar mai întîi: „Îţi mulţumesc, Doamne, că sînt al Tău pentru totdeauna!"

Înţelegeţi: siguranţa mîntuirii constă în faptul că eu ştiu: „Am venit acasă şi duc acum lupta sfinţirii ca unul care a ajuns acasă, şi nu ca unul care de fiecare dată cînd a făcut o prostie e alungat de acasă. Cine predică că este necesară reînsuşirea zilnică a mîntuirii anunţă o veste înspăimîntătoare. Copiii mei n-au nevoie să se prezinte în fiecare dimineaţă la biroul meu şi să întrebe: „Tăticule, putem să fim astăzi iarăşi copiii tăi?" Ei sînt copiii mei! Şi cine a devenit un copil al lui Dumnezeu, este un copil al lui Dumnezeu, şi-şi duce acum lupta pentru sfinţire ca şi copil al lui Dumnezeu!

Şi acum vă doresc din toată inima siguranţa strălucită a copiilor lui Dumnezeu!

Este creştinismul o chestiune personală?

Tot mereu se aude propoziţia: „Religia este chestiune personală!" E drept? Noi vrem să întrebăm: „Este creştinismul o chestiune personală?" - sau şi mai bine: „Este poziţia de creştin o chestiune personală?"

Înainte de a răspunde la aceste întrebări, aş vrea să pun o contraîntrebare: Gîndiţi-vă la o monedă de cinci mărci. Ce se află imprimat pe ea? Un 5, sau un vultur? Amîndouă! Moneda de cinci mărci are două feţe. La fel este şi cu întrebarea: „Este creştinismul o chestiune personală?" Răspuns: Ambele! Da, şi nu!

O poziţie creştină corectă, vie are două laturi: una strict personală, şi alta strict publică. Unde lipseşte una din cele două, ceva nu e în ordine!

Aş vrea să vă arăt acum ambele faţete ale unei poziţii creştine corecte, lucrate de Duhul Sfînt.

1. Poziţia creştină are o latură strict personală

Ca să vă explic aceasta, vreau să încep cu o istorie. Cineva mi-a zis odată că aş fi un „povestitor". Atunci i-am răspuns: „Nu este nimic ruşinos în asta. Totdeauna mi-e tare teamă să n-adoarmă oamenii în biserică. Dar dacă le povestesc din cînd în cînd cîte o istorioară, asta îi ţine treji!" În afară de asta, doar întreaga noastră viaţă e ţesută din istorii - şi nu din teorii.

În regiunea Ravenberg trăia în secolul trecut un predicator cu numele de Johann Heinrich Volkening. Predicile lui au fost originea unei puternice mişcări de trezire, şi tot ţinutul din jurul Bielefeld-ului a fost transformat. Acest Volkening a fost chemat într-o seară la un ţăran bogat, care avea o gospodărie mare şi era un om cinstit şi harnic. Dar ura profund adunările de evanghelizare - ştiţi, el nega că este păcătos. El nu avea nevoie de un Mîntuitor mort pe cruce. El spunea: „Fac ce este bine şi nu-mi pasă ce zic alţii!" - Într-o zi Volkening este chemat la el pentru că ţăranul era bolnav pe moarte şi vroia cina. Volkening se duce la el. El era un om înalt, ai cărui ochi de un albastru strălucitor reţineau în chip deosebit atenţia. Se apropie de patul bolnavului, îl priveşte

îndelung fără să spună nimic şi apoi zice: „Hinrich, sînt tare îngrijorat pentru tine. Drumul pe care l-ai urmat pînă aici nu duce la cer, ci drept în iad". Apoi se întoarce şi pleacă. Ţăranul cel bogat, roşu de mînie, urlă: „Ăsta-i pastor? Asta-i dragostea creştină?" Apoi vine noaptea. Ţăranul, grav bolnav, stă treaz. Conştiinţa îl chinuie: „Tu nu eşti în drum spre cer, ci spre iad... Dacă ar fi adevărat!?" În memorie îi revin mai multe păcate. El nu I-a dat lui Dumnezeu cinstea cuvenită. Iar ocazional a ştiut să înşele pe alţii într-un mod foarte viclean. În nopţile următoare îl cuprinde spaima. El nu mai e liniştit. Deodată, ştie cît de multă vină este în viaţa lui şi că n-are nici un drept să se socotească un copil al lui Dumnezeu. Acum ar vrea cu adevărat să se întoarcă. După trei zile îşi trimite din nou nevasta la Volkening ca să-l aducă. Este seara tîrziu, dar Volkening vine imediat. Ţăranul îi spune cu o voce foarte neliniştită: „Pastore, cred că trebuie să mă întorc la Dumnezeu!" „Da", spune Volkening, „cu vîrsta omul se înţelepţeşte. Dar, pocăinţe grăbite - pocăinţe moarte! Trebuie ceva mai profund". Se întoarce şi pleacă. Ţăranul e cuprins de o mînie şi mai mare. Asta v-ar fi înfuriat şi pe voi, nu-i aşa? În fond, n-ar fi trebuit ca Volkening să se arate puţin mai drăguţ cu ţăranul? Căci omul acesta era la doi paşi de moarte. Dar Volkening trăia în intimitate cu Dumnezeu. El ştia ce spunea. După trei zile, pe ţăran îl cuprinde o disperare copleşitoare. El ştie că va muri. Şi se întreabă: „Ce loc au avut în viaţa mea dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blîndeţea, înfrînarea?" El dispreţuise toată viaţa pe Mîntuitorul care a murit pentru el. Îl respinsese de fiecare dată pe Acela care, în dragostea Lui, i Se arătase. El stă la marginea iadului şi e un om complet deznădăjduit. „Nevastă!" o roagă el, „adu-l pe pastor!" Ea răspunde: „Nu, nu mă mai duc. N-are nici un rost!" „Nevastă, adu-l! O să ajung în iad!" Atunci femeia se duce. Cînd vine Volkening, găseşte un om care a înţeles versetul: „Nu vă înşelaţi. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va şi secera". Volkening se aşează pe un scaun lîngă pat şi întreabă: „Nu-i aşa că mergi drept în iad?" „Da, în iad mă duc!" Atunci Volkening spune: „Hinrich, hai să mergem la Golgota! Isus a murit şi pentru tine!" Iar acum îi spune pe un ton binevoitor şi

prietenos cum salvează Isus pe păcătoşi. Şi pentru aceasta, trebuie ca mai întîi să ne dăm seama de propria stare de păcat, să nu mai tot repetăm: „Fac ce este bine şi nu-mi pasă ce zic alţii!", şi apoi să ne ţinem numai de adevăr. Numai atunci ne poate Isus salva! Deodată, ţăranul înţelege: „Isus a murit pentru mine la cruce! El a plătit pentru păcatele mele! El poate să-mi dea singura justificare valabilă în ochii lui Dumnezeu!" Şi pentru prima oară se roagă ţăranul cu adevărat: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! Doamne Isuse, salvează-mă de iad!" Volkening pleacă în tăcere. El lasă în urmă un om care cheamă pe Isus. Volkening e liniştit, pentru că în Biblie este scris de trei ori: „Cine va chema Numele Domnului va fi mîntuit!" Cînd vine iarăşi ziua următoare, află un om care a găsit pacea cu Dumnezeu! „Ei, cum e, Hinrich?" Şi Hinrich răspunde: „El m-a primit - prin har!" S-a întîmplat o minune!

Vedeţi, aşa şi-a trăit un ţăran naşterea din nou. Şi acum vreau să vă mai spun o istorie: Un om învăţat a venit la Isus noaptea şi I-a spus: „Doamne Isuse, aş vrea să discut cu Tine despre chestiuni religioase". Domnul Isus îi răspunde: „Nu are nici un rost să discutăm! Dacă nu se naşte cineva din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu!" „Cum se face asta?" întreabă omul. „Poate omul bătrîn să intre a doua oară în pîntecele mamei sale şi să se nască din nou?" Dar Isus rămîne pe poziţie: „Dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu". Aceasta este latura personală a poziţiei de creştin, anume că cineva ajunge la viaţă intrînd pe poarta cea strîmtă, că se naşte din nou prin marea minune a lui Dumnezeu.

Acestea nu sînt chestiuni teologice lipsite de importanţă ce vă spun eu vouă, ci e vorba de salvarea voastră veşnică. S-ar putea ca la căpătîiul vostru cînd o să muriţi să nu stea nici un Volkening. Aţi face deci bine să mă ascultaţi. Naşterea din nou presupune că am sfîrşit prin a da dreptate lui Dumnezeu că sînt un om pierdut, şi admit că inima mea este rea. Naşterea din nou presupune dorul după Isus, care e singurul Mîntuitor al lumii. De asemenea, ea presupune mărturisirea sinceră făcută Mîntuitorului: „Am păcătuit împotriva cerului şi împotriva Ta". Ea presupune credinţa: „Sîngele Lui mă curăţă de orice păcat. El plăteşte pentru mine şi-mi dă

dreptatea care este valabilă în faţa lui Dumnezeu". Naşterea din nou presupune predarea clară şi hotărîtă lui Isus. Şi ea presupune că Duhul Sfînt îţi spune: „Tu eşti acum primit!" Biblia numeşte aceasta „pecetluire". Fără naştere din nou nu intri în Împărăţia lui Dumnezeu! Dar cine a devenit copil al lui Dumnezeu o şi ştie. Dragi prieteni, dacă sînt pe cale să mă înec şi cineva mă trage afară din apă, atunci ştiu că sînt salvat, că sînt iarăşi pe pămînt tare şi pot respira iarăşi normal!

Vedeţi, aceasta e latura personală a poziţiei de creştin. Fiecare trebuie să treacă personal prin ea dacă vrea să aibă viaţa veşnică. Cînd mă uit înapoi şi mă gîndesc la modul cum am devenit proprietatea Domnului Isus, mi se pare ca o minune. Eu trăiam departe de Dumnezeu şi în toate păcatele. Dar Domnul Isus a intrat apoi în viaţa mea. Iar acum îi aparţin şi aş vrea să am zece vieţi ca să-i avertizez pe oameni de pierzare şi să-i chem la Isus. Te rog: nu te odihni pînă nu ai trecut prin naşterea din nou şi nu ştii:

„E ceva deosebit să fii al Mîntuitorului/
Eu al Tău, Isuse, şi Tu al meu/
Cu adevărat să zic aşa..."

Dar naşterea din nou nu e sfîrşitul, ci începutul vieţii personale de creştin. Apoi se continuă cu latura personală a poziţiei de creştin.

Din clipa convertirii mele am ştiut: „Acum trebuie neapărat să aud în fiecare zi glasul noului meu Prieten!" Astfel, am început să citesc în Biblie. Oamenii cred astăzi că numai un pastor citeşte Biblia. Aproape de locuinţa mea, în Essen, este o grădină publică. Îmi place să mă duc acolo în fiecare dimineaţă şi să-mi citesc Biblia, mergînd încoace şi-ncolo. Oamenii care locuiesc în apropiere mă observă. Şi de curînd cineva mi-a spus: „Vă văd mereu cum vă citiţi breviarul". Acesta e citit de preoţii catolici. El nu putea să-şi închipuie că eu citesc o carte pe care orice laic putea la fel de bine s-o citească. Dar Biblia o poate citi oricine!

Cînd fac o tabără cu tinerii mei aici la Essen, atunci ne adunăm în fiecare dimineaţă înainte de micul dejun la un sfert de oră de reculegere. Cîntăm mai întîi o cîntare de dimineaţă, apoi citim o meditaţie pe ziua respectivă. Pe urmă indic un text biblic, şi fiecare se aşează apoi într-un colţ li-

niştit şi-şi citeşte pentru el textul. Şi cei ce au făcut un început cu Isus, un început în viaţa de credinţă, o fac şi acasă, pentru că nu pot trăi fără să audă glasul Bunului Păstor şi fără să vorbească cu El. Acum, te rog: Înviorează-ţi latura personală a poziţiei tale de creştin începînd să citeşti Noul Testament! Un sfert de oră liniştită dimineaţa sau seara!

Iar cînd închizi iarăşi Noul tău Testament, împreună-ţi mîinile şi spune: „Doamne Isuse, acum trebuie să vorbesc cu Tine. Astăzi am atîtea de făcut. Ajută-mă să le duc cu bine la capăt! Păzeşte-mă de păcatele mele favorite! Dă-mi dragoste pentru alţii! Dă-mi Duhul Sfînt!" Roagă-te! Vorbeşte cu Isus! El este aici! El te aude! De latura strict personală a unei poziţii de creştin ţine şi faptul că un creştin vorbeşte cu Domnul lui.

Deunăzi ziceam unui domn care venise la credinţă: „Aveţi nevoie zilnic de un sfert de oră liniştită cu Dumnezeu!" Atunci el a zis: „Pastore Busch, doar nu sînt pastor. El are timp pentru asta. Dar eu? Eu am îngrozitor de multe de făcut". I-am răspuns: „Ascultaţi-mă! N-o să ajungeţi niciodată să le terminaţi, nu-i aşa?" „Aşa e!", a recunoscut el. „Vedeţi", am spus eu, „asta-i pentru că nu aveţi acel sfert de oră de reculegere. Dacă vă obişnuiţi să vorbiţi dimineaţa cu Isus, să citiţi apoi cîteva versete din Biblie şi apoi să vă rugaţi iarăşi asupra lor, veţi vedea că e o joacă să terminaţi cu treaba. Da, cu cît aveţi mai mult de lucru, cu atît mai multă nevoie aveţi de acel sfert de oră liniştit. Mai tîrziu, acesta va deveni poate o jumătate de oră, pentru ca să aveţi timp să aduceţi înaintea Domnului tot ce vă preocupă. Dar dintr-odată totul merge mai bine. Vorbesc din experienţă. Uneori aşa mi se întîmplă şi mie. De abia mă scol din pat că şi sună telefonul. Apoi mă duc la poartă să iau ziarul. Apoi sună iarăşi telefonul. După aceea vine cineva în vizită. Dar toată ziua sînt agitat. Nimic nu merge. Şi dintr-odată îmi trece prin minte: „Păi sigur, dacă încă n-am vorbit cu Isus! Şi nici El n-a avut ocazia să-mi vorbească! Nu e de mirare că totul merge pe dos!"

Înţelegeţi, clipele de linişte petrecute în prezenţa lui Isus sînt deci unul din aspectele laturii strict personale ale vieţii creştine!

Un alt aspect este aşa numita răstignire a cărnii. În viaţa

mea am vorbit multor oameni. Şi de fapt toţi se plîng de ceva. Soţiile se plîng de soţii lor. Bărbaţii se plîng de nevestele lor. Părinţii se plîng de copiii lor. Copiii se plîng de părinţii lor. Dar ei nu se gîndesc că arătînd pe cineva cu degetul şi zicînd: „El e de vină că nu sînt fericit!" de fapt arată cu trei degete spre ei înşişi. Crede-mă, dacă ai un sfert de oră cu Isus, atunci El o să-ţi descopere că tu eşti de fapt pricina nefericirilor tale. Căsnicia ta nu merge bine, pentru că nu trăieşti sub privirile lui Dumnezeu. Afacerile nu-ţi merg pentru că nu umbli înaintea lui Dumnezeu. Creştinii trebuie să înveţe în fiecare zi să-şi răstignească natura veche.

Vreau să vă spun o experienţă personală pe care tocmai am făcut-o. Am participat zilele acestea la o săptămînă de vacanţă cu cincizeci de colaboratori în lucrarea cu tinerii din Essen. A fost nespus de frumos. Eram aşa de fericiţi împreună, încît nici nu pot spune. Totul era aşa de binecuvîntat. Şi totuşi, din cînd în cînd, au fost dificultăţi. Dar înainte de a lua cina în ultima zi, s-a întîmplat că dintr-odată s-au ridicat unii şi s-au dus la alţii, zicînd: „Te rog, iartă-mă pentru asta sau aia". Eu am trebuit să merg la trei inşi şi să le spun: „Iartă-mă că ţi-am vorbit deunăzi aşa de dur!" Atunci unul a răspuns: „Dar aveaţi dreptate!" „Totuşi, iartă-mă", l-am rugat eu. Înţelegeţi: Îmi venea greu să mă smeresc înaintea unui tînăr de 20 de ani. Dar n-am avut linişte pînă n-am făcut-o.

Dacă ai un timp zilnic cu Isus, atunci înveţi şi să-ţi răstigneşti în fiecare zi natura veche. Şi atunci vei vedea cum în jurul tău totul devine frumos. Asta ţine de latura strict personală a vieţii creştine. Iar dacă nu ştii nimic de asta, încetează de a te mai numi creştin.

Vedeţi, adesea merg pe stradă şi cuget astfel: oamenii cu care mă întîlnesc sînt creştini, aproape toţi plătesc impozitul bisericesc. Dacă aş opri acum pe cineva şi l-aş întreba: „Scuzaţi! Sînteţi creştin?", atunci mi s-ar răspunde: „Desigur! Doar nu sînt musulman!" Dar dacă aş întreba mai departe: „Spuneţi-mi: Vi s-a întîmplat vreodată să nu puteţi dormi de bucurie că sînteţi creştin?", atunci mi s-ar răspunde: „Aţi înnebunit?" Şi aşa e: creştinism fără bucurie de viaţa creştină! Se înjură cînd trebuie să se plătească impozitul bisericesc. Dar de bucurie nici urmă. Din clipa însă cînd

experimentezi naşterea din nou, afli ce înseamnă: „Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucuraţi-vă!"

Prietenii mei, am spus de curînd tinerilor mei un cuvînt minunat din Biblie: „Dar pentru voi, care vă temeţi de Numele Meu, va răsări Soarele dreptăţii" - Acesta e Isus - „şi vindecare va fi sub aripile Lui". Ce frumos e! Şi ştiţi cum se spune mai departe? „Veţi ieşi şi veţi sări ca viţeii din grajd!" Minunat exprimat! Rar găsesc creştini care, de bucurie că au Mîntuitor, „să sară ca viţeii"! Din ce pricină nu simţim această bucurie? Răspunsul e simplu: Pentru că nu sîntem creştini adevăraţi. Mă gîndesc la scumpa mea mamă. La ea se vedea acea bucurie neînfrînată în Domnul. Şi mă gîndesc la mulţi alţii pe care i-am cunoscut ca nişte creştini radiind de bucurie. Înaintînd în vîrstă, aş dori şi eu să experimentez tot mai mult bucuria Domnului. Da, dar pentru asta cineva trebuie să ia în serios viaţa de creştin şi să nu aibă numai o spoială de creştinism!

Aşa este deci prima latură a vieţii creştine. „Este creştinismul o chestiune personală?" Da, viaţa creştină este foarte personală.

Dar acum vine cealaltă faţă a monedei. O viaţă creştină adevărată şi vie are şi o latură publică, pe care oricine o poate vedea.

2. Viaţa creştină este o chestiune publică

Latura publică a poziţiei de creştin constă în primul rînd în faptul că cineva se alătură părtăşiei celorlalţi creştini. E foarte important ce spun acum: Adevăraţii creştini se alătură celor care vor şi ei să fie mîntuiţi!

În fiecare duminică este servici religios. De ce nu eşti acolo? „Da", răspunzi tu, „dar eu ascult programul religios la radio". Nu vorbesc aici despre cei bolnavi. Ei se pot bucura de un servici religios transmis la radio. Dar creştinismul tău nu merge prea departe, dacă nu te atrage spre adevăratul servici religios, în adunarea creştinilor!

Pe la anul 300 după naşterea lui Cristos - e deci mult de atunci - asupra Imperiului roman domnea un om minunat cu numele de Diocleţian. El fusese sclav, dar mai tîrziu a fost eliberat şi apoi a urcat scara socială pînă a ajuns împărat. Pe vremea aceea, creştinismul era deja larg răspîndit.

Împăratul Diocleţian ştia că predecesorii lui persecutaseră pe creştini. El însă zisese: „Nu sînt aşa de prost încît să persecut pe cei mai buni oameni. N-au decît să creadă ce vor. În împărăţia mea să aibă fiecare ce religie vrea". Era un punct de vedere ciudat pentru un împărat, dar unul foarte bun, căci prinţii vor totdeauna să conducă şi conştiinţele. Acum, împăratul Diocleţian avea un regent mai tînăr, Galeriu, care urma să conducă după el. Şi acest Galeriu spusese odată cam aşa lui Diocleţan: „Ascultă, Diocleţian! Va fi un mare haos dacă se înmulţesc creştinii. Ei vorbesc neîncetat doar despre regele lor, Isus. Trebuie să facem ceva împotriva lor!" „Ah!" a răspuns Diocleţian, „lasă-mă în pace cu asta! De 250 de ani îi persecută înaintaşii mei pe creştini şi n-au reuşit să-i extermine. Eu nici nu vreau să încep". Şi aceasta era ceva înţelept din partea lui. Dar Galeriu a continuat să-l bată la cap: „Da, dar creştinii sînt ceva deosebit. Ei spun că ar avea un Duh Sfînt pe care alţii nu-L au, şi că ar fi mîntuiţi, pe cînd ceilalţi nu. Ăştia-s nişte oameni trufaşi, aroganţi. Tu trebuie să faci ceva împotriva lor!" Totuşi, Diocleţian a continuat să-l refuze. Atacat iarăşi de Galeriu, Diocleţian a cedat în cele din urmă: „Bine, dar ne vom mărgini să interzicem adunările creştine". Astfel, a fost dat un decret: „Poate să fie creştin oricine vrea. Dar creştinii nu au voie să ţină adunări. Aceasta este interzis sub pedeapsa cu moartea". Deci oricine avea dreptul să creadă ce vrea, dar numai ca o chestiune personală, fără a avea dreptul de a se strînge laolaltă! Atunci bătrînii lor s-au adunat ca să studieze situaţia: „Ce să facem? N-ar trebui mai bine să renunţăm? Doar oricine poate să facă ce vrea în casa lui. Nimeni nu va face nimic împotriva acestui lucru". E foarte interesantă acum concluzia la care au ajuns: „A ne strînge împreună la rugăciune, cîntare, predicare, ascultare, aducere de jertfe, ţine pur şi simplu de viaţa creştină. Noi vom continua deci ca mai înainte!" Apoi au continuat să se adune în casele de rugăciune. Galeriu triumfa: „Vezi, Diocleţian. Ei sînt duşmani ai statului. Ei nu vor să se supună!" S-a declanşat atunci una din cele mai crunte persecuţii pe care le-au suferit vreodată creştinii. Mulţi au cedat spunînd: „Doar şi acasă poţi să fii creştin! Noi nu mergem la adunări!" - şi şi-au salvat viaţa. Dar Biserica creştină a fost de altă părere: „Oamenii aceştia

sînt niște apostați, unii care s-au lepădat de credință. Cine nu merge la adunările creștinilor este un apostat!"

Ar trebui să se spună aceasta și despre creștinii de astăzi. Există mulți asemenea apostați în creștinătatea de azi! Creștinii de atunci au avut dreptate cînd s-au opus decretului împăratului! În Biblie este scris foarte clar: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obiceiul!" Astăzi ar trebui să spunem: „Cum au aproape toți obiceiul". De aceea, voi spune tuturor care doresc mîntuirea finală: Alăturați-vă adunării acelora care vor în mod serios să fie creștini!

Există multe posibilități de strîngere laolaltă a credincioșilor: la biserică, în case de rugăciune, în cercuri biblice de casă, în grupuri de rugăciune, în grupuri de tineret. Vă rog din inimă, căutați părtășia! Un francez mi-a spus odată: „Unora le place să mănînce heringi, altora să meargă la biserică!" Nu, nu este așa! Lucrul e mult mai serios: unii merg în iad, alții se alătură creștinilor. Asta-i realitatea! Și dacă vrei cu adevărat să-L urmezi pe Isus Cristos, atunci du-te la pastorul tău și întreabă-l: „Unde mă pot alipi? Unde pot să aud mai mult despre Isus Cristos?" Și apoi du-te acolo unde auzi cu adevărat despre Mîntuitorul! Nimeni nu poate să spună: „La noi nu se întîmplă nimic!" Peste tot sînt oameni care-L iubesc pe Domnul Isus. Poate că sînt puțini. Poate că adesea sînt un pic cam ciudați. Dar nu contează. Creștinismul tău este mort, dacă nu iei parte la părtășia creștinilor!

O adunare creștină comportă în total patru elemente: mai întîi cîntarea, apoi învățătura, rugăciunea și jertfa. Acestea țin de o adunare creștină. Asta au făcut-o deja primii creștini. Ele sînt exprimări ale vieții noi pe care a dat-o Dumnezeu credinciosului.

Există numai un creștinism, acela unde este părtășie, comuniune între credincioși. În Biblie scrie chiar: „Noi știm că am trecut din moarte la viață pentru că iubim pe frați". Asta înseamnă totuși: Cine nu este atras spre ceilalți creștini înseamnă că el este încă mort din punct de vedere spiritual!

Nu voi uita minunatul început al primei mele slujbe de pastor de la Bielefeld, unde am slujit într-o parohie ca ajutor de predicator. Nu erau decît o mînă de oameni la serviciul religios care se ținea într-o sală parohială. Dar într-o sîmbătă seara, Dumnezeu a făcut să am în Casa poporului - o

sală comunistă - o discuţie cu militanţi, cu liber-cugetători pînă la ora 1 noaptea. La ora aceea, administratorul ne-a dat afară. Ploua. Pentru prima oară erau adunaţi în jurul meu vreo sută de oameni, muncitori din parohia mea. Stăteam sub un felinar. Oamenii întrebau, şi eu răspundeam. Am vorbit îndelung despre Isus, că El a venit dintr-o altă lume. Vorbisem mult despre faptul că ei sînt nefericiţi, că nu e adevărat că nu au păcat, că în fond credeau că există o veşnicie şi o judecată a lui Dumnezeu. Pe la ora 2 am spus: „Acum mă duc acasă, oameni buni. Mîine dimineaţă la 9,30 am servici religios. Ştiu că aţi veni cu plăcere, de nu v-ar fi teamă de ceilalţi". Erau toţi din Westfalia. În faţa mea stătea muncitorul B. Avea cam 35 de ani pe atunci şi era un adevărat westfalian. „Mie să-mi fie teamă?" a replicat el. „Nici vorbă!" Am spus: „Hai, fii calm. Dar să vezi ce-o să auzi la uzină luni dimineaţă, dacă ai fost duminică la biserică. Şi de asta ţi-e teamă!" „Nu mi-e teamă!" a zis el încă o dată. Iar eu i-am repetat: „Omule, tu ai veni cu plăcere, dar..." „Bine!" a spus el, „vin mîine dimineaţă - cu cartea de cîntări sub braţ!" Iar duminică dimineaţa - deci după cîteva ore - acest westfalian merge voinicește pe străzi cu cartea de cîntări sub braţ şi vine la serviciul religios. În cartier fiecare se cunoştea cu celălalt. Luni seara vine la mine şi-mi spune: „Aţi avut dreptate. Cei de la fabrică s-au supărat grozav că am mers la biserică. Şi atunci am observat ce fel de teroare este asta. Noi strigăm: Trăiască libertatea!, şi sîntem totuşi robi jalnici ai oamenilor. Le-am aruncat totul în faţă, inclusiv cartea lor de liber-cugetători. Spuneţi-mi acum mai mult despre Isus!" Acesta a fost primul care s-a convertit clar prin mine. Înţelegeţi: Totul a început în duminica aceea de dimineaţă, cînd el s-a alăturat puţinilor oameni de la serviciul religios. El a perseverat, şi alţii i-au urmat exemplul: se deschisese o breşă. Dumnezeu a continuat apoi să acţioneze printre noi. Dar ceea ce mă frapase atunci era că momentul deciziei pentru aceşti muncitori a fost acela al venirii lor în contact cu credincioşii.

Vă implor, de dragul mîntuirii sufletelor voastre - eu nu fac propagandă pentru biserică, nici pentru slujitorii ei, ci e vorba în primul rînd de mîntuirea voastră, alăturaţi-vă comunităţii creştinilor!

Al doilea lucru care aparţine laturii publice a unei adevărate poziţii de creştin este faptul că fiecare credincios e chemat să mărturisească cu gura ceea ce a găsit în Cristos.

În Germania am ajuns într-o situaţie absurdă. Iată cum se raţionează: „Eu plătesc impozitul bisericesc şi astfel las în grija pastorului răspîndirea Evangheliei. Nu mai e treaba mea". Uneori îmi doresc să nu se mai plătească acest impozit pentru ca creştinii, bărbaţi şi femei, să ştie că nu e numai treaba pastorilor, ci şi a lor ca Numele lui Isus să fie făcut cunoscut acolo unde se află ei: în serviciu, la birou, la şcoală. L-ai mărturisit deja pe Isus, fie chiar şi printr-o expresie ca: „Cristos a înviat! Adevărat a înviat!" „E păcat să înjurăm! Este o ruşine înaintea lui Dumnezeu spunerea bancurilor porcoase!"? Ai mărturisit vreodată: „Eu aparţin lui Isus!"? Atunci oamenii o să ciulească urechile. Şi eu vreau să-ţi spun ceva: Cîtă vreme nu avem curajul de a mărturisi pe Mîntuitorul nostru, atîta vreme nu sîntem de fapt creştini adevăraţi!

Isus spune - ascultaţi-L bine: „Cine Mă mărturiseşte înaintea oamenilor, pe acela îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri". Va fi groaznic cînd odată, în ziua judecăţii, vor veni creştini şi vor spune: „Doamne Isuse! Am crezut în Tine!" - iar Isus Îi va spune Tatălui: „Nu-i cunosc!" „Doamne Isuse, totuşi eu am fost..." „Nu te cunosc! Vecinul tău nu a ştiut că aleargă spre iad! Nu l-ai avertizat niciodată, deşi ştiai calea spre viaţă. Tu ai tăcut atunci cînd trebuiai să deschizi gura şi să mărturiseşti pe Mîntuitorul!" Atunci vei răspunde poate: „Da, dar eu însumi eram aşa de slab în credinţă!" Iar Domnul Isus îţi va spune: „Atunci ar fi trebuit să-ţi mărturiseşti credinţa ta slabă! Chiar şi credinţa slabă are un Mîntuitor puternic! De fapt, nu era nevoie să mărturiseşti credinţa ta slabă, ci pe Mine! Nu te cunosc!" - „Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine care se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri". Asta spune Isus, şi El nu minte. Cînd vom căpăta iarăşi curaj ca să ne deschidem gura?

Trebuie să vă mai spun o istorioară. În urmă cu cîteva săptămîni am vorbit într-un oraş din ţinutul Ruhr. Conferinţele fuseseră organizate de tînărul meu prieten Gustav care conduce un atelier de reparaţii într-unul din garajele oraşului. Acest Gustav devenise un martor bucuros şi eficace al lui Isus Cristos, pentru că învăţase să-L mărturisească pe Isus la momentul potrivit. Iată-l într-o luni dimineaţă în atelier. Fiecare povesteşte isprăvile făcute duminică. Unul spune: „Ne-am îmbătat cu bere pînă ne-a ieşit pe ochi!" Altul spune istorii cu fete. „Şi tu unde ai fost, Gustav?" este întrebat el. Pe atunci era încă ucenic. „Dimineaţa am fost la biserică", răspunde el. „Iar după amiază la cercul de tineret de la Weigle-Haus cu pastorul Busch". Atunci toţi încep să-şi bată joc de el, şi micul ucenic stă acolo fără apărare! În timp ce toţi ucenici, calfe şi maistru, îl atacau cum puteau mai bine, el se simte cuprins de o mare mînie şi-şi zice: „De ce au creştinii dreptul să se laude cu lucruri ruşinoase şi nu cu Mîntuitorul lor?!" Şi chiar în clipa aceea se hotărăşte să cîştige atelierul pentru Isus. Începînd cu ceilalţi ucenici, a luat pe fiecare deoparte şi i-a zis: „Tu mergi în iad! Hai, vino cu mine la Weigle-Haus în grupul nostru de tineri. Acolo auzi despre Isus!" Cînd a plecat din atelier, după ce şi-a luat examenul de maistru, atelierul era schimbat! Eu însumi m-am convins de aceasta. Toţi ucenicii făceau parte din grupul nostru de tineri. Trei din calfe erau în Uniunea creştină a tinerilor. În atelier nu mai îndrăznea nimeni să facă aluzii obscene. Dacă intra vreunul nou şi vroia să înceapă o discuţie murdară, era avertizat: „Taci că vine Gustav!" Ei căpătaseră respect faţă de el. Astăzi are o situaţie frumoasă în fruntea unui mare atelier de reparaţii auto. Dumnezeu l-a binecuvîntat, chiar şi pe plan material.

Întreb încă o dată: Unde sînt astăzi creştinii care au curajul să deschidă gura ca să depună mărturie pentru Domnul lor?! În măsura în care o facem, creştem duhovniceşte.

Este credinţa creştină o chestiune pur personală? Nu! Noi avem obligaţia faţă de lume de a mărturisi despre Isus! Încetează cu tăcerea ta jalnică! Altfel, în ziua judecăţii, Isus nu te va cunoaşte!

Cînd în timpul celui de al treilea Reich mai mulţi dintre tinerii mei de 16, 17 ani au fost înrolaţi în Arbeitsdienst (ser-

viciul de muncă), le-am dat la toţi o Biblie mică şi le-am spus: „Fiţi atenţi! Cînd ajungeţi acolo, puneţi încă din prima seară Biblia pe masă, deschideţi-o în faţa tuturor şi citiţi-o. Asta va avea efectul unei bombe. Dar a doua zi totul va fi trecut. Dacă n-o faceţi din prima zi, atunci n-o veţi face niciodată!" Şi băieţii au făcut aşa. În prima zi, Biblia a fost pe masă! „Ce citeşti acolo?" „Biblia!" A fost ca explozia unei grenade, căci în sînul creştinătăţii germane se citeşte orice porcărie, numai Biblia nu! Prietenul meu Paul - din păcate nu s-a întors de pe front - vede a doua zi, cînd deschide dulapul, că Biblia lui nu mai este acolo. Se uită în jur. Unul rînjeşte. Atunci rînjesc şi ceilalţi. „Mi-aţi furat Biblia?" întreabă el. „Mmh". „Unde mi-aţi pus-o?" „Ea este la plutonierul major". Atunci ştie: o să aibă de luptat! După serviciul din seara aceea se retrage într-un colţ liniştit şi se roagă: „Doamne Isuse, Tu vezi că sînt singur aici şi am numai 17 ani. Te rog, nu mă lăsa! Ajută-mă să Te pot mărturisi!" Apoi se duce la plutonierul major şi bate la uşă. „Intră!" Plutonierul major stă la birou, pe care este Biblia lui Paul. „Ce vrei?" „Vă rog, domnule plutonier major, să-mi daţi înapoi Biblia mea!" „Aha!" El ia Biblia şi o răsfoieşte. „Aha, deci e a ta?! Nu ştii că e o carte foarte periculoasă?" „Ba da, domnule plutonier major, ştiu. Biblia e periculoasă chiar şi închisă în dulap. Chiar şi atunci ea produce nelinişte!" Bum! Plutonierul major se ridică de pe scaun. „Ia loc o clipă!" Apoi mărturiseşte: „Şi eu am vrut odată să studiez teologie". „Atunci domnul plutonier major a căzut de la credinţă?" întreabă Paul. Urmează o discuţie de necrezut, în care acest bărbat de vreo 40 de ani mărturiseşte băiatului de 17: „În fond sînt profund nefericit. Dar nu pot să dau înapoi, preţul e mult prea mare!" Iar băiatul răspunde: „Bietul de dvs.! Dar Isus ar merita orice jertfă!" Plutonierul major dă drumul băiatului cu cuvintele: „Eşti un om fericit!" „Da, domnule plutonier major", confirmă Paul - şi iese cu Biblia. Începînd cu acea clipă, nimeni din tabără nu a mai îndrăznit să-i spună vreun cuvînt! Ah, unde sînt creştinii care au curajul să-şi arate pe faţă convingerile?

Este poziţia de creştin o chestiune strict personală? Da! Naşterea din nou şi viaţa de credinţă au loc în intimitatea inimii.

Este poziţia de creştin o chestiune strict personală? Nu! Creştinii se adună la părtăşii, la serviciul religios, în cămine la grupuri de rugăciune, la studii biblice, la ora tineretului, la cercul femeilor, la cercul bărbaţilor. Creştinii deschid gura şi-L mărturisesc pe Domnul lor. Lumea ar trebui să remarce că Dumnezeu a aprins un foc pe pământ în Isus!

Cînd va fi sfîrşitul lumii?

În urmă cu cîtva timp am avut o discuţie cu un industriaş. El m-a bătut pe umăr şi mi-a spus: „Domnule pastor, e bine că le spuneţi tinerilor să aibă o purtare frumoasă!" Eu i-am răspuns: „Ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că nu-mi fac mari iluzii despre aceasta! În Biblie scrie că inima omului este rea încă de cînd e tînără. Şi tare mi-e teamă că îndemnurile nu ajută prea mult. Eu aş vrea cu totul altceva". „Da, ce anume?" „Aş dori mult ca aceşti tineri să devină proprietatea Domnului Isus şi să fie acum şi în veşnicie copiii lui Dumnezeu!" îi explic eu. „Ah", răspunde el, „domnule pastor, cum puteţi să spuneţi aşa ceva! Să rămînem totuşi cu picioarele pe pământ!" Un cuvînt bun, nu-i aşa? „Să rămînem cu picioarele pe pământ!" Atunci am rîs tare şi l-am întrebat: „De fapt, pe care pămînt vreţi să rămîneţi, domnule director? Încă n-aţi observat că de mult se clatină pămîntul de sub noi?" Cred că nu e nevoie să fii director în industrie ca să-ţi dai seama că pămîntul de sub picioarele noastre a devenit extrem de nesigur. Asta-i teama care umple pe omul de azi. Toţi tînjesc după siguranţă, dar n-o află nicăieri. Unul îşi pune banii într-o bancă elveţiană, altul îşi construieşte un buncăr în Bolivia. Siguranţa trebuie să se afle undeva! Totuşi, simţim cu toţii că la urma urmei ea nu există! De aceea, nu e de mirare că întrebarea despre sfîrşitul lumii este tot mai actuală: „Cum e cu sfîrşitul lumii?" Da, este un semn al timpului nostru că întrebăm tot mereu: „Cînd va fi sfîrşitul lumii?"

Acum cîţiva ani a apărut o piesă de teatru de cunoscutul scriitor elveţian Dürrenmatt, „Fizicienii". Piesa se termină cu aceea că unul din fizicieni face un prognostic foarte sumbru: este inevitabil ca omenirea să folosească într-o zi bom-

ba atomică şi să se distrugă astfel singură. Iată textual concluzia piesei: „Undeva în spaţiu pământul radioactiv îşi continuă revoluţia în jurul axei la nesfîrşit şi inutil". Ai impresia că şi vezi acest pământ pustiu răsucindu-se în spaţiu, fără viaţă şi fără ţel! Cînd un scriitor modern vorbeşte cu o sinceritate atît de brutală despre sfîrşitul lumii, merită să luăm aminte. Dar eu nu cred că are dreptate şi că într-o zi pământul radioactiv se va răsuci în jurul axei lui fără nici un rost. Dacă i-aş spune asta domnului Dürrenmatt, el ar întreba: „De ce nu credeţi? Nu e concluzia logică a ceea ce se petrece sub ochii noştri?" Iar eu i-aş răspunde: „Pentru că în Biblie scrie altfel. Domnul Isus a spus: ‚Neamul omenesc nu va trece pînă la sfîrşit'. Aşa că nu se va întîmpla cum ziceţi dvs., chiar dacă aşa pare să fie".

Bineînţeles că totul depinde de prognosticul de viitor pe care vrem să-l credem. Există două metode ilegale ca să se convingă cineva despre viitor.

O metodă e cea pe care a imaginat-o Joseph Goebells. Ea constă în a-mi imagina pur şi simplu cum va arăta viitorul. Îl aud încă spunînd: „În cinci ani, oraşele noastre germane vor fi mai frumoase ca oricînd". Metoda constă deci în a-mi proiecta propriile-mi imagini dorite în ceaţa care învăluie viitorul. Maeştri în această metodă sînt aşa-numiţii „Martori ai lui Iehova". Cei mai în vîrstă dintre noi poate că-şi mai amintesc: În 1925 au fost afişe la toate colţurile străzilor: „Milioane din oamenii care trăiesc acum nu vor muri". Acest slogan a provenit de la „Studenţii în Biblie". Şi apoi, în anii care au urmat, au fost mai mulţi morţi ca niciodată în istorie. Aceşti oameni şi-au imaginat pur şi simplu ceva roz pentru viitor. Mai tîrziu, ei şi-au schimbat numele în „Martori ai lui Iehova". Şi acum probabil că născocesc iarăşi ceva.

Cealaltă metodă ilegală este că cineva se lasă sfătuit de prezicători. Mărturisesc că la asta nu mă pricep deloc. Şi n-aş vrea să înţeleg nimic din ghicitorie, spiritism, astrologie, radiestezie, horoscop sau mai ştiu eu ce. Aş vrea să vă spun de ce nu vreau să ştiu nimic despre toate acestea. În Biblia mea scrie de cîteva ori cam aşa: „Aşa vorbeşte Domnul: Dacă se duce cineva la cei ce cheamă morţii şi la ghicitori, îi voi nimici sufletul din mijlocul poporului Meu". Deoare-

ce însă pentru mine e un lucru atît de preţios să aparţin de poporul lui Dumnezeu şi să fiu mîntuit, m-aş feri de contactul cu lucrurile acestea. Iar dacă cumva ai făcut-o, te rog, de dragul mîntuirii tale: du-te într-un loc liniştit, cheamă-L pe Isus, mărturiseşte-ţi păcatul şi roagă-L să-ţi dea iertare!

Eu m-am hotărît să mă încred în Cuvîntul lui Dumnezeu din Biblie, deoarece în primul rînd este evident că el poartă pecetea adevărului. În al doilea rînd, oamenii din Biblie au spus: „Aşa vorbeşte Domnul!" Există deci o cale justă, corectă de a afla ceva despre viitor: Biblia vorbeşte cu noi despre viitor.

Cînd ultimul război a ajuns la punctul culminant, Gestapo-ul mi-a interzis să mai predic. Nu mai aveam voie să călătoresc ca să ţin conferinţe. Numai în Essen nu mi se interzisese încă. Şi chiar dacă ţineam în fiecare seară o oră de studiu biblic în vreo pivniţă din oraşul distrus de bombe, aveam totuşi mult timp la dispoziţie pe care l-am folosit studiind în amănunt Apocalipsa lui Ioan, ultima carte a Bibliei. Am fost captat în chip deosebit de marea actualitate a mesajului ei. Şi mi-am propus să împărtăşesc şi altora puţin din ceea ce am învăţat.

Acum aş dori să vă arăt ce spune Biblia precis despre viitor.

1. Isus vine iarăşi

Biblia o spune foarte clar: În punctul central al aşteptării creştinilor stă marele eveniment că Cristos cel dispreţuit vine iar în glorie!

Cînd S-a înălţat la cer, ucenicii stăteau acolo şi se uitau după El cum dispare în alte dimensiuni. „Un nor L-a ascuns de ochii lor". Şi deodată stau doi soli ai lui Dumnezeu lîngă ucenici şi spun: „Acest Isus va reveni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergînd la cer". Isus vine iarăşi! Din dimensiunea lui Dumnezeu va reveni Domnul Isus într-o zi în glorie în lumea noastră tridimensională! Aceasta este nădejdea creştinilor!

Trebuie acum să vă povestesc simplu cum mi s-a revelat acest mesaj oarecum străin. Acum vreo 35 de ani, am venit ca tînăr pastor într-o parohie de mineri la Essen. Între cei cam 12.000 de mineri stăteam eu, tînăr de 27 de ani. Ni-

meni nu vroia să ştie nimic despre mesajul meu. În mijlocul parohiei se afla o piaţă mare, pustie şi tristă, înconjurată de blocuri de locuinţe muncitoreşti. Într-un colţ al acestei pieţe rămăsese o căsuţă mică în care am amenajat curînd o săliţă, unde am început să ţin studiu biblic. Era frumos cînd vedeam oamenii venind unul cîte unul: cîţiva mineri, comunişti şi liber-cugetători, care voiau să audă ce-o fi avînd de zis „popa", cîteva măicuţe, cîţiva copii, doi, trei tineri. Lucru curios totuşi, această mică adunare care se încropise a avut darul să stîrnească toată populaţia parohiei. În cele din urmă am ajuns să fim deranjaţi de fiecare dată. Odată au aruncat cu pietre în geamuri. Atunci ne-am pus obloane. Altădată zornăiau pietrele aruncate în aceste obloane. Data următoare au jucat fotbal cu o conservă goală de tinichea drept în faţa uşii săliţei noastre, astfel că nu se mai putea înţelege înăuntru ce se vorbea. Altădată au defilat cu fluiere prin faţa săliţei noastre. Apoi au cîntat: „De nimica nu ne temem/ Nici de Dumnezeu, nici de-mpărat/ Căci noi înşine putem/ Viaţa să ne-o mîntuim!" Iar noi cîntam înăuntru: „Domnul mă iubeşte/ Şi mă mîntuieşte". Ce vremuri! Într-o zi a fost deosebit de greu. Parcă se dezlănţuise tot iadul cu diavolii lui. Şi atunci s-a întîmplat ceva ciudat. Un obiect greu s-a lovit de uşă şi a căzut jos cu zgomot. Mi-am zis: „Acum au aruncat o bombă!" Şi apoi am auzit cum fugeau acei oameni. Nouă ni se făcuse inima cît un purice. Afară se făcuse linişte. Am deschis uşa şi am văzut, pe jumătate într-o băltoacă, un crucifix mare de fier, pe care-l cunoşteam. Ei îl smulseseră de la un cămin catolic din apropiere şi-l aruncaseră în uşa noastră, ca şi cum ar spune: „Iată-L pe Cristosul vostru! În murdărie cu El!" Era o seară sumbră de noiembrie. Ploua. Iar pe pămînt, în balta de apă, zăcea crucifixul. Eu stăteam în picioare la marginea pieţii pustii, înconjurată de locuinţe şi de puţuri de mină. În spatele meu stătea mica adunare, tremurînd de teamă. Ochii noştri erau aţintiţi asupra chipului Mîntuitorului răstignit care zăcea la picioarele noastre în noroi! M-am gîndit: „Dumnezeu ar fi avut mii de motive să lase lumea pe calea pierzării, şi totuşi n-o face! El Îl trimite pe Fiul Său! Şi acest Fiu al lui Dumnezeu face ceva nemaiauzit: El ia vina noastră asupra Lui şi Se lasă pironit pe cruce. În loc ca omul să cadă acum cu fa-

ţa la pământ înaintea acestui Mîntuitor şi să I se închine, el Îi ia chipul şi-l aruncă în noroi. Aşa scuipă omul pe Dumnezeu în palma întinsă!" Dar să ştiţi: cel puţin oamenii aceia mai simţeau ură împotriva lui Isus. În zilele noastre oamenii nici măcar nu mai urăsc. Ei Îi aruncă crucea în noroi în mod conştient cu o deplină indiferenţă! M-a cuprins în seara aceea o mînie surdă. Mi-am zis: „Ce va face Dumnezeu acum? Acum trebuie să cadă foc din cer!" Dar n-a căzut foc din cer. Doar ploaia cădea cu găleata. Iar chipul Mîntuitorului răstignit zăcea în noroi. De departe am auzit un rîs batjocoritor. Şi atunci mi-a trecut dintr-odată prin minte: „Lucrurile nu vor rămîne aşa. Fiul lui Dumnezeu, care Şi-a dat viaţa pentru lume, nu va fi totdeauna dispreţuit. Nu, nu va rămîne aşa! ‚El nu vrea să-Şi manifeste aici puterea şi gloria Lui'. Dar vine ziua - şi este foarte logic -, cînd lumea aceasta, care L-a dispreţuit, va trebui să vadă că El a fost singura şansă pentru noi oamenii şi că El e Împăratul lumii. El va veni iarăşi în glorie!" Şi pe cînd stăteam acolo în ploaie, împreună cu mica mea adunare, cu piaţa tristă şi cu crucifixul în băltoacă, pregătindu-mă să mă întorc în săliţa noastră, m-am bucurat pentru prima oară cu adevărat de mesajul: Isus vine iar! M-am dus la pupitru, am deschis la Matei 24 şi am citit: „Şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare glorie". De atunci, n-am încetat să mă bucur.

Ştiţi: cînd văd cum e dispreţuit Mîntuitorul meu, Mîntuitorul, care mă salvează de la moarte, care iartă păcatele, care mîntuieşte şi face fericit pe cineva, atunci mă bucur că vine ziua cînd Îi va cădea de pe umeri haina dispreţului şi va reveni în glorie!

Cînd am intrat pentru prima oară în marea sală „Weigle-Haus", casa noastră de tineret din Essen, era un singur tablou pe perete. În sala cea mare, în care se adună multe sute de tineri, atîrna un tablou cu a doua venire a Domnului Isus. În partea de jos se vede un oraş, deasupra norii, iar pe nori un cal alb. Şi, pe cal e El, Împăratul cu mîna ridicată, care a fost străpunsă la cruce. Întorcîndu-mă spre predecesorul meu, pastorul Weigle, am spus: „E singurul tablou pe care l-ai agăţat pe perete? Nu e cam curios pentru o casă de tineret? Eu unul aş fi ales altceva!" Atunci el mi-a explicat:

„Dragă frate Busch, toată săptămîna tinerii sînt în birouri, în şcoli, în fabrici, în mină. Cînd Îl mărturisesc acolo pe Isus, primesc numai batjocură şi dispreţ. Iar dacă nu vor să păcătuiască împreună cu ceilalţi, sînt luaţi în rîs şi atacaţi. Atunci devin adesea descurajaţi. Şi cînd vin în această sală, tabloul are menirea să-i liniştească: „Că Isus învinge este pecetluit pentru veşnicie/ al Lui va fi tot pămîntul".

Cît de minunată e această mare nădejde am experimentat eu însumi în viaţa mea. În timpul celui de al treilea Reich, am fost arestat la Darmstadt, după ce vorbisem despre Isus într-o mare adunare. Şedeam în maşină în spate lîngă comisarul SS. În jurul nostru stăteau sute de oameni. Omul SS de la volan a primit ordinul: „Dă-i drumul!" Dar motorul a refuzat să pornească. Era cu siguranţă o maşină bună, dar motorul nu pornea. „Demarează odată!" striga comisarul. Dar motorul refuza. Şi iată că, din mijlocul mulţimii, un tînăr a urcat pe treptele bisericii şi a început să cînte cu voce pătrunzătoare pe deasupra mulţimii: „Că Isus învinge este pecetluit din veşnicii/ Al Lui va fi tot pămîntul/ căci totul e după moartea Lui/ În mîna Lui predat./ După lupta de pe cruce,/ El S-a înălţat pe tron/ Da, Isus e-nvingător!" Apoi a dispărut în mulţime. În sfîrşit, motorul a pornit. Atunci spun comisarului: „Bietul de dvs. Eu sînt totuşi de partea învingătorilor!" El dă din umeri şi murmură: „Şi eu făceam odată parte din Uniunea creştină a tinerilor". „Aşa", spun eu, „şi astăzi arestaţi pe creştini? Îmi pare rău pentru dvs., n-aş vrea să schimb cu dvs.!" Apoi am plecat spre închisoare. Dar orizontul meu se lărgise: aveam înaintea mea glorioasa perspectivă a revenirii lui Isus.

Cu cît vremurile devin mai grele, cu atît mai importantă e aşteptarea venirii lui Isus.

Vedeţi, această revenire a lui Isus în glorie pe acest pămînt va fi a treia venire a lui Isus.

El a venit prima oară ca Om. Atunci a stat ca prunc în ieslea din Betleem, născut din Maria. Acest lucru îl sărbătorim la Crăciun, dacă ştim cel puţin despre ce este vorba, şi anume că Fiul lui Dumnezeu a devenit Om, ca să facă din noi copii ai lui Dumnezeu, ca să devină Fratele nostru.

Acum, astăzi Isus este prezent în duh. El a spus: „Iată, Eu stau la uşa inimii voastre şi bat. Dacă aude cineva glasul

Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine". Înţelegeţi de ce se face evanghelizarea? Noi vrem să-L ajutăm pe Domnul Isus ca să poată veni acum la voi. În Biblie scrie: „Dar tuturor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu". Voi trebuie să vă deschideţi inima!

A doua venire a lui Isus va fi răpirea.

Şi El vine a treia oară în glorie, aici pe acest pământ. Vedeţi: aşa este logic. În clipa revenirii Sale vom fi trecut prin toate sistemele de guvernare: monarhie constituţională, monarhie absolută, democraţie prezidenţială şi democraţie populară, dictatură şi mai ştiu eu ce. Şi ne vom fi dat seama că toate nu valorează prea mult. Va trebui atunci ca Isus, Împăratul meu, să vină şi să arate că El ştie să guverneze!

2. Ce precede revenirea lui Isus

Biblia spune că istoria îşi va continua cursul o bucată de vreme peste veacuri. Dar apoi începe aproape pe neobservate o perioadă în care ea se va apropia de sfîrşit. Pentru această perioadă vreau să folosesc o expresie care nu se află în Biblie. Să o numim epoca sfîrşitului.

Biblia spune: Vine o vreme de haos şi confuzie globală, o epocă în care oamenii nu vor mai face faţă problemelor lor. În această perioadă se arată neputinţa şi confuzia oamenilor. Domnul Isus Însuşi a arătat patru trăsături caracteristice ale acestei perioade de sfîrşit.

El spune: Această epocă a sfîrşitului e caracterizată prin haos politic. Isus o exprimă astfel: „Un popor se va ridica împotriva altui popor, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii". Nu a mai existat încă niciodată o epocă în care diplomaţii să fi ţinut atîtea conferinţe costisitoare ca în timpul nostru. Şi încă n-a existat o perioadă în care să se facă atîta înarmare cu banii popoarelor ca în zilele noastre. Cu sumele investite în armamentul atomic s-ar putea construi oraşe şi astfel să se rezolve problema locuinţelor. În loc de asta, se spune: Trebuie să ne înarmăm. Cel mai mic stat trebuie să aibă bombă atomică! Şi totuşi, dorinţa de pace a popoarelor n-a fost nicicînd aşa de mare ca astăzi. Nimeni nu mai vrea război. Dar fiecare se înarmează nebuneşte. Prin asta se recunoaşte haosul politic al epocii sfîrşitului.

A doua caracteristică pe care o numeşte Isus e confuzia pe tărîm economic. Isus spune: „Vor fi foamete şi vremuri grele". Sînt destule alimente pentru ca toţi oamenii să se sature. Şi totuşi, n-au existat niciodată atîţia economişti cu studii ca în zilele noastre. Încă niciodată n-a fost aşa de complexă economia mondială. Şi totuşi, după relatările ONU, se pare că mai mult de jumătate din populaţia globului suferă de foame. Oare într-o societate aşa de înalt civilizată ca a noastră, în care există atîtea bunuri, n-ar trebui ca oamenii să se poată sătura? Dar asta nu ne reuşeşte. Confuzia şi haosul economic cresc!

A treia caracteristică pe care o numeşte Isus pentru epoca sfîrşitului, în care oamenii nu mai fac faţă problemelor, este haosul religios. Isus o exprimă astfel: „Vor zice: Iată, aici e Cristos, acolo e Cristos!"

De curînd, un tînăr mi-a spus: „Ce să mai cred? Sînt romano-catolici, greco-catolici, reformaţi, luterani, unitarieni, metodişti, baptişti, Armata Salvării, penticostali, Martorii lui Iehova, islamism, budism, etc. Ce să cred atunci?" Eu am rîs şi am spus: „Tinere, nu-ţi pierde curajul! O să fie şi mai rău! Aşa o prezice Biblia!"

Aceasta e caracteristica epocii sfîrşitului. Pentru că oameii nu se mai orientează după Cuvîntul lui Dumnezeu, diavolul îi dezorientează. Iar Dumnezeu îngăduie acest lucru. „Aici e Cristos, acolo e Cristos!" Confuzia şi învălmăşeala religioasă e îngrozitoare. Cînd văd adesea cum aleargă oamenii din oraşele mari de la o senzaţie religioasă la alta, atunci mi se ridică părul în cap. Apropo, vreau să profit de ocazie şi să-ţi spun că nici un evanghelist nu te poate mîntui. Dacă nu-L găseşti singur pe Mîntuitorul, atunci eşti sortit pierzării veşnice!

Iar a patra caracteristică a epocii sfîrşitului este: Poporul risipit al lui Israel este adunat din nou în Palestina. Pentru mine, unul din semnele cele mai uluitoare ale apropierii sfîrşitului este existenţa statului Israel. Unii spun că nu e un semn. Dar cînd m-am oprit recent la graniţa elveţiană şi am văzut în faţa mea o maşină cu însemnele statului Israel, atunci a trebuit să mă gîndesc: „Se împlinesc promisiunile biblice! Numerele de maşină o proclamă!"

Tatăl meu mi-a povestit că în anul 1899 li s-a oferit evrei-

lor ca pămînt de azil insula Madagascar. Însă evreii au spus: „Nu! Noi avem o promisiune: în ţara părinţilor noştri!" Dar întreaga lume a fost de părere: „Aşa ceva este imposibil!" Astăzi însă există un stat Israel.

Epoca sfîrşitului e deci caracterizată prin aceea că omenirea, cu tot progresul, devine tot mai confuză şi nu-şi mai poate stăpîni problemele. Neputinţa omenească se vădeşte. Cît timp durează această epocă, nu vă pot spune. Biblia nu ne dă date. Ea însă ne îndeamnă: „Vegheaţi!" Pavel spune despre ucenicii lui Isus: „Noi nu sîntem din aceia care dorm, ci sîntem fii ai zilei şi ai luminii".

Dar cînd această epocă de confuzie a ajuns la culme, atunci, înainte de revenirea lui Isus, e perioada Anticristului, pe care o voi numi timpul sfîrşitului. Noi trăim încă de pe acum confuzia epocii sfîrşitului. Şi această confuzie strigă după omul cel puternic! Lumea strigă deja acum după omul puternic! Iar cînd confuzia a ajuns la culme, atunci vine omul puternic şi mare care se numeşte salvatorul lumii. El nu e Cristos, ci Anticristos.

Atunci urcă din mare, aşa spune Biblia, un dictator şi ia în mînă domnia asupra lumii. Noi îl numim Anticrist. Sub el, lumea se va mai unifica odată. Această perioadă a istoriei e caracterizată prin încăpăţînarea oamenilor. E ultima încercare a lumii de a se salva singură cu politică şi programe economice. Biblia descrie fascinant această ultimă dictatură. Ea foloseşte în legătură cu aceasta o vorbire simbolică. Trebuie să capeţi lumină de la Duhul Sfînt, ca s-o înţelegi. Vreau să vă spun cum vorbeşte Biblia despre Anticrist, acest ultim tiran. Profetul Ioan ne spune: „Şi am stat pe nisipul mării". Dintr-odată, se urcă din mare o fiară, o bestie monstruoasă cu multe capete, diademe şi un bot uriaş care huleşte mult. Cum să înţelegem această imagine impresionantă?

Marea este imaginea lumii popoarelor. Cine a fost pe mare ştie cît de neliniştită e, ba chiar că nu se linişteşte niciodată. La fel, nici lumea popoarelor nu se linişteşte niciodată. Permanent e agitată. Ultimul salvator mondial urcă de aici. Toţi marii politicieni din ultimele decenii au apărut pe scenă ca nişte salvatori. Ei toţi au urcat din marea popoarelor: micul corsican Napoleon, micul caporal din primul război

mondial Adolf Hitler, cizmarul Stalin. Toţi sînt predecesori ai Anticristului. Ei vin de jos. Iar poporul exclamă fericit: „Unul de-al nostru!" Dar Mîntuitorul meu Isus Cristos nu vine din marea popoarelor, ci din lumea lui Dumnezeu. El este Fiul Dumnezeului celui viu!

Anticristul e numit fiară. Ce să însemne aceasta? Despre oameni, se spune în Biblie: „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său..." Cu cît mă întorc mai mult spre Dumnezeu, cu atît mai uman devin. Cu cît întoarce omul mai mult spatele lui Dumnezeu, cu atît mai bestial devine. Marele duşman al creştinismului, Nietzsche, spune: „Cel mai nobil om e bestia cea mai blondă". El a înţeles asta. Anticristul va fi un om care se va fi lepădat total de Dumnezeu. El are pe Dumnezeu împotriva lui şi este de aceea fiara - bestia fără inimă.

El este un animal „cu multe capete". Ce vrea asta să însemne? Asta vrea să spună că el nu e prost! Oamenii vor spune: „Are materie cenuşie!" El are şi un „bot de leu". Asta înseamnă că el va umple lumea cu propagandă. Am avut deja o senzaţie a acestui „botişor de leu" cînd l-am auzit urlînd în toate difuzoarele. O, pot să-mi închipui nivelajul făcut de propaganda nebună atunci cînd va veni Anticristul! Şi ea va cunoaşte succes deplin, această ultimă încercare a omului de a salva lumea fără Mîntuitorul lui, Domnul Isus, deci fără pocăinţă şi convertire. Şi toate problemele vor fi rezolvate. Vor fi rezolvate problemele politice, deoarece Anticristul crează o împărăţie mondială. Şi problemele economice sînt rezolvate. Toţi primesc cartele de alimente. Vor fi rezolvate şi problemele religioase. „Eu sînt salvatorul lumii", spune Anticristul, „deci mie să vă închinaţi!"

E neliniştitor să vedem cu cîtă repeziciune ne îndreptăm spre acest timp al sfîrşitului.

În timpul acestei perioade de sfîrşit, lumea întreagă va fi supusă Anticristului. Numai creştinii vor spune: „Noi nu ne închinăm!" Fiecare trebuie să poarte un semn pe frunte. Dar creştinii vor spune: „Nu! Noi avem un Mîntuitor - şi acesta e Isus!" Şi apoi urmează o persecuţie. Există un cuvînt în Biblie care sună astfel: „Cine nu primeşte acest semn... acela nu poate nici să vîndă, nici să cumpere". Cu privire la aceasta, un exeget din Suabia pe nume Auberlen

scria acum 150 de ani: „Nu înţelegem prea bine sensul acestor cuvinte, dar cînd vine clipa, împrejurările vor clarifica ideile". Şi noi înţelegem acest lucru, căci cunoaştem deja cîteva regimuri totalitare. Noi ştim ce înseamnă aceasta. Un asemenea om nu mai capătă permis de şedere, cartelă de pîine, loc de muncă. El poate să creadă ce vrea. Dar e fără ţară şi fără drepturi. Şi asta se întîmplă deja sub ochii noştri.

Cînd am citit aceasta, am fost zguduit şi mi-am zis: „Şi cînd te gîndeşti că există oameni care cred că Biblia este depăşită. Nu, Biblia nu e depăşită. Ci ideologiile noastre sînt demodate. Biblia ne călăuzeşte în viitor". Anticristul va tolera totul, în afară de mărturia adusă adevăratului Salvator şi Eliberator, Domnul Isus Cristos. De aceea va exista încă o dată o mare persecuţie a creştinilor.

Am povestit odată copiilor mei despre aceste lucruri. Atunci fata mea cea mică a început să plîngă. „Copilă", am întrebat-o eu, „de ce plîngi?" „Asta poate să se întîmple în orice zi", a răspuns ea suspinînd. „Da", am spus eu, „poate!" „Şi ce se va întîmpla dacă nu voi putea rămîne credincioasă Domnului?" Atunci i-am explicat: „Asta ar fi groaznic. Dar tu ai nevoie de un singur lucru: să rămîi doar astăzi strîns legată de El!"

Acest timp al sfîrşitului poate să vină peste noi începînd cu ziua de mîine. Atunci nu mai avem nici o şansă să-L găsim pe Isus. Atunci nu se mai ţin servicii religioase. Atunci clopotele vor fi topite şi prelucrate în statui spre gloria Anticristului. Atunci se vor face muzee din biserici, în care vor fi expuse fotografii din vremea tinereţii Anticristului. Oamenii vor cere atunci în zadar un cuvînt de mîngîiere. Dar pentru că au respins pe singurul Mîngîietor, pe Isus, altul nu mai există. Am citit în profetul Ieremia: „Pentru că M-aţi lepădat, vorbeşte Domnul, nu mai este pentru voi nici un mîngăietor". Omul este atunci în toată nemîngîierea şi disperarea lui la discreţia oamenilor. Eu cred că creştinii se pot socoti fericiţi chiar dacă ar trebui să moară. Ei au un Mîngîietor în această perioadă groaznică!

Am fost mişcat citind cuvîntul lui Isus: „Oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care au să se întîmple pe pămînt". Iar Apocalipsa lui Ioan spune: Anti-

cristul va umple lumea cu muzică de fanfară şi cu steaguri. M-am gîndit: „Cum să împaci aceste două afirmaţii? Pe de o parte se vorbeşte despre teamă şi aşteptare, şi apoi totuşi de succese mari". De cînd am trăit însă anul 1933, ştiu că lumea poate fi plină de urale, muzică de fanfară şi steaguri - şi totuşi plină de teamă şi de aşteptarea lucrurilor care au să vină.

Dar cînd Anticristul se află în culmea puterii lui, cînd triumfă şi crede că a terminat-o cu Isus Cristos, atunci intervine Dumnezeu: Isus vine iarăşi în glorie! Despre Anticrist nu se mai spune mare lucru, căci Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale!

Cu cît mai întunecate vor deveni vremurile, cu cît se precizează mai mult contururile înspăimîntătoare ale confuziei omenirii şi ale domniei Anticristului, cu atît mai mult vor ridica capul oamenii care citesc Biblia. Ei aşteaptă reîntoarcerea lui Isus!

3. Ce se întîmplă după revenirea lui Isus

Şi aici, Biblia nu trasează decît liniile mari. Ea spune mai întîi că Isus va domni o mie de ani pe acest pămînt ca Împărat. Probabil că şi aceasta e tot o vorbire simbolică, şi înseamnă că Isus va domni o perioadă lungă. Eu cred că totul e logic. Mai întîi survine dezvăluirea confuziei omeneşti. Apoi urmează ultima încercare a încăpăţînării omului de a salva lumea. Şi apoi trebuie să domnească Împăratul meu! Şi El poate să domnească! Mergeţi numai în căminele unde domneşte Isus. Da, există şi azi cămine unde domneşte Isus. Încă de la intrare veţi simţi: „Aici e o altă atmosferă!"

Am cunoscut odată o tînără pereche. Într-o zi, el a venit la mine şi mi-a spus: „Aş vrea să capitulez înaintea lui Dumnezeu. Pînă acum am fost un ateu. Am vorbit public împotriva Lui. Acum nu mai pot". Şi apoi s-a descărcat. Mi-a mărturisit eşecul căsniciei lui. El spunea: „Vroiam să arăt lumii că şi fără Dumnezeu poate exista o căsnicie fericită". Şi acum totul se dusese de rîpă. Lîngă cadavrul primului lor copil, s-au bătut. Şi acum el recunoştea: „Dumnezeu este împotriva noastră. Ridic steagul alb". Înmormîntarea copilului pe care am ţinut-o atunci a fost tulburătoare. Aici sicriul copilului. Într-o parte bărbatul cu ceata lui. În

cealaltă parte tînăra femeie drăguță, strîngînd din dinți, cu anturajul ei. Două lumi, două partide - și între ei copilul mort. A durat apoi mai mult de un an pînă ce femeia a ajuns la credința în Domnul Isus. Nu uit cum mi-a scris într-o dimineață de Paști: „A înviat și în inima mea!" Apoi s-au căsătorit - trăiau în concubinaj. Și acum au început din nou de la zero. Erau oameni independenți și inteligenți. Dar acum trăiau într-o armonie minunată. Soțul mi-a explicat într-o zi cum s-a făcut asta: „Vedeți: la noi altădată totul mergea prost". „Și acum de ce merge bine?" El a răspuns strălucind: „Pentru că acum Isus conduce la noi! Acum nu mai spune soția mea: ‚Eu conduc'. Și eu nu mai spun: ‚Eu conduc!', ci acum întrebăm: Ce vrea Isus? Și atunci merge!" Atunci m-am gîndit: Dacă Isus conduce deja aici în cămine așa de frumos, de bine, de minunat, ce va fi atunci cînd va fi El Împărat pe pămînt! Această Împărăție de o mie de ani va fi ceva minunat! Știți, Isus e Împărat! „O, ce zi măreață/ Isus Cristos ca Soare!"

După ce Isus a domnit, această omenire fericită este pusă încă o dată la probă, dacă inimile sînt într-adevăr transformate. Diavolul va fi dezlegat, și atunci se va arăta că inima omului nu s-a schimbat în fond, și că omenirea a rămas aceeași. Biblia arată că va mai fi o ultimă revoltă împotriva lui Dumnezeu. Și apoi vine sfîrșitul lumii. Sistemul solar se va dezintegra. Cerul și pămîntul vor trece. Și apoi se spune: „Apoi am văzut un tron mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Și am văzut pe morți, mari și mici, stînd în picioare înaintea lui Dumnezeu. Niște cărți au fost deschise. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în lacul cu foc".

M-a întrebat cineva odată: „Cine stă atunci pe tron, dacă totul a trecut?" I-am răspuns: „Nu-ți fă griji de asta. Îngrijește-te mai degrabă de felul cum vei sta în fața acestui tron". Cineva poate să se piardă. Eu aș vrea mai degrabă ca acest adevăr groaznic să nu existe în Biblie. Dar în viața noastră există această posibilitate înspăimîntătoare: Noi putem fi pierduți pe veci!

Trebuie să vă spun aici o istorioară. Într-un castel scoțian s-a dat o recepție. Discuția a ajuns la creștinism. Invitații erau așezați în jurul căminului unde ardea un foc mare.

Atunci un domn bătrîn şi foarte elegant, adresîndu-se stăpînei casei, a spus: „Deduc din cuvintele dvs. că sînteţi creştină. Credeţi sincer tot ce scrie în Biblie?" „Da!" „Că morţii învie?" „Da!" „Şi că toţi vom fi judecaţi?" „Da!" „Şi că cine nu e găsit scris în cartea vieţii va ajunge în iad?" „Da, cred!" Atunci omul se scoală şi traversează sala. Într-un colţ este o colivie cu un papagal cu pene ondulate. El ia papagalul din colivie, se duce spre cămin şi face o mişcare de parcă ar vrea să arunce pasărea în foc. Speriată, doamna îl apucă de braţ şi spune: „Ce faceţi? Biata pasăre!" Atunci domnul rîde: „Vedeţi, doamnă, vă e milă de pasărea aceasta. Şi Cel pe care Îl numiţi Dumnezeul dragostei ar arunca milioane de fiinţe în iad? Ciudată dragoste mai e şi asta!" O clipă domneşte tăcerea, apoi doamna spune: „Vă înşelaţi! Dumnezeu nu aruncă pe nimeni în iad. Noi înşine alergăm într-acolo. Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie mîntuiţi, salvaţi!"

Biblia ne arată referitor la judecata lumii un tablou zguduitor. Vedem scaunul de judecată al lui Dumnezeu: „Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stînd în picioare înaintea lui Dumnezeu".

Cum respinge omul cu toată puterea acest mesaj al judecăţii! „Aceasta nu-i adevărat!" Unul dintre tinerii mei prieteni a fost întrebat la fabrică de un coleg: „Crezi cu adevărat în Judecata de apoi?" „Da, cred". Celălalt şi-a bătut joc: „Fii atent! Cîţi oameni trăiesc acum pe pămînt? Şi cîţi au trăit pînă astăzi? Şi acum imaginează-ţi că fiecare din ei trebuie să fie judecat. Cît timp o să dureze?!" La asta, tînărul i-a răspuns: „Cînd o să vină acel ceas, vom avea tot timpul, pentru că nu vom mai avea altceva de făcut".

Da, Dumnezeu are şi atunci timp pentru noi. Aici Dumnezeu ne arată pentru ultima oară că ne ia în serios cînd ne judecă pe fiecare în parte. Dumnezeu ne-a arătat că ne ia în serios cînd Fiul Său a murit pentru noi. Iar dacă tu nu-ţi iei viaţa în serios şi o iroseşti în păcat şi uşurătate, - Dumnezeu te ia în serios! Aceasta se va arăta în ziua judecăţii!

Istoria despre viitor din Biblie se încheie astfel: „Apoi am văzut un cer nou şi un pămînt nou, în care locuieşte dreptatea". Şi apoi Biblia ne zugrăveşte această lume nouă în culori suprarealiste care scot în evidenţă un singur lucru: Dumnezeu Şi-a atins scopul. Iar cei care se află în cartea

vieţii populează lumea cea nouă şi vor fi asemenea Lui, asemenea Fiului lui Dumnezeu! O lume fără poliţie, fără închisori, fără păcat, fără moarte, fără judecată, fără Satana, fără război, fără durere! Tu însuţi trebuie să citeşti aceste minunate capitole, Apocalipsa 21 şi 22. Sînt imagini suprarealiste, care ne depăşesc înţelegerea, căci noi nu cunoaştem decît lumea păcatului, a morţii şi a suferinţei! Eu aş vrea să fiu în această lume nouă a lui Dumnezeu! Tu nu?

4. Ori - ori!

Aş vrea acum să trag o concluzie la ceea ce v-am zis. Vedeţi: Cu cît studiez mai mult acest tablou de sfîrşit al Bibliei, cu atît sînt mai frapat de faptul că la sfîrşit vor exista numai două feluri de oameni: salvaţi şi pierduţi. Iar dacă spui: „Mai nimeni în lume nu se preocupă de Isus!", atunci pot să-ţi răspund: „Pot să fie foarte mulţi pierduţi!" Părinţii noştri s-au rugat cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu: „De nu sînt mulţi cei ce intră,/ Ajută-mă să mă aflu printre cei puţini!" La sfîrşit există numai salvaţi şi pierduţi! Aici aş vrea să mai adaug ceva:

Mai întîi un cuvînt despre cei pierduţi. Prietenul meu Paul Humburg a povestit odată: „Am avut un vis. Era în ziua judecăţii. L-am auzit pe Isus spunînd celor pierduţi: ‚Plecaţi de la Mine, blestemaţilor!' Aşa scrie în Biblie! Şi eu i-am văzut plecînd cu capul plecat, speriaţi, deznădăjduiţi. Apoi am observat cum unul din ei îl întreba pe celălalt: ‚Ai văzut şi tu?' ‚Da!' a răspuns acela, ‚şi eu am văzut: mîna care ne-a respins era străpunsă! Ea a fost străpunsă la cruce şi pentru noi, dar noi nu am ţinut seama de ea. Iar acum sîntem pe drept pierduţi!'"

Auzi: El a murit şi pentru tine! E absolut indiferent dacă crezi sau eşti ateu, dar trebuie să ştii: Isus a murit pentru tine! Vino acum la acest Domn! Iar dacă spui: „Sînt păcătos!" atunci pot numai să-ţi răspund: „El caută tocmai pe păcătoşi! Ori, păcătoşi sîntem toţi!" Iar dacă spune cineva că este perfect, atunci minte de îngheaţă apele şi e la fel de pierdut ca acela care spune că nu are nevoie de Mîntuitor! Ei sînt aşa de pierduţi, că nici nu-şi dau seama că sînt pierduţi!

Şi acum un cuvînt pentru cei salvaţi. Vedeţi: în descrierea Bibliei despre lumea viitoare se spune că noua capitală Ieru-

salim are douăsprezece pietre scumpe ca temelie. Şi pe aceste pietre scumpe stau numele celor doisprezece apostoli, martorii Evangheliei. Am încercat să-mi imaginez asta. Pe una „Petru", apoi „Ioan", „Iacov", iar pe alta scrie „Matei". Ştiţi de unde provenea Matei? El era un traficant teribil, un specialist al pieţii negre şi al escrocheriei. Într-o zi, pe cînd sta să-şi facă ocupaţia lui murdară, Isus trece pe lîngă el şi-i spune să-L urmeze. Şi atunci Levi, cum se numea el înainte, lasă totul baltă şi merge după Isus. El vede apoi pe Mîntuitorul murind pentru el, şi după aceea înviat şi reîntors în lumea Lui invizibilă. El Îl vede trimiţînd Duhul Sfînt.

Mai tîrziu, prietenii lui îi spun: „Ai trecut prin atîtea cînd erai cu Isus, de ce nu le scrii?" Şi asta a şi făcut. Aşa a apărut Evanghelia după Matei, pe care o avem în Biblie şi prin care milioane de oameni L-au găsit pe Isus. Noul lui nume, Matei - numele acestei lichele pe care a salvat-o Isus - stă în lumea cea nouă pe un loc proeminent. Atît de mare e harul lui Isus Cristos! Cu atîta putere salvează el!

Şi acest har vrea acum să-şi înceapă în tine lucrarea. Nu te împotrivi! E vorba de mîntuirea ta - pentru acum şi pentru veşnicie!

La ce bun să trăieşti cu Dumnezeu?

Tema noastră sună: „La ce bun să trăieşti cu Dumnezeu?" Am putea să întrebăm şi: „Se merită să fii creştin?" Aici aş dori mai întîi să spun un cuvînt din Biblie. În epistola către efeseni se spune: „Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Cristos". Acest cuvînt vorbeşte în chip minunat despre binecuvîntarea bogată pe care o au creştinii în Isus. Dar înainte de a intra în miezul subiectului, trebuie să vă explic mai întîi două chestiuni prealabile. Prima este:

1. Să trăieşti cu Dumnezeu nu este o iluzie

Da, o viaţă cu Dumnezeu nu e o închipuire sau o iluzie! Aş vrea să vă clarific acest lucru.

Un pastor într-un mare oraş are tot felul de contacte în-

teresante. Recent întîlnesc un tînăr şi-i spun: „Prietene, ce-ar putea ieşi din tine dacă viaţa ta ar aparţine lui Dumnezeu!" „Ah, pastore Busch", spune el, „rămîneţi totuşi cu picioarele pe pămînt! Doar nu există Dumnezeu!" La asta îi răspund: „Asta-i o noutate pentru mine!" Atunci el spune: „Fiţi atent! Ştiţi, oamenii s-au simţit odinioară foarte neputincioşi faţă de forţele naturii, şi atunci şi-au închipuit că ar exista forţe mai mari care i-ar putea ajuta. Le-au dat diferite nume: Alah, Dumnezeu, Iehova, Buda sau mai ştiu eu ce. Dar între timp au constatat că totul nu era decît închipuire şi că cerul e gol!" Aşa mi-a ţinut tînărul un discurs frumos. Cînd a terminat, i-am răspuns: „Ah, dragul meu, tu nu-L cunoşti pe Isus!" „Isus?" întreabă el. „Isus - Ăsta-i unul din mulţii întemeietori de religii". „Te înşeli! Dă-mi voie să-ţi spun cine e Isus. De cînd îl cunosc pe Isus, ştiu că Dumnezeu e viu! Fără Isus n-am şti nimic despre Dumnezeu!" Şi apoi i-am arătat clar cine-i Isus.

Cine este Isus? Aş vrea să vă fac şi pe voi să înţelegeţi, folosindu-mă de o ilustraţie.

Vedeţi: În viaţa mea am trecut prin multe. Am fost deseori în închisoare, nu pentru că aş fi furat linguri de argint, ci din pricina credinţei mele. În al treilea Reich, naziştii nu iubeau un pastor de tineri ca mine, şi aşa m-au ferecat în temniţe groaznice. Una din detenţii am petrecut-o într-o închisoare deosebit de rea. Toată clădirea era din beton, iar zidurile erau aşa de subţiri, încît se auzea dacă dedesupt unul tuşea sau la etajul trei cineva cădea din pat. Eu şedeam într-o carceră foarte îngustă, cînd am auzit că în celula de alături fusese adus un nou deţinut, tot un prizonier al Gestapo-ului. Omul trebuie să fi fost pradă disperării. Prin zidul subţire îl auzeam noaptea plîngînd. Îl auzeam cum se răsucea în pat. Adesea puteam să aud hohote de plîns înăbuşite. E groaznic cînd plînge un bărbat. Peste zi nu aveam voie să stăm pe patul îngust de lemn. Apoi am remarcat cum se plimba încolo şi încoace, doi paşi jumătate încolo, doi paşi jumătate încoace - ca un animal în cuşcă. Uneori gemea. Iar eu aveam pacea lui Dumnezeu în celula mea! Şi cînd auzeam cît de disperat era omul de alături, mi-am zis: „Trebuie să ajung la el! Trebuie să vorbesc cu el! În fond sînt un duhovnic!" Apoi l-am sunat pe gardian. A venit. Eu i-am

spus: „Auziţi! Alături de mine este un om pradă disperării! Eu sînt pastor, daţi-mi voie să mă duc la el. Aş vrea să vorbesc cu el!" Atunci el răspunde: „O să întreb". După o oră se întoarce: „Nu e permis!" Astfel, nu l-am văzut niciodată pe omul din celula vecină. Şi deşi era la un lat de palmă de mine, nu ştiu cum arăta, că era bătrîn sau tînăr. Eu am simţit doar groaznica lui deznădejde. Puteţi să vă închipuiţi asta? Stăteam uneori înapoia zidului care ne despărţea şi mă gîndeam: „De-aş putea dărîma zidul şi să ajung la el!" Dar nu puteam să fac nici cea mai mică spărtură, chiar dacă aş fi avut un ciocan.

Şi acum fiţi atenţi! Într-o asemenea situaţie, în care eram eu pe atunci, Se găseşte Dumnezeul cel viu, Creatorul cerului şi al pămîntului. Noi sîntem închişi în această lume vizibilă, tridimensională. Dumnezeu este foarte aproape. Biblia spune: „Tu mă înconjori pe dinapoi şi pe dinainte". Dumnezeu e la un lat de palmă de noi. Dar între noi şi El este zidul unei alte dimensiuni. Şi iată că la Dumnezeu ajunge toată jalea acestei lumi. El aude blestemele celor înăcriţi, plînsul inimilor singuratice, durerea celor care sînt în doliu, oftatul celor care suferă nedreptate. Toate acestea pătrund pînă la inima lui Dumnezeu, aşa cum a pătruns la mine deznădejdea omului din celula alăturată. Şi acum gîndiţi-vă: Dumnezeu a putut să facă ceea ce eu nu am putut: Dumnezeu a sfărîmat zidul de la mijloc care este între noi şi El şi a venit în lumea noastră văzută - în Fiul Său Isus! Înţelegeţi: în Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit El la noi, în toată mizeria şi durerea acestei lumi! Şi de cînd L-am cunoscut pe Isus, ştiu că Dumnezeu e viu. Obişnuiesc să spun: De cînd a venit Isus, ateismul nu e altceva decît neştiinţă.

Acum trebuie să vorbesc despre acest Isus. Eu aş povesti în conferinţele mele numai despre Isus, dar atunci serile ar fi prea scurte pentru o temă atît de vastă şi minunată. Deci: Isus S-a născut la Betleem, a crescut şi a devenit bărbat. În exterior nu se vedea nimic din gloria divină, şi totuşi oamenii erau atraşi spre El. Ei simţeau: în El vine la noi dragostea şi harul lui Dumnezeu!

Ţara Canaanului, în care a trăit Isus pe atunci în sînul poporului Său, era ocupată de trupe străine, anume de romani. În oraşul Capernaum, comandant era un căpitan roman, un

sutaş. Ştiţi: romanii credeau în general în mai mulţi zei, dar de fapt în nici unul. Şi unul din robii acestui căpitan, pe care el îl iubea mult, cade grav bolnav. El adusese doctori, dar nici unul nu-l putuse ajuta. Atunci îşi dă seama că o să moară. Şi brusc îi vine o idee: „Am auzit povestindu-se atîtea despre acest Isus. Oare l-ar putea ajuta? Mă duc la El!" Şi aşa omul acesta păgîn, complet necredincios, se duce la Isus şi-L roagă: „Doamne Isuse, robul meu e bolnav. Nu poţi să-l faci sănătos?" „Ba da", răspunde Isus. „O să merg cu tine!" Atunci căpitanul zice: „Ah, nu-i nevoie să mergi cu mine. Eu cînd dau o poruncă, atunci se execută imediat. Tu nu ai nevoie decît să spui un cuvînt, şi robul meu e sănătos". Cu alte cuvinte, acest căpitan roman păgîn spune: „Tu poţi să faci imposibilul! Tu eşti Însuşi Dumnezeu!" Atunci Isus Se întoarce şi spune mulţimii care-L urmează: „Nici în Israel n-am găsit o credinţă atît de mare!" Asta înseamnă: „O asemenea credinţă ca la acest ateu n-am găsit în toată Biserica". Înţelegeţi? Acest căpitan păgîn a priceput că Dumnezeu a venit la noi în acest Isus!

Tu trebuie să cunoşti istoria despre Isus! Te rog fierbinte să-ţi procuri un Nou Testament. Citeşte Evanghelia după Ioan, apoi celelalte Evanghelii, etc. Sînt istorisiri minunate despre Isus! Nu cunosc nici o revistă ilustrată care să aibă întîmplări atît de frumoase cum se află în Noul Testament.

Totuşi, Isus, Fiul lui Dumnezeu, n-a venit în lume numai ca să vindece pe un asemenea rob şi să dovedească faptul că Dumnezeu există. El vroia mai mult. El a venit ca oamenii să primească pacea cu Dumnezeu!

Vedeţi: Între Dumnezeu şi noi este nu numai zidul unei alte dimensiuni. Între Dumnezeu şi tine, între Dumnezeu şi mine se ridică şi un cu totul alt zid. Şi acesta e zidul vinei noastre, al păcatelor şi greşelilor noastre! Ai minţit vreodată? Da? Atunci ai pus o piatră între Dumnezeu şi tine! Ai trăit o zi fără Dumnezeu, fără să te rogi? Da? O altă piatră! Necurăţie, adulter, furt, nesfinţirea zilei de duminică, precum şi miile de mărunţişuri, toate încălcările poruncilor: De fiecare dată am adăugat o piatră! Cum am colaborat toţi la înălţarea acestui zid care desparte pe om de Dumnezeu! Dar Dumnezeu este un Dumnezeu sfînt! Înţelegeţi: cînd spun „Dumnezeu", atunci apare imediat şi problema păcate-

lor şi a vinei mele. Această problemă trebuie să fie rezolvată! Dumnezeu ia foarte în serios orice păcat! Cunosc oameni care spun: „Cum trebuie să Se bucure Dumnezeu că eu cred încă în El!" Dar asta nu ajunge! Şi „demonii cred în Dumnezeu!" Ei nu sînt atei. Ei ştiu foarte bine că Dumnezeu există. Dar ei nu au pace cu Dumnezeu! Pace cu Dumnezeu am doar atunci cînd zidul păcatelor şi greşelilor mele dintre Dumnezeu şi mine e dărîmat. Şi pentru aceasta a venit Isus! Pentru aceasta S-a lăsat omorît pentru noi pe cruce! El ştia: cineva trebuie să poarte osînda Dumnezeului celui sfînt asupra păcatelor - fie oamenii, fie Eu. Înţelegeţi, fie Wilhelm Busch, fie Isus! Şi atunci El, Fiul nevinovat al Dumnezeului celui viu, Isus Cristos, a purtat osînda mea! Şi de asemenea osînda ta!

Aş vrea acum să-ţi zugrăvesc înaintea ochilor pe Domnul Isus pe cruce. Pentru mine este cel mai scump tablou din lume. Acolo atîrnă Cel prin care Dumnezeu a nimicit zidul care ne despărţea de El ca să vină în lumea aceasta de mizerie. Acolo e pironit Cel despre care se spune în Biblie: „Dumnezeu a aruncat toate păcatele noastre asupra Lui". El poartă pe umeri într-un fel toate pietrele păcatelor noastre! Acolo atîrnă Cel care face ceea ce nici unul din noi nu poate face: El îndepărtează pietrele păcatelor noastre! Tu însuţi trebuie s-o citeşti în Biblie! Acolo pe cruce devine realitate profeţia lui Isaia: „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El".

Aş vrea să vă explic şi altfel: Am un prieten drag în Elveţia, cu care am făcut călătorii minunate. Oriunde am fi mîncat de amiază, trebuia apoi să plătim costul mesei. Şi atunci ziceam: „Unul trebuie să plătească! Cine are portmoneul cel mai bine garnisit?" Răspunsul era clar. Eu puteam să spun prietenului meu: „Hans, plăteşte tu acum!" Dar înţelegeţi: cineva trebuie să plătească! Pentru vina noastră înaintea lui Dumnezeu, pentru păcatele şi fărădelegile noastre, trebuie cineva să plătească! Fie crezi în Isus, care a plătit pentru tine - fie trebuie să plăteşti tu însuţi odată! Vedeţi, de aceea este Isus aşa de important pentru mine! Eu mă prind de El, căci a plătit pentru mine!

Şi acum, acest Isus nu a rămas în moarte. Nu! Şi aceasta e minunat! Trei zile după moartea lui Isus, un om a stat într-o

adîncă meditaţie. El se întreabă: „Ei, de fapt ce este cu Isus? Acum e mort. Am văzut cum L-au pus în mormînt şi au rostogolit o piatră grea la gura mormîntului. Era El Fiul lui Dumnezeu, sau nu?“ Omul se numea Toma. Şi în timp ce se tot întreba: „De fapt ce este cu Isus?“, atunci vin dintr-odată prietenii lui, plini de bucurie: „A înviat Domnul! Ce faci mutra asta de înmormîntare? E viu!“ „Cine a înviat?“ „Isus!“ „Asta nu se poate!“ „Ba da, am văzut mormîntul gol, putem să jurăm! Şi apoi, L-am întîlnit!“ „Se poate oare aşa ceva“, se gîndeşte Toma, „ca cineva să învie dintre cei morţi? Dacă asta-i adevărat, atunci El e Fiul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu S-a pronunţat pentru El!“ Dar Toma e sceptic: „De atîtea ori am fost înşelat în viaţa mea. Eu nu mai cred dacă nu văd!“ Pe drum încoace, o conductoare de tren cu care am discutat despre Isus mi-a spus: „Eu cred numai ce văd!“ Cam aşa a gîndit şi Toma. Şi apoi el explică celorlalţi: „Dacă nu voi vedea în mîinile Lui semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mîna mea în coasta Lui, nu voi crede“. Orice ar fi spus ucenicii, Toma repeta mereu: „Nu cred“. După opt zile, se află iarăşi laolaltă cu prietenii lui. Şi dintr-odată apare Isus. „Pace vouă!“ Şi întorcîndu-Se spre Toma, îi spune: „Adu-ţi degetul încoace, şi uită-te la mîinile Mele; şi adu-ţi mîna, şi pune-o în coasta Mea; şi nu fii necredincios, ci credincios“. Atunci bietul îndoielnic cade în genunchi şi strigă: „Doamne Isuse, Domnul meu şi Dumnezeul Meu!“

Înţelegeţi acum de ce spun că a trăi cu Dumnezeu nu e o închipuire? Dumnezeu nu e ceva vag: „Trebuie să fie pe undeva un Dumnezeu, dar cum este El, asta nu se ştie“. Nu! Ci: că există o viaţă cu Dumnezeu se bazează pe faptul că Fiul lui Dumnezeu a venit, a murit pentru mine şi a înviat dintre cei morţi. De aceea pot să am acum informaţii foarte precise despre Dumnezeu.

Deci, una din chestiunile prealabile la subiectul nostru: „La ce bun să trăieşti cu Dumnezeu?“ sună: O viaţă cu Dumnezeu nu e o închipuire, o iluzie!

Şi acum vreau să răspund la a doua chestiune prealabilă, anume la întrebarea:

2. Ce trebuie să facem pentru a trăi cu Dumnezeu?

Ah, de cîte ori mi-au spus oamenii: „Pastore Busch, de fapt sînteţi un om fericit. Dvs. aveţi ceea ce eu nu am". La aceasta eu răspund: „Nu vorbiţi prostii! Aceasta o puteţi avea şi dvs.! Isus e şi pentru dvs. aici". Şi apoi venea întrebarea: „Da, dar ce trebuie să fac ca să trăiesc cu Dumnezeu?" La aceasta, Biblia răspunde foarte clar: „Crede în Domnul Isus Cristos!"

De te-aş putea conduce şi pe tine la această credinţă! Dar trebuie mai întîi să explic ce înseamnă de fapt „a crede". Unii oameni au o noţiune complet falsă despre credinţă. Unul se uită la ceas şi spune: „Acum este exact 7,20. Aceasta o ştiu cu precizie". Altul, care nu are ceas, spune: „Cred că e 7,20". Şi oamenii socotesc că a crede este un asemenea lucru nesigur. Nu-i aşa? Ce înseamnă „a crede" cînd spune Biblia: „Crede în Domnul Isus Cristos!"? Aş vrea să vă explic printr-o experienţă.

Am ţinut odată conferinţe în Oslo, capitala Norvegiei. Într-o sîmbătă după-amiaza am vrut să iau avionul ca să mă întorc în ţară, deoarece urma să predic deja ziua următoare într-o mare adunare din Wuppertal. De la sosirea mea la aeroport, lucrurile au început să meargă pe dos. Avionul avea o oră întîrziere din cauza ceţii. În sfîrşit am decolat în direcţia Copenhaga, unde urma să schimbăm avionul. Cînd ne aflam deasupra Copenhagăi, deodată pilotul a sucit volanul şi a luat-o spre Suedia. Prin difuzoare ne-a anunţat că oraşul Copenhaga se află complet în ceaţă, astfel că nu puteam ateriza acolo. Aşa se face că acum zburam spre Malmö. Eu nu vroiam să merg la Malmö în Suedia. Ce să fac acolo? Eu vroiam să ajung la Düsseldorf! Trebuia să predic doar la Wuppertal! În cele din urmă am ajuns la Malmö. Acolo am văzut că aeroportul era plin de oameni. Avioanele continuau să sosească, aeroportul acesta fiind singurul în toată regiunea în care nu era ceaţă. Cum Malmö nu dispunea decît de instalaţii reduse, nu mai exista nici un singur loc de şezut în tot aeroportul. Eu mă împrietenisem cu un negustor austriac. Ne întrebam: „Ce se va întîmpla? Aici trebuie să stăm în picioare poate pînă mîine dimineaţă! N-o să ne mai putem ţine pe picioare!" Toată lumea înjura, întreba, bombănea şi vocifera, ca totdeauna în asemenea îm-

prejurări. Deodată, am auzit prin difuzoare: „Pleacă acum un avion spre sud. Nu ştim dacă el va putea ajunge la Hamburg, Düsseldorf sau Frankfurt. Dar cine vrea să ajungă în sud poate să urce!" Aceasta a fost o chestiune nesigură. Lîngă noi strigă imediat o femeie: „Aici nu mă urc! Mi-e frică!" Eu spun: „Doamnă dragă, nici nu trebuie să o faceţi, rămîneţi afară!" Şi austriacul meu spune: „Un zbor în ceaţă! Şi nici nu ştii unde o să aterizezi!" În acest moment cînd femeia asta urlă şi austriacul mă face nesigur, trece pilotul în uniforma lui albastră pe lîngă mine. Îi văd faţa: o faţă plină de seriozitate, concentrat la maxim. Poţi observa la el că îşi ştie responsabilitatea. Pentru el, aceasta nu e o joacă. Atunci îi spun prietenului meu austriac: „În acest om putem să ne încredem, nu este un om uşuratic!" Şi atunci ne-am urcat! Din clipa în care ne-am urcat, de cînd am luat ultimul picior de pe pămînt şi cînd s-a închis uşa avionului, am fost daţi în mîna acestui om. Dar noi am avut încredere. Eu i-am încredinţat viaţa mea. Noi am aterizat în Frankfurt, şi a mai durat toată noaptea pînă am fost acasă. Dar am ajuns la ţintă! Şi aceasta înseamnă „a crede"! A crede înseamnă să te încrezi în cineva.

Cum ajung să trăiesc cu Dumnezeu? „Crede în Domnul Isus Cristos". Aş vrea să spun astfel: „Urcă-te la Isus Cristos!" Înţelegeţi: cînd m-am urcat în avion aveam sentimentul că austriacul meu ar fi rămas bucuros cu un picior pe aeroport şi cu celălalt în avion. Dar aceasta e cu neputinţă! El putea să rămînă afară - sau să se încredinţeze cu totul pilotului! Aşa este şi cu Isus. Tu nu poţi trăi cu un picior fără Isus şi cu celălalt să te urci la El. Deci: Asta-i cu neputinţă! Crede în Domnul Isus, o viaţă cu Dumnezeu e posibilă doar cînd risc totul cu El. Eu trebuie să-I spun: „Ia-mi viaţa, Tu, Isuse,/ Ţie Ţi-o predau pe veci".

Şi acum vă întreb: cui aş putea să mă încredinţez mai bine decît Fiului lui Dumnezeu? Nici un om din lume nu a făcut atît de mult pentru mine ca Isus! El m-a iubit atît de mult încît a murit pentru mine. Şi pentru tine! Aşa ca El nu ne-a iubit nimeni. Şi El a înviat dintre cei morţi. Să nu-I încredinţez viaţa mea Lui, Celui care a înviat dintre cei morţi? Sîntem nebuni dacă nu o facem! În clipa însă cînd Îi dau viaţa mea lui Isus, am intrat în viaţă cu Dumnezeu. Există

un verset de cîntare, care îmi este foarte drag: „Cui altuia să mă predau/ O, Împărat, care pe cruce ai murit?/ Ţie îţi dăruiesc viaţa şi sîngele/ toată inima-mi Ţi se revarsă./ Ţie-Ţi jur pe drapelul crucii/ ca luptător şi ca supus". Ah, de-ai vrea să vorbeşti şi tu aşa!

Acum, după ce am spus toate acestea, trebuie să mai fac un mic adaos. Dacă vrei să-ţi dai viaţa lui Isus şi să urci la El, dacă vrei să te încredinţezi Lui, atunci spune-I-o. El e aici. El e lîngă tine! El te aude! Spune-I: „Doamne Isuse, Îţi dau viaţa mea!" În ziua cînd am pus capăt necredinţei şi vieţii mele stricate, cînd m-am întors la Isus şi L-am primit, atunci m-am rugat: „Doamne Isuse, acum îţi dau viaţa mea. Nu pot să-Ţi promit că o să mă fac bun. Pentru aceasta trebuie să-mi dai o altă inimă. Eu am un caracter rău, dar ceea ce sînt Îţi dau totul Ţie. Fă ce vrei din mine!" Acesta a fost ceasul din viaţa mea cînd m-am urcat cu amîndouă picioare la Isus şi am dat volanul vieţii mele în mîna Aceluia care ne-a răscumpărat cu sîngele Său.

Dacă vrei să progresezi în această viaţă cu Dumnezeu, atunci, cum am repetat adeseori, trebuie să-ţi pui pe inimă trei lucruri: Cuvîntul lui Dumnezeu, rugăciunea şi părtăşia.

Vezi, tu nu poţi să aparţii lui Isus şi apoi să nu mai auzi nimic despre El. Trebuie să ai o Biblie sau un Nou Testament şi în fiecare zi să citeşti foarte liniştit un sfert de oră în ea. Ceea ce nu înţelegi lasă aşa cum este, nu insista asupra chestiunii. Dar cu cît citeşti mai des, cu atît mai mult se va lumina textul şi vei vedea măreţia lui Dumnezeu. Inima mea devine largă de bucurie la gîndul că aparţin acestui Mîntuitor minunat şi că am privilegiul să-L vestesc. Nu numai că poţi avea viaţă din Dumnezeu, ci poţi să dai din ea şi mai departe.

După Cuvîntul lui Dumnezeu vine rugăciunea. Isus te aude! Nu e nevoie să-I ţii cuvîntări frumoase. Ajunge, dacă eşti gospodină, să spui: „Doamne Isuse! Azi e o zi mai rea; soţul meu e prost dispus, copiii nu ascultă, am rufe de spălat, îmi lipsesc zece mărci. Doamne Isuse, Îţi aduc toate necazurile mele şi Ţi le predau Ţie. Fă ca inima mea să fie plină de bucurie pentru că am viaţă din Dumnezeu! Şi ajută-mă să trec cu bine prin toate! Doamne Isuse, Îţi mulţumesc că pot să mă încred total în Tine!" Înţelegeţi: eu pot

să-I spun lui Isus tot ce am pe inimă. Şi-L pot şi ruga: „Doamne Isuse, fă ca să Te cunosc mai bine şi să-Ţi aparţin tot mai mult!"

Al treilea lucru care aparţine unei vieţi cu Dumnezeu este părtăşia. Deci: ne strîngem laolaltă cu cei care vor să aparţină şi ei lui Isus. Deunăzi cineva mi-a spus: „Eu vreau să cred, dar nu înaintez!" Atunci l-am sfătuit: „Ai nevoie de contact cu alţi credincioşi!" La aceasta a obiectat: „Dar ei nu îmi sînt simpatici!" „Da", i-am răspuns eu, „atunci nu mai e nimic de făcut. Dacă vrei să fii în ceruri cu ei, atunci trebuie să o exersezi deja de aici de pe pămînt. Dumnezeu nu poate ciopli creştini speciali pentru tine".

Tînăr fiind, am cunoscut un director de bancă din Frankfurt, un domn în vîrstă care îmi povestise mult din anii lui de tinereţe. Cînd şi-a luat bacalaureatul, tatăl lui îi spusese: „Iată atîţia şi atîţia bani, şi acum poţi să faci o excursie prin toate capitalele Europei". Închipuiţi-vă: un băiat de 18 ani primeşte o asemenea ofertă. V-ar place şi vouă, nu? Bătrînul domn îmi relata: „Ştiam că acum nu îmi era greu ca să mă afund în păcat şi ruşine în marile oraşe. Dar eu vroiam să fiu al lui Isus. De aceea am pus şi Noul Testament în bagaj. Şi în fiecare zi, înainte de a ieşi din cameră din hotel, vroiam să fi auzit glasul lui Isus şi să fi vorbit cu El. Şi oriunde mă duceam, vroiam să caut creştini. Am întîlnit pretutindeni ucenici ai lui Isus: în Lisabona, în Madrid, în Londra, în... Cel mai greu a fost în Paris. Acolo am întrebat în dreapta şi în stînga după vreunul, care aparţinea şi el lui Isus. În cele din urmă am fost îndrumat spre un cizmar: ‚Acela citeşte Biblia!'" Şi atunci distinsul tînăr a coborît treptele spre atelierul cizmarului şi l-a întrebat: „Îl cunoaşteţi pe Isus?" Ca răspuns, ochii cizmarului au strălucit. Atunci tînărul i-a spus: „Pot să vin în fiecare dimineaţă la dvs., ca să ne putem ruga împreună?" Aşa de important era pentru el al treilea lucru, părtăşia cu cei care doreau cu seriozitate să fie creştini.

Aceasta am vrut să clarific mai întîi: o viaţă cu Dumnezeu nu e o iluzie, de cînd a venit Isus. Şi: cum primesc eu o viaţă cu Dumnezeu? „Crede în Domnul Isus!" Şi ajung acum la întrebarea care constituie însăşi tema noastră propriu-zisă:

3. Ce ai de la o viaţă trăită cu Dumnezeu?

Prieteni dragi, dacă aş vrea să vă descriu tot ce se poate avea dintr-o viaţă cu Dumnezeu şi din părtăşia cu Isus, n-aş mai termina pînă la Crăciun şi nici atunci n-aş fi gata! Atît de mult poţi avea.

Nu uit niciodată ce mi-a spus tatăl meu chiar înainte de a muri la vîrsta de 53 de ani - era unul din ultimele sale cuvinte - „Wilhelm, spune tuturor prietenilor şi cunoscuţilor mei cît de fericit m-a făcut Isus şi cum m-a mîntuit - în viaţă şi în moarte!" Ştiţi, cînd cineva se află în agonie, atunci nu se mai laudă, nu mai vorbeşte ca să se afle în treabă. Iar dacă cineva spune în ultimele răsuflări: „Cît de fericit m-a făcut Isus - în viaţă şi în moarte", credeţi-mă, aceasta îţi atinge cele mai profunde coarde ale sufletului. Însă cum vei reacţiona tu pe patul de moarte?

Cînd eram încă tînăr pastor, în ţinutul Ruhrului s-a petrecut o scenă frumoasă: fusese organizată o mare adunare, în cursul căreia un om foarte cultivat ţinuse un discurs de două ore ca să dovedească că nu există Dumnezeu. El îşi etalase toată erudiţia. Sala era plină de oameni şi de fum de ţigară. Aplauzele izbucneau din toate părţile: „Ura! Nu există! Putem face tot ce vrem!" Cînd vorbitorul a terminat, cel care prezida adunarea s-a ridicat spunînd: „Dezbaterea este deschisă. Cei care vor să ia cuvîntul să se anunţe!" Desigur că nimeni nu mai avea curajul s-o facă. Fiecare îşi zicea: „Pe un om aşa de învăţat nu-l poţi contrazice". Desigur că erau mulţi acolo care nu erau de acord, dar cine avea curajul să se urce pe estradă în faţa miilor de oameni care aplaudau zgomotos? Şi totuşi! Se anunţă un glas din fundul sălii! Este o bunică bătrînă cu o bonetă neagră, originară din Prusia orientală, cum sînt multe în ţinutul Ruhr-ului. Omul care prezida întrunirea îi zice: „Bunico, vrei să spui ceva?" „Da", răspunde bunica, „aş vrea să spun ceva!" „Ei, atunci poftească în faţă!" O femeie curajoasă! Cam prin anul 1925 s-a petrecut aceasta. Bunica se duce deci în faţă spre estradă, se urcă la pupitrul vorbitorilor şi începe: „Domnule orator, aţi vorbit timp de două ore despre necredinţa dvs. Daţi-mi voie să vorbesc acum cinci minute despre credinţa mea. Aş vrea să vă spun ce a făcut pentru mine Domnul meu, Tatăl meu ceresc. Vedeţi: Cînd eram tînără, bărbatul meu s-a accidentat

în mină şi mi l-au adus mort acasă. Am rămas singură cu trei copii mici. Pe atunci, ajutoarele sociale nu acordau mai nimic. Aş fi putut să deznădăjduiesc văzînd trupul neînsufleţit al bărbatului meu. Şi vedeţi: Începînd de aici, Dumnezeul meu a intervenit şi m-a mîngîiat, aşa cum nici un om n-o poate face. Ce mi-au spus oamenii a intrat pe o ureche şi a ieşit pe cealaltă. Dar El, Dumnezeul cel viu, m-a mîngîiat! Şi atunci I-am spus: „Doamne, acum trebuie să fii Tu Tatăl copiilor mei'. (Era emoţionant cum povestea bătrîna femeie!) Adesea seara nu ştiam de unde să găsesc bani pentru a da de mîncare copiilor mei a doua zi. Şi atunci am spus iarăşi Mîntuitorului meu: „Doamne, Tu îmi cunoşti necazul. Ajută-mă!'" Apoi bătrîna femeie se întoarce spre vorbitor şi spune: „El nu m-a părăsit niciodată. Am trecut prin multe clipe grele, El însă nu m-a părăsit niciodată! Dar Dumnezeu a făcut încă şi mai mult pentru mine. El a trimis pe Fiul Său, pe Domnul Isus Cristos. El a murit pentru mine, a înviat şi m-a spălat cu sîngele Său de orice păcat! Da", a continuat ea, „acum sînt o femeie bătrînă. Curînd voi muri. Şi vedeţi, El mi-a dat şi o nădejde sigură a vieţii veşnice. Cînd o să închid ochii aici pe pămînt, o să mă trezesc în cer, pentru că aparţin lui Isus. Toate acestea a făcut El pentru mine! Şi acum vă întreb, domnule vorbitor, ce a făcut necredinţa pentru dvs?" Atunci vorbitorul se ridică în picioare, o bate pe bunică pe umeri şi spune: „Ei, unei femei aşa de bătrîne nu vrem să-i luăm credinţa. Pentru oameni bătrîni e tocmai ce le trebuie!" Ar fi trebuit să vedeţi reacţia acestei bunici! Dînd energic cu mîna, spune: „Nu, nu! V-am pus o întrebare, domnule vorbitor, şi trebuie să-mi răspundeţi! V-am spus ce a făcut Domnul meu pentru mine. Acum spuneţi-mi ce a făcut necredinţa pentru dvs.". Tăcere încurcată. Bunica era o femeie înţeleaptă...

Astăzi, cînd Evanghelia este atacată din toate părţile, vă pun şi eu întrebarea: Ce avantaj vă aduce necredinţa voastră? Nu am deloc impresia că prin ea oamenii au pace în inimă şi că au devenit fericiţi. Nu, prietenii mei!

Ce ai deci dintr-o viaţă cu Dumnezeu? Vreau să v-o spun foarte personal: N-aş fi putut suporta viaţa, dacă n-aş fi avut prin Isus pacea cu Dumnezeu! Au fost ceasuri cînd mi se părea că o să mi se frîngă inima. Astăzi am auzit că prin

apropiere s-a petrecut un tragic accident care a îndoliat două familii. Dacă am înţeles bine, au fost călcaţi nişte copii. Aşa de repede poate veni o nenorocire! Şi dintr-odată se evaporă toată îngîmfarea. Nu mai poţi decît să întinzi mîna în întuneric şi să întrebi: „Nu e nimeni aici care să mă poată ajuta?" Vedeţi: În cele mai grele clipe ale vieţii se arată ce face Isus pentru ai Săi! Cînd m-am căsătorit, am spus soţiei mele: „Soţie, îmi doresc şase fii care să cînte toţi la trompetă". Doream să am acasă propria mea fanfară. Într-adevăr, am avut şase copii! Patru fete şi doi băieţi. Dar pe cei doi băieţi nu-i mai am. Pe amîndoi mi i-a luat Dumnezeu într-un mod groaznic, mai întîi unul, şi apoi celălalt. Nu pot să înţeleg. Am avut o viaţă întreagă ca pastor de a face cu băieţi tineri - şi propriii mei băieţi... Îmi aduc aminte că în ziua cînd am aflat de moartea celui de-al doilea umblam de colo-colo cu senzaţia că mi se împlîntase un cuţit în inimă. Apoi au venit oamenii care au exprimat condoleanţe şi cuvinte de mîngîiere. Dar ei nu vorbeau inimii, nu prindea. Totuşi, eram pastor de tineri şi ştiam: în seara aceasta trebuie să mă duc la Casa tineretului şi să anunţ plin de bucurie Vestea cea Bună în faţa a 150 de tineri. Dar inima mea sîngera! Apoi mi-am deschis Noul Testament şi am citit: „Isus a spus: Vă dau pacea Mea!" Ştiam că ceea ce promite, o şi împlineşte. Aşa că L-am rugat: „Doamne Isuse, nu vreau să înţeleg acum de ce ai procedat aşa cu mine, dar dă-mi pacea Ta! Umple inima mea cu pacea Ta!" Şi El a făcut-o! Da! A făcut-o! Pot să v-o mărturisesc aici.

Va veni ziua cînd şi tu vei avea nevoie de El, cînd nici un om nu te va putea mîngîia. E minunat: căci în ziua aceea, cînd vei vedea că nimeni nu te poate ajuta, vei aprecia cu atît mai mult că cunoşti pe Isus, care ne-a răscumpărat cu sîngele Său pe cruce şi a înviat.

Lui poţi să-I spui; „Doamne, dă-mi pacea ta!" Ca un şuvoi puternic curge în inima ta pacea pe care o dă El! Aceasta e valabil şi pentru cel mai greu ceas din viaţa noastră, cînd sîntem pe patul morţii. Atunci nu te mai poate ajuta nici un om. Va trebui să dai drumul chiar şi celei mai dragi mîini. Cum va fi aceasta? Tu vei merge înaintea lui Dumnezeu!

Vrei să apari înaintea Lui cu toate păcatele tale? Ah, dacă ai putea apuca mîna tare a Mîntuitorului şi ai şti: Tu mi-ai iertat toată vina!" - atunci ai putea muri în pace!

Ce ai de la o viaţă trăită cu Dumnezeu? Vreau să-ţi enumăr: pace cu Dumnezeu, bucurie în inimă, dragoste pentru Dumnezeu şi pentru aproapele, astfel încît îţi poţi iubi duşmanii şi toţi cei care te calcă pe nervi, mîngîiere în nenorocire, astfel că pentru tine e soare în orice zi, o nădejde sigură a vieţii veşnice, Duhul Sfînt, iertarea păcatelor, răbdare - ah, aş putea continua încă multă vreme.

Închei cu un verset pe care îl iubesc foarte mult:

„E ceva să fii al Mîntuitorului,
Eu al Tău, Isuse, şi Tu al meu,
Să pot spune cu adevărat şi fără îndoială
Că El e Mijlocitorul, Domnul şi gloria mea,
Iar eu moştenirea şi proprietatea Sa".

E ceva deosebit să fii al Mîntuitorului! Eu vă doresc această bogăţie, această fericire!

Wilhelm Busch

s-a născut în 1897 în Wuppertal-Elberfeld, a copilărit în Frankfurt a. M. şi a absolvit acolo şi bacalaureatul. Ca tînăr locotenent în timpul primului război mondial, a devenit credincios. El a studiat teologia în Tübingen, a fost mai întîi pastor în Bielefeld, după aceea într-o regiune minieră, şi apoi zeci de ani pastor pentru tineri în Essen. Pe lîngă acestea, mai ţinea evanghelizări prin ţară şi în lume. Credinţa şi angajamentul lui în lupta Bisericii l-au adus adesea în timpul celui de-al treilea Reich în închisoare. După al doilea război mondial a fost iarăşi neobosit pe drum cu mesajul despre Isus. În anul 1966, la întoarcere de la o evanghelizare în Sasnitz (Rügen), a fost luat de Domnul său acasă.